

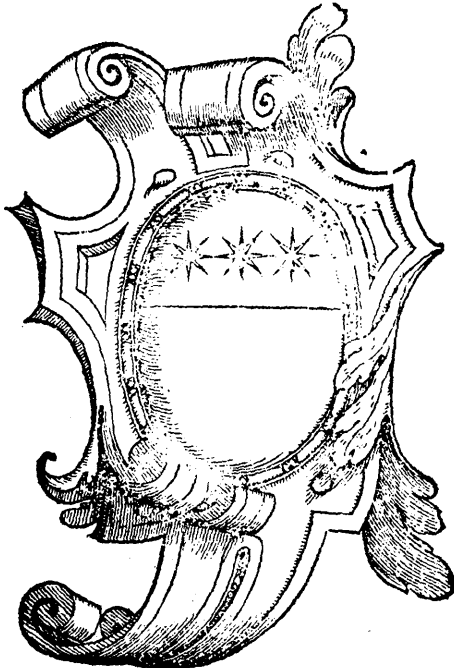
משניות מסדר נשים

עם פירוש הרב המובהק הגאון כמֵהרר עובדיה מברטנורה
והוציא לאור תעלמו ונימוקו עמו להאיר עיני
כל ישראל החכם כהֵרר עובדיה
בכמֵהרר זכריה ולהֵה

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י היים תשס"ט

עליד מאיר בן יעקב איש פארינצו

בבית השד השפסר כבוד לו מאכ"י פיקו מס"ד קאלנו קוילני

אין אונזער טאג יום טוב ויום שבת

אונזער נאמען איז דא אין אלע ספרים

חזקתם
הספרים
המנוחה
וצל מוהילנא

דרום בשנת ש"ח בוינצואה חזקת מסשלת איננינו הדובנא מס"ד
פרינצישקו דונא ירח בשנה של שית למלכודו •

יבמות פרק א

ו

כשאי אחיו הראשון מעולם מותרת לו ואין להכה כל שנושין: ג לא חולצת ולא מתיבמת דברתה וכל שכן היא וכן חולצת דכתיב אשר תלך שרט לחילוכי אשת מרים חמה ואדדרוניום לא חולצת ולא מתיבמת שבתיה וכן חוץ לו פירש למנוסין דרמי להיות להם נכים ואשת גר ואשת עבד משוחרר לא חולצת ולא מתיבמת שאין אחיה לגרים ולכן לעבדים אבל עקרה וזקנה או חולצת או מתיבמת: אמותיה של עדנה כשהיא יבמתה כגון שכללו לו

עשה בה מאמר ומת השנייה חולצת ולא מתיבמת רבי שמעון אומר מייבם לאיוו סחן שירצה או חולץ לאיוו סחן שירצה ג כלל אמרו ביבמת כל שהוא איסור ערוח לא חולצת ולא מתיבמת איסור מצוה ואיסור קרושה חולצת ולא מתיבמת אחיתה שהוא יבמתה חולצת או מתיבמת ד איסור מצוה שניות סרבריו סופרים איסור קרושה אלמנרת לכתן גדול גרושה חולצת לכתן הירוש משרות ונתניה לישראל ובת ישראל לכתן דסמוך לכתן הירוש משרות או מכל מקום ווקק את אשת אחיו לייבו ואחיו לכל דבר חוץ ממי שיש לו מן השפחה ומן הנכרית מי שיש לו בן מכל מקום פושר אביו מן הייבום וחייב על מכתו ועל כלליתו ובנו לכל דבר חוץ ממי שיש לו מן השפחה ומן הנכרית ו מי שקרש אחת משתי אחיות ואינו יודע אי זרה סחן קרש נותן גט לו וגט לזו מת ולו אח אחד חולץ לשתייהן היו לו שנים אחד חולץ ואחד מייבם קרמו וכנסו אין סוציאים מירם ז שנים שקרשו שתי אחיות זה אינו יודע אי זו קרש זה אינו יודע אי זו קרש זה נותן שני גישין וזח נותן שני גישין סחן לזה אח ולזה אח זה חולץ לשתייהן וזרה חולץ לשתייהן לזרה אחד ולזה שנים היחיד חולץ לשתייהן והשנים אחד חולץ ואחד מייבם קרמו וכנסו אין סוציאין מירם לזה שנים ולזה שנים אחיו של זה חולץ

ההדיוט ונפלה אשתו לפניו: גרושה וחלוץ לכהן הדיוט כגון שעבד אחיו המת ונשא גרושה וחלצה וכשמת זריכה חליצה שהיו תקפו לזה קדושין משום דקדושין נעפסו בחייבי לאוין אבל יבומי לא שהיה הוא אסר לה לנולפטרה בלא כלום אי אפשר דלא אלים לאו למפטרה דילפיכן לה מאחות אשה שהיא זכרת: ה אה מכל מקום ושפי מומר: אחיו לכל דבר לירשו ולהטעם לו: טפחה וזכרית ולזה בתרה אויל דכתיב בטפחה האשה וילדיה תהיה לאדוניה וזכרית כתיב כי יסיר את כרך מאהרי ומדלא כתיב יסיר שם ה' כתיב לא יתן לכהן כי יסיר בעל כתיב את כרך שתלד לו כתיב מאהרי אבל אבתו לא תקח לכהן לא מהדר שאין הכן הכא מן הגויה קרוי כרך לא בנס: ו ואינו יודע אי זו קדש אסור בשתייהן משום דכל חדא ומדא איכא למימר זו אמת אשה: חולץ לשתייהן דלא ידע איזו היא יבמתו ומחלץ למדא וליבומי לארך לא אפשר דאחות חלוצתה היא ואסורה לו מדרבנן ויבומי כרישא כמי לא דלמא לא זו היא יבמתו וקפגע באחותו וקוקתו דהייא כהשעת: היו לו שנים אחד חולץ תמולה לאחת והשני אסר דכה לביסם לביסיה מיבם שאסר ויבמתו שפיר ואם אחותה היא לא פגע באחיו וקוקתו משו דחליצה דהך אפקעת לזיקה: קדמו זכבסו קודם שכללכו בד' אין מוציא אותם מירם משו דכל חד וחד אמ' אכא שפיר כסבי וחי ממי היו אפכ' שהראשון שכלם לביסם ככס אחותו וקוקתו דהייא שעת' היא דעבד אסור ומשכא אחיו ויבם את השנייה שהיא יבמתו שפגע ויקק למפגע מארך: ז שנים שקרשו שתי אחיות והם ככריים זה חולץ לשתייהן וזכו למשו דכל חד מהיה ואס' ליבומי דלמא כל חד וחד מניה קפגע באחותו וקוקתו: היחיד חולץ לשתייהן שאין אפשר לו לביסם לא קודם חליצה של שניה משו אחותו וקוקתו ולא לאחר חליצה משו אח' חלוצה לפיכך הנואיל ואסור

יבמות פרק ב

ליבם ויחלזן תחלה לשתיהן כדי להנכי' אותה שהיא יבמת מאמו' יבמה לשוק : והשכי' אין חולץ להפקוע ויקח מאחיו אם זו יבמתו ותשתי' אחות : לכשי ממה כפסך אי יבמתו הוא שפיר ואי אחותה היא הא פקעא ויקח היבמה מיכה בחליב' אחיו : אחיו של זה מיכה חלוצתו של זה ממה כפסך אם זו יבמתו שפיר כסבי שהרי אחת לא חלץ לזולא לאחותה שלא היתה יבמתו ואי' כלום ואי' לאו יבמתו היא שפיר כסבי ככריה היא דלוי משום אחיו וזקוקה ליב' שהרי חלץ אחיו

את אחותה שהיא יבמתו ופקעה זיקה ואי' משו' יבמ' לשוק הרי חלצ' זו מאחי בעלה : קדמו שכי אחין של אח' חלצו לשתיהן משום דל' ידעי אי זו היא יבמתו לא ייבמו שכי אחי האחו' את זו וזה את זו משו' דקמא דכסיב אית לי' למי' זו היא אחות זקוקתה לא אח' חולץ תחלה לאח' ואח' מיבם לכשי' ממה כפסך אי יבמתו היא שפיר ואי' לאו באחו זקוקה לא פגע שהרי חלץ אחיו ליבמתו ויבמ' לשוק לא הוה שהרי היא חלנה מאחי בעלה : ואם קדמו לו ב' אחריכיה וכנסו אח' חלצ' ב' האחרי' ולא באו ליטלך כד' אין מוניאין מידן כדפרשי'

חולץ לאחת ואחיו של זה חולץ לאחת אחיו של זה מייבם חלוצתו של זה ואחיו של זה מייבם חלוצתו של זה קדמו שנים וחלצו לא ייבמו השנים לא אחד חולץ ואחד מייבם קדמו וכנסו אין מוסיאין מידם ח מצוה בגדול ליבם ואם קדם הקטן ובה הנשען על השפחה ובשתחררה או על הנכרית ונתגזיר הרי זה לא יכנס ואם כנס אין מוציאין מידו הנשען על אשת איש והוציאווה מתחת יד אף על פי שכנס יוציא ש הסביא גש סכדינת היים ואמר בפני נכתב ובפני נחתם לא ישא את אשתו מת הרגתו הרגתו לא ישא את אשתו רבי יהודה אמר הרגתו ל' הנשוא אשתו הרגתו הנשוא אשתו י החכם שאמר את האשה בנדר על בעלה הרי זה לא ישאנה מיאנה או שחלצה בפניו וישאנה בפני שחוא בדר' וכולם שהיו להם נשים ומתו מותרות לינשא להם וכולן שנישאו לאחרים ונתגרשו או שנתאלמו סותרות לינשא להן וכולן מותרות לבניהם או לאחיהם

פרק ג

שהרי אין באן אלא ספק אסור אחיו זקוקה בכשואי ראשונה ואיב' למי' קמא דכסבי יבמתו היא ושפיר כסבי וכבר כמי שפיר כסבי ככריה ואי' כמו הוה איב' אפ' נקמא פגע באחו זקוקה כיון שבא שכי יבם פקעא ויקתא מאחיו והתר' לו אשתו ואסור בעבד עבד : ח מנה בגדול ליבם דדרשי' ולקחה לז' אשה ויבמה והיה הכבוד המיבי' היא בכור אשר תלד ואת יבמתהא ראוי לילד פרט לאילונית וקום הכבוד היבם על שם אחיו לכחול אותה ולא יחלזון אחיו עמו : הכטען על אשת איש החשוד על אה והוציא' בדר' מתה בעלה בשביל זה שאסר עליה והלך זה ונשאה וינא דרדאורית אסור' כמו לו כמו שאסר לבעל כדדרשי' מנטמאס כטמא' פ' עמי אח' לבעל ואס' לבעל : ודוק הכטען על אה אכל טע' על הפכו' כר' דמנוה לכנס כדאשכחן גבי אוכס ולו תהיה לאשה : ט המכי' גש ממדי' היס כר' ש'אמ' בפני ככת' וכפני' כהתם וטעמ' משו' בגז' למר משו' שאין בקיאי' לשמה ולמר שאין עדי' מנוי' לקיימו : לא ישא את אשתו משו' דהדבור' סמכי' : מת הרגתו וכו' הואיל ועל עדותו כשאת אויב' לזוות שפתים שמת עיניו כתיב ותשק ענה אכל תבשא לאחר דרשה כשאת בעד אחד : ר' יהוד' אומ' הרגתו לא תבשא אשתו בעדו אפי' לאחר מפני שהו דרשע והתורה אמר' אל תשת רשע עבד ואין הלכ' כר' יהוד' דקל אין אדם מסיס עצמו רשע דאדם קרוב אכל עצמו ומהמכי' ליה שכהרנ' אכל לא מהמכי' לי' במאי דאמ' שהו' הרגו היוב' אפי' כי אמ' הרגתו תבשא אשתו : הרגתו תבשא אשתו מפר' בתלמוד באומ' אני הייתי עם הורגיו אכל אפי' לא הרגתו : י בגדר' שגדר' הכאה מבעל' ולא היפר' לה ובאת לחכם להיער' לה ולא מנא פתח למר' לא ישאכר' משום חשד : שהו' בדר' כלתי' מאן או חליב' לא עשה חכם זה ביודי' משו' דקל חליב' ומאוכ' ב'נ' לא חשי' אכל היער' כדי' ביוד' מומחה : וכלן החכם והמכי' גש והמשד' על האשה להשיא' דת' כהו' לא יכנס אם היו לה' נשי' בשעת מעשה ומתו לאחר כך מותרו' להכשא' לו דהשת' ליב' חשד : וכלן הנשי' הללו נשואו' לאחרי' כשאסר' החכ' או ששהיער' העד' שמת בעלה ומתו' הבעל' השכים מותר' ליבשא' לחכם ולעד' ולמבי' גש : וכלן מתירו' לבניהן ולאחיהן ש'לו המתירי' אותן ואינן אסורו' לא להם לכרס' דאין אדם מוט' בשביל' בנו או בשביל' אחיו וכל הכי' דאמרי' לא יכנס אם כנס אינו מוני' מן מהטען על אה שאם הוציאה בדר' מתחת בעלה בעדי' וז'יה כדור' אפי' אם כנס וינא' ואם באו עדי' דבר מעובר' כלכד' בגין שראו' אדם ונא' והיא חוגר' כסבי או אדם ונא' והיא

יבמות פרק ב

ד

שמדת מעל העט וכיוצא בזה אם כנס לא יוכיא ואם לאח שנא עדי דבר מכוער וצא קלא ולא פסוק שעמד קול יום וזמי אם כנס יוכיא לא אכ היו לו נכים שאז איכו מנביא כדי שלא להנזיל לבו על בניו:

ארבעה

אחין חלבו ואלא מתיבמו דכיון דתגרויהו זקוקין להאי ולהאי קמא דמינס פגע בחזו זקוקתה דקני באשמו: כש יקיימו וכה יוכיאו כגמר מפכיכן לה כש יוכיאו וכה יקיימו דכלל מקו' כש לחומר וכה לקולא חזן מהמקומו'

פרק ג

ארבעה אחין ב' מהם נשואים ב' אחיות ומתו הנשואים את האחיות חרי אלו חולצות ולא מתייבמות ואם קדמו וכנסו יוציא רבי אליעזר אומר בירת שמאי אומרים יקיימו ובית הלל אומרים יוציאו ב היתה אחרת מהן אסורה על האחד איסור ערוור אסור בהו ומותר באחותה ושני אסור כשתהן איסור מצוה ואיסור קדושה חולצת ולא מתייבמת ג היתה אחת מהן אסורה על זה איסור ערוור והשני אסורה על זה איסור ערוה האסורה לזה מותרת לזה והאסורה לזה מותרת לזה חו היא שאמר אחתה כשהיא יבמתה או חולצת או מתייבמת ד שלשה אחין שנים מהן נשואין שתי אחיות או אשה ובתה או אשה ובת בתה או אשה ובת בנרה דרי או חולצות ולא מתייבמות ורבי שמעון פוטר היתה אחת מהן אסורה עליו איסור ערוה אסור בה ומותר באחותה איסור מצוה או איסור קדושה חולצת ולא מתייבמת ח שלשה אחין שנים נשואים שתי אחיות ואחד מופנה מת אחד מבעלי אחיות ועשה בה מופנה מאמר ואחר כך מרת אחיו השני בירת שמאי אומרים אשתו עמו וחלה תצא משו אחות אשה ובית הלל אומרי' מוציא ארת אשתו בנט ובזולצירה ואשרת אחי בחליצה זו היא שאמרו אוי לו על אשתו ואוי לו על אשת אחיו ז שלשה אחין שנים מהם נשואים שתי אחיות ואחד נשוי נכרית מת אחד מבעלי אחיות וכנס נשוי נכרית את אשתו ומת ראשונה יוצאה משום אחיות אשה ושנייה משו צרתה עשה בה מאמ' ובת נכרית חולצת ולא מתייבמת ש שלשה אחים שנים מהם נשואים שתי אחיות ואחד נשוי נכרית מת אחד מבעלי אחיות ומת הראשונה יוצאה משו אחות אשה ושנייה משום צרתה עשה בה מאמר ומת נכרית חולצת ולא מתייבמת ז שלשה אחים שנים מהן נשואים ב' אחיות ואחד נשוי נכרית מת אחד מבעלי אחיות וכנס נשוי נכרית את אשתו ומתה

היודעים מקולי' כש ומחומרי' בה והכי אמרי' בעלמ' כש במקו' בה איכו משל' כלומ' כל היכ' דאשכחן במשכה כש מקולי' וכה הוא שדרכן להקל זמכאו ענה כש עומדים במקו' בה איכו משל' ומשכנתה היא ונד' להפכ' לא אכ היא מהמשינו' הידועו' שהם מקולי' כש ומחומרי' בה וכמסל' עדי' מי' לה כש ר' ליעזר מקולי' כש ומחומרי' בה: ב אכ' ערוה כנו' ממונתו ואם חמוני: ומותב' באחותה דלאו אחו' זקוקתה היא דצד' לא רמיה קמי' לבינומי: אסור מצוה רמיה קמיה מדאזוית' היכל' אסור בחלוצ' דלאו זקוקתה היא: ג אחות כשהיא יבמתה אחותה של ערוה כשהיא יבמת' אשת אחי בעלה כשנפלת לפניו ליכנס עמה או מלכת או מתייבמת דלאו אחו' זקוקתה היא דערוה לא רמיה קמי: ד ודש פוטר טעמ' דדש דכתי' אשה אל אחות' לא תקח לכד' כשע' שנעשו כרות זו לזו בנו' הכ' ששתיה זקוקו' לו לבינומי' היא לך לקומין לא בזו ולא בזו ואי' הלכ' כרש: ה והאחד מופנה כלל אשה: א אשתו עמו דקסברי כש בעלת מאמר היא חשונה ככנסה וכשנפלה אחותה לאחר כן לא מתבטא משום אחות

זקוקה: והלה תבא אף מן הקלני' משו' אחו' אשה: מוציא שתי' בנט דלאו אים מאמ' לשני' ככנסו וזו אסרת משו' אחות זקוקה וכדיכ' נט עפני המאמ' דהיו קדושי' במקבת' ולא פקעו קדושי' בלא גט וכדיכ' חליב' דהוא' לא היו מאמ' קדושי' גמורי' יעדין זקוקן היא וכדיכ' חליב' לזיקתה וכריש' יהיב לה גט והדר חליץ לה וכן הלכ': ב ככרית שאיב' קדו' לא לו ולא לו: ככרית חולצת ולא מתייבמת ה' אעב' דלא עשה בה מאמ' ומת ככרו' מהלך חלכה יבומי' לא מיבא' דהיו לה נרת אחות אשה בזיקא והאי דקתמי' מאמ' לאשקוי' מדבש' נ אמרי' עומ' קונה קיני' גמ' ואפי' חליב' קמי' לא תבעי' קמל' דכריכ' חליב': ז עשה אחת נכפילה ראשון כשנכלמה מאחיו הראשון סאו' הית' אשת קיימת והיתה זאת אסור עליו כאשת אח שיש לו בני' ונדתה הככרי' לא אשת' דיכה ומסתבר

זמנות פרק 3

החלפת נלא מתעמת: ח וכלן טו עריות שהיו בהם לאחיו קדושי ספק או נרושי ספק להיות ספק
 ברת ערוה: חולבת נלא מטטרה כלל כלום דלמא לאו נרת ערוה היא: ספק קדוש לו שהיו ח' חמות
 מנומכמו ביכין בדה ול חמות של אדס קינן לו סס וורקי ספק כלרכעא חמותו ספק כלרכעא חמותה:
 ט זיקת שני יבמין דכל זמן שלא כסכה זה עדין זיקת ראשון עליו וכתססה עליו זיקת כני כשכיל

המאמ' וכשמת כותרו עליה זיקת
 שני יבמין: רכי שמעון אומר כו'
 דקסבר מספק לן אי מאמר קובה
 לגמרי או לא קני כלל לכך מיכס
 לאי זו סדכה דאי מאמר קני לא
 היו עלה אלף זיקת שני ואי מאמ'
 לא קני לא היו עלה אלף זיקת
 הראשון: וחולץ לטניה דמרא לא
 מטטרא בחלבת אדך דלמא
 מאמר לא קני והו שני יבמות
 הנאו משכי בת' יובמוי תרויהו לא
 דלמא מאמר קני זהו שני יבמ'
 הכאות מבית אחד ואין הלכה כל
 שמעון ואעב לאמרינן במתנית'
 דזיקת שני יבמין דאודית מקרא
 דיכמה יבא עליה: בגמרא מוכח
 דזיקת שני יבמ' דרכן היא גורה
 טמא ויאמרו שני יבמות הכאות
 מבית אחד מתעמות: י

אשהו של שני ואחר כך ברת נשוי גברית הרי זו אכורה עליו
 עולמית הואיל ובאסרה עליו שעה אחת * שלשה אחים
 שנים כהם נשואין שתי אחיות ואחד נשוי נכרית גרש אחד
 סבעלי אחיות את אשהו ומת נשוי נכרית ובנסה המגרש ומת זו:
 היא שאמרו וכולן שמתו או נתגרשו צרותיהן מותרות * ח
 וכולן שהיו בחן קידושין או גירושין בספק הרי אלו צרות חולצות
 ולא מתייבמות ביצר ספק קידושין זרק לרה קידושק ספק קדוב לו
 ספק קרוב לה זהו ספק קידושין ספק גירושין כתב בכתב ידו ואין
 עליו עדים יש עליו עדים ואין בו זמן יש בו זמן ואין בו לא עד אחד
 זהו ספק גירושין * ט שלשה אחין נשואין שלשה נכריות
 ומת אחד מהן ועשה בה השבאמסר ומת הרי אלו חולצות ולא
 מתייבמות שנאמר ומת אחד מהן יבמה יבא עליה שעליה זיקת
 יבם אחד ולא שעליה זיקת ב' יבמין רבי שמעון אומר מייבם לאחו
 שירצה וחולץ לשניה * שני אחין נשואים שתי אחיות
 ומת אחד מהן ואחר כך מתה אשתו של שני הרי זו אכורה עליו
 עולמית הואיל ובאסרה עליו שעה אחת * י שנים שקידשו
 שתי נשים ובשעת כניסתן לחופה החליפו את של זה לזה ואת של
 זה לזה הרי אלו חייבי משו' אשת איש היו אחין משו' אשת אחואם
 היו אחיות משו' אשה לא אחות ואם היו נדות משו' נדה ומפרישין
 אותן שלשה חדשים שבא מעוברות הן ואם היו קטנות שאינן
 ראוי' לילד מחזירין אותן מיד ואם היו כהנות נפסלו מן התרום *
 החולץ ליבמהו ונמצא מעוברת וילד' בזמן
 שהולד של קיימא הוא כותר בקרובותיה

פרק ד

ז היא מותרת בקרוביו ולא מפלה מן הכהונה אין הולד של קיימא
 הוא אכור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה *
 ב הכהונם את יבמתו ונמצאת מעוברת וילדה בזמן שהולד
 של קיימא יוציא וחייבין בקרבן ואם אין ולד של קיימא יקיים ספק
 בן תשע' לראשון ספק בן שבעה לאחר' יוציא והולד בשר וחייבין
 באשם תלו * ג שומרת יבם שנפלו לה נכסים סורים בית
 שבוא ובית הלל שסובר' ונותנת וקיים מהה מה עשו בכתובתה
 זבנכסיה

החולץ

בקרובותי דלאו חליהו היא דהא לא בעיא חליהו וקדושו דמתני' היכין הכך דלאסרו על
 האים מחמ' אשתו וקרובי הכאבר' על אשה מחמת בעלה: אם אין הולד של קיימא שהיא ככל: ב ומייבין
 בקרבן שבעל אשת אח שלם במקום מונה: והולד כשר ממה כספך: והייבין אשם תלוי שכל דבר שחייבין
 על זדובו ברת ועל שגגות חטאת חייבין על לא הודע שלו אשם תלוי: ג שומרת יבם שהיא
 אמתית

יבמות פרק ד

ח

ממתנת ומצפה לבינם שנקבל לה ככסי' ימית אביה: מה יעשו בכתובת מנה מאתים ותוספ' ודנויא שהכריסה לו וקבל עליו אחריות וככסי' היונאים וככסי' נכסי מלוג שכהיה ככס' ככסין עניה וכשיוצאת מצעלה יונאין עמה: כ' אמר' יחלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב דכספן כסוף היא וזכה היבם בחי' ידושת' מספק שהבעל מורש את אשתו וזה שספק כסופה היא אכלו וזכה בפלגא: ככסים בחזקתן ככסי' באין ברזל בחזקתן ולא פירשו בה אי בחזקת יורשי

האשה שהיו הנכסים שלה או ב בחזק' יורשי הבעל שאחריות' עליו ולענין דינא יחלוקו אפילו לדברי דה: ד כאשתו לכל דבר שמגרשה גנוט ולא בעת חלונה ושחזרה כשירב' ולא מתברר עליה: על ככסי' בעלה הראשון שהיו קרקעו של בעלה הראשון' אחריו וערכאין על כתובת' ואו לית לה כתובה מבעלה הראשון' כתוב לה היבם כתוב' על ככסי' והיא מנה כלבר: ה מצוה בגדול לביס כדלפינן מוהיה הכבוד: ו

ובנכסים הנכנסים ויוצאין עמה בית שבאי אומרים יחלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב ובית הליל אומרים נכסים בחזקתן כתובה בחזקת יורשי הבעל נכסים הנכנסים ויוצאים עמה בחזקת יורשי האב: ד כנסה הריו היא כאשתו לכל דבר וכלבר שתחא כתובתה על נכסי בעלה הראשון: ה מצוה בגדול לייבם לא רצה מהלכין על כל האחין לא רצו חזרין אצל גדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או יבם: ו תלה בקטן עד שיגדיר או בגדול עד שיבא ממרינת הים או חרש או שוטה: אין שומעין לו לא אומרים לו עליך מצוה או חלוץ או יבם: ז החלוץ ליבמתו הרי הוא כאחד מן האחין לנחלה ואם יש שם אב נכסים של אב חכונם את יבמתו וזה נכנסים של אחיו רבי יהודה אומר בין כך ובין כך אם יש שם אב נכסים של אב: החלוץ ליבמתו חורג אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו הוא אסור באברה ובאם אמה ובאם אביה ובבתה ובבת בתה ובבת בנה ובאמתה בזמן שהיא קיימת וזאתה מותרין וחיא אסורה באביו ובאבי אביו ובאבי אמו ובכנה ובבן בנו באחיו ובבן אחיו מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו ואסור בצרת קרובת חלוצתו: ח החלוץ ליבמתו ונשא אחיו ארז אחותה ומת חולצתו ולא מתייבמת וכן הכגרש את אשתו ונשא אחיו את אחותה ומת חרי' זו פטורה מן החליצה וכן היבום: ט שוכרת יבם שקידש אחיו ארת אחותה משום רבי יהודה אסרו אומרים לו המתן עד שיעשה אחיד הגדול מעשה חלצה לה אחיו או נכנסה יבגום את אשתו מהרה היבמה

שיבום שפלה על האמין: זכה בככסי' אחיו ואפי' גרשה למחר דיקום על שם אחיו אמר רחמנא יהדי קם: ככסים של אב דכתי' והיה הכבוד מה בכור אין לו בחיי האב אף יבם אין לו בחיי האב ואין כן הלכה אלא היבום את יבמתו וזה בככסי' אחיו ואפילו בעתוס אב: י אסור בקרובותיה כאלו היא אשתו וכל קרובות הכאסרות מחמת אשה גמורה אסורו מדרבנן בחלונה: ביזמן שהיא קיימת אשתו קאי ולא אשאר עריות: מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו ולא אמרינן גדה בחלונ' שהיא אסור באחות צרת חלוצתו כמו שהיא אסור באחות אשתו: ויאסור בצרת קרובת חלוצתו ראובן הלך ללחמה ורחל כשואה ללכודי וזה גדה ומת הככרי אשתו אשתה צרה לראובן ועשא' היו שבזמן שלחה חולצת מוליכה רחל אשתה עמה לכד' וזע' לא ידע להי מניהו חליץ ואיבא' דככרי לרחל חליץ וכי ככרי צרת רחל דהיו צרת קרוב חלוצתו אמרי' צרת חלוצתו ככרי דלכנהו סכרי שרחל וצרתה כסי אחיו היו שהיו הלך לרחל אכל אין היבמה מוליכה צרתה עמה בזמן שחולצתה הילכך כי ככרי אשתו הגדה לא אמרי' אשתו חלונה ככרי: ח וכן המגרש את אשתו וכו' בגמ' פריך וכן סלקא דעתך אלא א' אכל המגרש את אשתו וכו' אשתו גרושה מדכרי תורה ולכך פטורה מן החלונה וכן היבום ואחות חלונה מדכרי סופרי' ולכך חולצת' ולא מתייבמת: ט שומרת יבם ממתנת לביס שקדש אחר מן האחיות אשתה אחר שפלה זו לפניהו והווקשה לכלן: המתן מלכנס דקא' בעצת

יבמות פרק ד

יזקה עד שיעשה אחיך מעשה שיכנס אחיך את היבמה או יחלוץ לה ויעקור את זיקת מצליך: מתה היבמה
יבכום את אשתו דלפי כבמה ומתה מותר באחות: מת היבם ולא כותר אח לא זה שקדש את אחות: מוכיא
את אשתו נגט וזאת אשת אחיו בכלינה אבל יבומי לא משום דלחו גרושתו הוא ובתלמוד פסיק הלכה כרבי
יהודה בן בתרא: לא תחלוץ וכו' ומכאן נגמר טעמא דכתיב אם לא יחפז האיש לקחת את יבמת

ועלתה יבמתו וכו' הא אם יחפז
יבם כל העולה ליבום עולה ל
לחלינה וכל שאינו עולה ליבום
אינו עולה לחלינה: בתולד גרוי
אטו בעולו וארוסו אטו כשאוין וכן
הלכה והקך ג' חדשים הם ג' ימים
מוץ מיום שמת בוכעלה או ש
שכתרשטו ומוץ מיום שכתרסה
כו: הכשואות יתארו דטעמא
דאסור כדי להבחיבין ורעדאשו
לזרע שכי שלא תלד בן ספק בן
תשעה לראשון ספק בן ז' לחמדין
ובארוסו לז' למימ' הכי: והארוסו
יכשאו דהא לא איבעוד מראשון:
מוץ מארוס שביהוד' שהיו מימדין
את הכלה וזת התקן ביהודה
קודם כניסתה לחופה כדי שיהיה
דגיל ומשקח עמה ולא יהיו בוש'
זה מזה כבעל זמנה לכך חייסין
טמא בעל: כל הכשום יתארוסו
משום דרבי יהודה לא מפליגי בין
אמנה לגרוס ומתיר לאמנה ליארם
אפי' תקן ל' יום של ימי אכלה אפי'
ד' יומי לאפלוגי עליה כהא ואמר
לאמנה ליארם תקן ל' של ימי
אכלה: יא ד' אחיס וכו' ה'
אפי' כשי טובא כמי אם אפשר ב

היבמה ויבם את אשתו מת יבם ויציא את אשתו בנט ואשת אחיו
בחליצה: היבמה לא תחלוץ ולא תתיבם עד שיש לה
שלשה חדשים וכן כל שאר הנשים לא יתארוסו ולא ינשאו עד
שיהו להן שלשה חדשים אחד בתולדות ואחד בעולות אח' חלוצות
ואחד גרושות אחד אלסנות ואחד בשואות ואחד ארוסות רבי
יהודה אום' הגשוואות יתארוסו והארוסו ינשאו חוץ סן הארוסות
שביהודה מפני שלבו גם בה רבי יומי אום' כל הנשים יתארוסו חוץ
מן האלכנה מפני האיבול: יא ארבעה אחין נשואין ארבע
נשים ומתו אם רצה הגדול שבהם ליבם את כולן הרשות בידומי
שחיה נשוי לשתי נשים ומת ביאתה או חליצתה של אחד מהן
פוסלת שרתה חיתה אחת כשרה ואחת פסולה אם היה חולץ חולץ
לפסולה ואם היה מייבם מייבם לכשרה: יב המחזיר
גרושתו וחנשא חלוצתו וחנשא קרובת חלוצתו יצאה והולד
כסוד דבריו רבי עקיבא וחכמי אוסרי אין הולד כסוד ומודי' בבוש'
קרובת גרושתו שהולד כסוד: יג איהו כסוד כר' שאר
בשר שהוא בלא יבא דבריו רבי עקיבא שמעון התיבני אוסר כל
שחייבין עליו כרת בידי שמים והלכה כדבריו רבי יהושע אוסר כל
שחייבין עליו מיתרת בית דין אכר רבי שמעון בן עזאי מצאתי
כגלת יוחסין בירושלם וכתוב בה איש פלוני כסוד מאשרת איש
לקיים דבריו רבי יהושע: אשהו שמרה מותר באחוריה
גרשה ומתה מותר באחותה יבמתו שמתה מותר באחות חליץ לה
ומתה מותר באחות נשאת לאחר ומתה מותר באחות: יד

פרק ה

רבן גבליאר אוסר אין נט אחר נט ולא
כאכר אחר כאמר ולא בעילה אחר בעילה
ולא

בספקיהו הרשו בידו לכנס את כלן והאי דנקט ד' עצה טוב' קמל' ל' אין טפי לא כי היכי דנמטייהו שוכס
בחדש: ביאתה או חליצתה של אחת מהן פוטרת גרתי ולא מייבם לגרויהו דכתי' אשר לא יבנה את בית אחיו
בית אחד הוא בונה ואינו בונה שכי בת' ולא חליץ לגרויהו שכל שאינו עולה ליבום אינו עולה לחליץ והואיל
ותרויהו כי הדדי לא סלקין ליבום כדאמר' בית אח' הוא בונה ה' לא סלקין לחליץ: מולץ לפסולה ולא יפסול
את הכשרה לכהו' שהחלוץ פסולה לכהו' ולא יספיק אדם מידו וזאתו דריבין לו: יב המחזיר את
גרושתו משכשאת: והנשוא את חלוצתו דקיימ עליה בלאו דלא יבנה כיון שלא בנה שוב לא יבנה: והנשוא
קרובת חלוצתו דקסבר ר' עקיבא דהלכותו כבשתו שהכתו קראה ביתו דכתיב בית חלוץ הנעל וקסבר נטי
ר' עקיבא יש עמוד מהיבוי לאוין וזוכה הלכה: קרובת גרושתו דגרושתו כבשתו ואמה ואחות מייב' כרעות
ככהו: יג כל שאר בשר שהוא בלא יבא כל קודם שהיא בלאו ואפי' אין בה כרת: כל מייב' כרת אכל
לא מייב' לאוין וכן הלכ' שכל שאסורו אסו' כרת הולד ממזר מוזן מן הכד' אכל מהיבוי לאוין אין הולד ממזר:
גמליא אין גט אחר גט שתי יבמו ליבם אחר מאס אפי' זכתן גט לראשון וזכותן גט לשני לא

רבן

יבמות פרק ח

ו

באמר קדונו השניה עליו למהיו כגרושתו דמכיו יהיב גט לראשון פקע' ויקת שתייהן מעלין דגט מההי ביבט' למיקום עליה בלא יבכה ושוכ לא ייבם לא הוא ולא שאר האמיל' לא ליבמה שקבלה הגט ולא לברת' הילכך כי הדר ויהיב גט שכי לשכיה אין במעשיו כלום והיו ככית' גט לאשה ככדו' דעלמא וכ' ב' יבמי' ליבמה אח' וכתן זה גט וזה גט סהמרון איכו כלום ומותר בקדונועיה: ולא מאמר אחד. מאמ' בין ב' יבמי' ליבמה אח' בין ביבם אח' ושכי יבמו האחרון איכו כלום

והיא חליצה אחר חליצה וחכמים אומרים יש גט אחר גט ויש מאמר אחר מאמר אבל לא אחר בעולה ולא אחר חליצה כלום
ב כיצד עשה מאמר ביבמתו ונתן לרה' גט צריכרה היסנו חליצה עשה מאמר וחליצה צריכה היסנו גט עשה מאמר ובעל' הדריו במעוה' ג נתן גט ועש' מאמר צריך גט וחליצ' נתן גט דבעל צריך גט וחליצה נתן גט וחליצ' אין אחר חליצה כלום חליצ' ועשה מאמר נתן גט וחליצ' אין אחר חליצה כלום אחת יבכה אחת ליבם אחד ואחת שתי יבמות ליבם אחר' ד כיצד עשה מאמר בזה ומאמר בזה צריכות שני גיטין וחליצה מאמר בזה וגט בזה צריכרה גט וחליצה מאמר בזה ובעל אתו צריכות ב' גיטין וחליצה מאמר בזה וחליצ' לזו הראשונ' צריכה גט גט לזו וגט לזו צריכות היסנו חליצה גט לזו ובעל אתו צריכ' גט וחליצה גט לזו ומאמ' בזה צריך גט וחליצ' לזו אין אחר חליצ' כלום' ה חליצ' וחליצ' או חליצ' ועשה מאמר נתן גט ובעל או בעל ובעל ועשה מאמ' נתן גט וחליצ' אין אחר חליצה כלום בין יבם אחד לשתי יבמו' בין שני יבמין ליבמה אחת' ו חליצ' ועשה מאמ' נתן גט ובעל או בעל ועשה מאמ' ונתן גט וחליצ' אין אחר חליצה כלום בין בתחלה בין באמצע בין בסוף והבעולה בזמן

ואיכה נדכה ממנו גט ומותר בקדונועיה: יש גט אחר גט דקמאלא דחה ויקת' לגמרי האל בעי' חליצה הילכך אכתי איכא פלגא ויקא ואיכה גט שכי לשייה למהיו גרושתו ואמר בקדונועיה וכן הלכ': ב כיצד לאו אפלוגת' קאי לא מלת' באכפי כפשה ואיבם אחד ויבמ' אח' קאי והק' כויד דין יבם אחד ויבמ' אחת: דרכי הימנו חליצה: ואם דנה לכנו לא יבכום דכיון דהתחיל בגרושו קיימ' עליה בלא יבכה: דרכי ממנו גט דחליצ' אפקעת' לויקא וגט בעי' לאפקעש קדושים דילי דחליצ' לא מפקעש קדושים: כתן גט ועשה מאמר דרכי גט וחליצ' דגט דמי קתו ושכי קתו ומאמ' קמי שורא דגט הילכ' דרכי' גט למאמרו וחליצ' לויקתו: ג כתן גט ובעל אבו לקיימ' שמשע' סבת' גט קיימ' עליה בלא יבכה ודרכי' גט לכיאתו וחליצ' לויקתו: אין לאח' חליצ' כלו הא מתני' דע' היא דאמ' אין קדושי' תפסו' בחייבי לאוין ואיכו הלכ' לא הלכ' כמכמי' שאומ' יש אחר חליצ' כלו ואם קדש' אח' חליצ' דרכי' הימנו גט: א אחד יבמ' אחת ליבם אח': ואחד ב' יבמו' ליבם אחד שני' הן שיש אחר גט ראשון או אח' מאמ' ראשון כלום ואין אחר ביא' שבתחלה כלום ואין אחר חליצ' כלום: ד דרכי' ב' גיטין לב' יבמו' כדבכין דיש מאמ' אח' מאמר: וחליצ' לאח' מהן ופוטור' כרת': מאמ' לזו ובעל לזו דרכי' ב' גיטין וזו גט למאמרו וזו גט לכיאתו: וחליצ' לאח' מהן ופוטור' כרתה: מאמ' לזו וגט לזו פסל גט של אחרוב את הראשונ' דקס' ליה בלא יבכו ודרכי' גט למאמרו וחליצ' לויקתו: גט לזו ובעל לזו דרכי' גט וחליצ' ואסו' לקיימ' דקס' עליה בלא יבכה משום גט ראשו' וכגט' למודי' לא כפס' כעלת' ביאה דביאה פסולה היא: אין לאמר חליצה כלום ואי הדר מקדש' לה או לגריתה לא תפסו' כס' קדושין כל' עקיב' דאמ' אין קדושין תפסו' בחייבי לאוין ואיכה הלכה: ה חליצ' וחליצ' מותר בקדונועיה שיש שאין אחר חליצ' ראשונ' שום ויקת' יבמין וחליצת' בתריות' לאו כלום היא ואסו' לכהנו' איכה פסול': וכן חליצ' לזו ומאמר לזו וכן כתן גט לזו אחר החליצ' של זו או אס' בעל לזו אחר החליצ' של זו אין מעשה האחרון כלום או אס' בעל תחלה וחזר ובעל לשכיה או בעל תחלה ועשה מאמר בשכיה וזו וכתן גט לשכיה או חליצ' לשכיה אין אחר ביאם כלום: ומעשה האחרון לא חליצ' ומותר בקדונועיה השכיה: אין אחר חליצ' כלום אריש' קאי ואוספא' כריך' למימ' אין אחר חליצ' כלום: ו חליצ' ועשה מאמ' נתן גט ובעל איבם אחד ויבמ' אח' קאי ויעבד' דתיב' לע' הדר תבני' הכא משום סיי' דבעי' לאפלוגי' בין ביא' לחליצ' דחליצ' בין בתחלה בין באמצע בין בסוף אין אחריה כלום והכי' דוק' כזומ' שהי' בתחלה ולא שמוע' כמי' פלוגת' דר' כמתי' ויבכין: בין בתחלה בין באמצע כגו' גט לזו וחליצ' לזו ויש כה' מאמ' או כבעלת' הגט לא מהכי' מאמ' ולא בעי' גט למאמרו: כסוף אח' מאמ' וגט חליצ' אין

יבמות פרק ו

אחריה כלום וחליצה גמורה היא ופי הדר ועבד מאמר לא כעמי גט משום דחליצ' גרוסין גמורין נכהו ואפי' דהויא חליצה פסולה: הכיאה כמנע כגון גט לזו וכעל לזו וחזר ונשאה מאמר בשלמי' אבדו בקרובותיה: בכוף גט לזו ומאמר לזו וחזר ובא על האחרת יש אחר ביאה זו וזקת יבמין וכי משק לה נשיא חליצה ולא סגי לה בגט: אין אחריה כלום וכפא בגט בלא חליצ' ופי הדר וקדיש לארץ אחר ביאה אין כמעשי כלום:

הבא

על יבמתו שוגג כ כסבור אשה אחרת.

ס"א: מויד לשם זכות ולא למכות יבום: אפי' הוא שוגג והיא מוידה לא מנשיא היבא דהיא מכואא למנהו אלא אפי' היבא דתרויהו לא מכחי למכו' כגון שהיא מכויין לאשה אחרת והיא כתבונה לשם זכות קכה דאמר קרא ונמה יבא עליה מ"מ: המערה שלא גמר ביאתו אלא הכניס עטרה בלבד ופניעת עטרה בלא הכנס קרויה כשיק': קכה וזכה בתולה ויונתא בגט אם בא להיבאה: לא חלק בין ביאה לביאה בין ביה' כדרכה לביאה שלא כדרכ' דכתי' משכני אשה מגיד הכתי' ששתי משכנות יש נכאשה: ג וכן הבא על אחת מכל הערוות באחת מכל הביאות האלו: או על הפסולות כגון שומה לכה גדול וכו' פסולות לכהונה משום זוכה ואפי' שאשת ישראל שכאסה מותרת לבעלה פסולה היא לכהונה ונדרשה כמי איבת כה' היא מפסלא כהן ביאה מתרומה דבי כשא: מזור ונתיכה לישראל לאזאפסלה לכהונ' קאי דהא פסולה וקיימא אלא לענין הערואה קצת לה למלקי עלה בהערה כגמר ביאה: ג מן הארוסין לא יאכלו בתרומ' מפני שנתקדשה קדושי עברה כפסלה מתרומ' דכתי' אניה אם בת כהן היא: ד אלעזר ורש' מכשירי' עני' שתבעל ותעש' חללה שכלא ויחלל כה' לוי' אחד לה וחד לזרעה ולית הילכת כותיה ואלא אף מן הארוסין לא יאכלו בתרומה: כתארמלו או כתגרשו מן הכהני' הללו מן הכשואי' פסולו דשווייה חללה כביאתן מן הארוסין כשרו דאפי' נתן לא פעל מן הארוסי' אלא כתייהן שהיא משמרת לביאה פסולה אבל מתו לא: ד לא ישא את הכוגרת דכתי' והוא אשה כנענית ויחם פרט לכוגרת שכלו כנעניה: ד אלעזר ורש' מכשירי' ולית הלכת כותיהו: ה כהן הדיוט לא ישא איילוכיות וכו' והה' לישראל ולא כקט כהן לא משום פלוגתא דר' יהודה דאמר דכהן אפי' יש לו אשה וכי לא ישא איילוכי' מה שאין כן בישראל ולא כקט כהן לא משום פלוגתא דר' יהודה וזאת כגון חייבי לאויין או חייבי געשה וכ' חייבי כריתו ומיתות בד' אבל הבא על הפנוה לא עשאה זוכה: ז כש' אומרים שבי וכו' דילפינן ממשא שפירש מן האשה לאחר שכולדו לו שני זכרי' וכה' אומרי' זכר וקתה' שר'

בזמן שהיא בתחלה אין אחריה כלום באמצע ובכוף יש אחריה כלום רבי נחמיה אומר אחת בעילה ואחת חליצה בין בתחלה בין באמצע בין בסוף אין אחריה כלום »

פרק ו

הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצו' אפילו הוא שוגג והיא מוידה הוא מויד והיא שוגגת הוא אנוס והיא לא אנוס וחי' לא אנוסה היא אנוס' והוא לא אנוס אחר המערה ואחר הגומר קנה ולא חלק בין ביאה לביאה » ב וכן הבא על אחת מכל הערוות שבתורה או פסולות כגון אלמנה לבג' גרושה וחלוצה לכהן הדיוט סמורת ונתינה לישראל' כתי' ישראל לסמור ולנתין פסול ולא חלק בין ביאה לביאה » ג אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט מן הארוסין לא יאכלו בתרומה רבי אליעזר ורבי שמעון מכשירין נתארמלו או נתגרשו מן הנשואין פסולות מן הארוסין כשרות » ד כהן גדול לא ישא אלמנה בין אלמנה מן הארוסין בין אלמנה מן הנשואין ולא ישא את הכוגרת רבי אליעזר ורבי שמעון ככשירין בבוגרת » ל'א ישא ארת כוכת עין אירא ארת האלכנתא ונתמנה להיות כהן גדול ויבגום ובעשה ביהושע בן נמלא שקדש את מרחא בת ביתום ומינהו המלך להיות כ'ג וכנכה שוכרת יבמ' שנפלה לפני כהן הדיוט ונתמנה להיות כ'ג אף על פי שעשה כזו סאמר חריזה לא יבגום » כהן גדול שכת אחיו חורין ולא מיבג » ח כהן הדיוט לא ישא אילוכיות לא אם כן יש לו אשה ובנים רבי יהודה אומר אף על פי שיש לו אשה ובנים לא יאמר שהיא זונה האסורה בהורה וחכמים אומרים אין זונה אלא גורת וכשוהרת ושנבעלה בעילת זנות » ו לא יבטל ארם מפרים ורביה אלא אם כן יש לו בנים בית שמאי אומרים שני זרים ובת אומרים

יבמות פרק ז

זכר ונקבה לראש וממנה אין קריאה שעל פי הדבר עשה : ושה עמה עשר שנים וכו' כדאשכחן באברהם
 לאהר ששה עשר שני עם ארה ולא ילדה נשא הגר ונמי שיש עמה כחונה לארץ לא עלו מן המצוה דדלמא
 וסיבת חובה לארץ גמא וכל הימים שהאים או האשה תולים או הכנסים בבית הקמורי וכו' וכו' בזה מדברים
 וממנה הם המצוות אין עליהם למען עשר שנים : גרשה מתרת לכשת לאהר דעמא לאו מיתה הו' שאו מיתה
 וכשהוא מתיר כותף לה בתובתה

אם היא מועבת דמיכה הוא ש
 שאינו יורה כחן ומטילין חרם
 עליה אם יודעת שהיא יורה כחן
 וטועל עליה טענת שקר : האיש
 עמוה כל פרייה וכי ולא האסת
 דכתיב פרו ורבו וכו' וכפשה
 וכנשה כקצ סקר ולו האיש ש
 שדרכו לכבש את האשה הוא
 מכוה על פיה ודכיה ר' יוחנן
 בן ברוקא אומ' וכו' לית הלכתא
 כותיה :

אלמנה לכה גדול עבדי
 מלוג מה שהאם
 משייפת למעמ' ואיכה בותבת
 כבתובה כקדאים בכמו מלוג
 שהעכל מלוג איתכב' כמלוגת
 התרגילי מפני שהיא איכה פירו'
 איתן ככסים ואם כפתו פיות
 לה ואם הותרו הותרו לה :
 וכב' נאן גדול הם הככסים
 שהכניסה לו ומה שהוסף הוא
 לה וכתבו בכתוב' כך הכלל כל
 עליו פלו כך וכך בכתובת ולכך

אומרים זכר ונקבה שנאמר נכר ונקבה בראם בשא אשח ושחח
 עמה עשר שנים ולא ילדה ורשאי לבטל גירשה מותרת
 ליבוא לאהר ורשאי השני לשהות עמה עשרה שני ואם הפילה
 פונה משעה שהפילה האיש מצוה על פיות ורביה אבד' לה
 האשה רבי יוחנן בן ברוקא אומר על שניהם הו' אומר ויברך
 אותם אלקים ויאמר להם פרו ורבו

פרק ז

אלמנה לכהן גרושה וחלוצה לכהן חרומה
 חבניסה לו עבדי מלוג ועבדי צאן ברזל עבדי מלוג
 לא יאכלו בהרומה עבדי צאן ברזל יאכלו ואלוהן עבדי מלוג אם
 מתו מתו לה ואם הותרו הותרו לה אף ע' שהיא חייב בסו' ונתן
 הדי' אלו לא יאכלו בהרומה ואלו הן עבדי צאן ברזל אם מתו מתו
 לו ואם הותרו הותרו לו הואל והוא חייב באחריות הדי' או יאכלו
 בתרומה ב בת ישראל שניסת לכהן והכניסה לו עבדים
 בין עבדי מלוג בין עבדי צאן ברזל הדי' אלו יאכלו בתרומה ובת
 מתן שניסת לישראל והכניסה לו בין עבדי מלוג בין עבדי צאן
 ברזל הדי' אלו לא יאכלו בתרומה ב בת ישראל שניסת
 לכהן ובת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקי
 סל עובר שהעובר פוסל ואין מאכיל רבוי ר' יוסי אכרו לו מאחר
 מחערות לנו על בת ישראל לכהן אף בת בהן לכהן ומת והניחה
 מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקי עובר

ד העובר והיבם והארומין והחרש וכן תשע שנים ויום
 אחד

פקדו' כהן ברזל שהקין קיים ככרזל שאם מתו כלן חייב הכעל לשלם ולפי שהיו דגילי לשום הנאן בשומת
 כך וכך והיה הרעה חייב באחריות כפי השומא אפילו אם מתו כל הנאן לכך נקדאו הככסים שהכעל
 עקבל עליו ואחריותן ככס' נאן ברזל : עבדי מלוג לא יאכלו לפי שהן שלה וקראו חללה : ב בת ישראל
 שניסת לכהן אפילו עבדי מלוג יאכלו משום דהוי קצין כהן אפקה קצין בלומר האשה שהיא קצין של כהן
 קצתה אלו העבדים וכתוב וכהן כי יקנה כסף קצין כקפואין תל קצין כספו אלא למדרש הכי וכהן כי
 יקנה קצין כספו כסף שיעבדו של כהן קנה כסף הוא יאכל בו : ג והיכה מעוברת אפ' שיש לה בנים
 עמוה היא אוכלת בתרומ' לא יאכלו עבדי נאן ברזל בתרומה לפי שהן של וירשין ויש לעובר חלק בהן ואין
 לעובר כח להאכילם בתרומה אי משום דקפבר עובר כעמי וזה זר הוא אי משום דקפבר לוד מאכיל
 שאינו ילוד אין מאכיל דכתיב וילד ביתם הם יאכלו וקרי ביה הם יאכלו : שהעבר פוסל כל כהן לישראל
 היא והכיתה מעוברת ואין לה כח אחר פוסלה מלשום לבית אביה : ואינו מאכיל שאם הייתה בת ישראל לכהן
 והיכה מעוברת אין בעובר פח להאכילה והוא הדין לעבדי : אף בת כהן לכהן כו' כיון דאמרת שאינו ילוד
 אינו מאכיל אף בת כהן לכסן אין העבדים אוכלים בתרומה מפני חלקן של עובר שהדין עבדו הן ואין
 אוכלים אלא בשבילו והוא אין בו כח להאכיל ואין הלכה ברבי יוסי : ד העובר והיבם וכו' הוא עובר
 אי בת כהן לישראל הוא פוסל דכתיב כעמיה קרט למעוברת איבת ישראל לכסן היא לא מאכיל דאין

יבמות פרק ז

גדול אינו מאכיל: והיבום או בת כהן לישראל היא פוסלת לה ונשנה אל בית אביה כתיב פרט לשומרת יבום שאינה יכולה לטוב שהיא אגודה ביבומה ואי בת ישראל לכהן לא מאכיל לה קנין כספו אחר דתנא וזו קנין אחיו היא: והארוסין אי בת כהן לישראל היא פסולת לה דקנין לה בהייה ומשעת הויה אפסולה לה כדכתיב וכת כהן כי מתייה לאיש ור אי בת ישראל לכהן לא מאכיל לה גזירה שמא ימונו לה כוס יין של תרומה כתיב אביה ותשקה לאחיה ולאחותיה:

ואחרש אי בת כהן לישראל היא פסולת לה דהא קכאה בתקנתא דרבנן ואי בת ישראל לכהן היא לא מאכיל לה דקנין כספו אמר דחמא וחרש מדאורייתא לא קני: וכן ט שנים ויום אחד וכן אחמן פסולים לכהונה שהוא בן ט שנים ויום אחד ובא על הכהנת או על הלוייה או על בת ישראל פסלה מלמאכול בתרומה שכן ט שנים ויום אחד ביאתו ביאה וזכתללה בבעלתו ואי בת ישראל כשאת לכהן בן ט שנים ויום אחד אינו מאכילה בתרומה שאי קנינו קנין גמור: וכן ספק בן ט שנים וכו' דינו כבן ט ודאי ופוסל: ספק היא ב' שערות ספק לא הביא קטן שקדש את האש ספק הביא שתי שערות ספק לא הביא ק וקדושה קדושי ספק אשתו חוללת ולא מתיבמת: ככל הבית פלו ועל בית אחיו שהיא אשתו ספק הוא מת ראשו ופסלו שתייהן ליבום לפני אחיו ופטורה דרתה משום דרת הבת ספק היא מתה ראשונה ונשעת כפילה ליבום לא הואי דרתה דרת ערוה כדתנן וכלן אם מתו או מיאנו וכו' דריתיהן מותרות דרתה חוללת ולא מתיבמת ואידי דאיירי בספקי לחומר תמיים להא בהדיהו: ה והשונה אפילו על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכיל שאין קנינו קנין: כחמך העובר שנמיעה מאכל מיד והוא הדיון אם ילדתו ומת: עברה לא תאכל שהעובר אינו מאכיל: גדול משל אב שהבועל אינו מאכיל לפי שלא בא עליה לשם קדושין ולא קנינו היא ובנו מאכיל: העבד פוסל משום ביאה אם בא על הכהנת פסלה מלמאכול בתרומה: ואינו פוסל משום זרע אם יש לה זרע לבת כהן מישראל כשי: ככש דחמך ובא עליה: הרי זה עבד שולד שפחה כמות: היתה אם אביו בת כהן לישראל תאכל בתרומה אם מת אביו אעפ' דהולד קיים ונעלמא ולד ולדה פוסל האי לא פסול דלאו בתי אביה שדין ליה דלאו זרעו הוא: ו פוסל את אם אמו דאי לאו הוא היתה אם אמו חוזרת לתרומה דבית אביה לאחר עינת בתה וכל זמן שזה קיים איכה חוזרת לתרומה דכתיב וזרע אין לה עין עליה אונת בת הבת או בן בן הבן או בת בת הבן עד סוף כל הדורות: לא ככני כג' כלמ' לא ירכו כמותו בישראל שהוא פוסל מן התרומה:

אחד פוסל ואל מאכילין ספק שהוא בן תשע שנים ויום אח ספק שאינו ספק הביא שתי שערות וכפך שלא הביא נפל הבית עליו ועל בת אחיו ואין ידוע אי זרה סרת ראשון עתרה חולצת וז' מתיבמת ה האונס והמפתח והשוטה לא פוסלים ולא מאכיל ואם אינם ראויין לבא בישראל חרי אלו פוסלין כיצד היתה ישראל שבא על בת כהן תאכל בתרומ' עיברה לא האכל בתרומ' בחמך העובר במעיה תאכל כחן שבא על בת ישראל לא תאכל בתרומה עיברה לא תאכל ילדה תאכל כחש של בן גדול משל אב העבד פוסל משום ביאה ואינו פוסל משום זרע כיצד בת ישראל לכהן בת כהן לישראל וילדה הימנו בן וחמך הבן וכבש על השפחה ילד' הימנו בן חרי זה עבד היתה אם אביו בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה בת כהן לישראל תאכל בתרומה ממוז פוסל ומאכיל כיצד בת ישראל לכהן וכת כהן לישראל וילדה הימנו בת וחלכה הבת ונישאת לעבד או לבנה וילדה הימנו בן חרי זה סמור היתה אם אמו ברת ישראל לכהן תאכל בתרומה בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: ו כהן גדול פעמים שהוא פוסל כיצד בת כהן לישראל וילדה הימנו בת וחלכה הבת וניסת לכהן וילדה הימנו בן חרי זה ראוי להיורט כחן גדול עובר ומשמש על גבי המזבח מאכיל את אכו ופוסל אם אמו והאת אומרת לא ככני כחן גדול שהוא פוסל מן התרומה:

פרק ח

הערל וכל השמאים לא יאכלו בתרומה נשיתן ועבריהן יאכלו בתרומה פצוע דבא וברות שפכת חן משום דרת הבת ספק היא מתה ראשונה ונשעת כפילה ליבום לא הואי דרתה דרת ערוה כדתנן וכלן אם מתו או מיאנו וכו' דריתיהן מותרות דרתה חוללת ולא מתיבמת ואידי דאיירי בספקי לחומר תמיים להא בהדיהו: ה והשונה אפילו על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכיל שאין קנינו קנין: כחמך העובר שנמיעה מאכל מיד והוא הדיון אם ילדתו ומת: עברה לא תאכל שהעובר אינו מאכיל: גדול משל אב שהבועל אינו מאכיל לפי שלא בא עליה לשם קדושין ולא קנינו היא ובנו מאכיל: העבד פוסל משום ביאה אם בא על הכהנת פסלה מלמאכול בתרומה: ואינו פוסל משום זרע אם יש לה זרע לבת כהן מישראל כשי: ככש דחמך ובא עליה: הרי זה עבד שולד שפחה כמות: היתה אם אביו בת כהן לישראל תאכל בתרומה אם מת אביו אעפ' דהולד קיים ונעלמא ולד ולדה פוסל האי לא פסול דלאו בתי אביה שדין ליה דלאו זרעו הוא: ו פוסל את אם אמו דאי לאו הוא היתה אם אמו חוזרת לתרומה דבית אביה לאחר עינת בתה וכל זמן שזה קיים איכה חוזרת לתרומה דכתיב וזרע אין לה עין עליה אונת בת הבת או בן בן הבן או בת בת הבן עד סוף כל הדורות: לא ככני כג' כלמ' לא ירכו כמותו בישראל שהוא פוסל מן התרומה:

הערל

כהן ערל שמתו אחיו מקמת מילה: ואינו אוכל בתרומה דלפנין מפסח דכתיב כי

יבמות פרק ח

ח

וכל ערל לא יאכלנו : ונשים זעבדיהם יאכלו דהא משום גברות ונזומחה לא כפיקי מכלל אלא דאיהו נזומחה מחוסרי תקנה : נשים לא יאכלו דשמא סללה דביאתו דכבעלה לפסול לה : ואם לא ידעה שהיתה כשואה לו קודם לכן ולא בא עליה לאחר שכעש' פנינו דכא : ב ואם כשתייר מהעטר כסחכתך מהעטרה ואלך כשר שאין גיד אלא מהעטרה ולמעלה לכד הנוף עטרה היא שורת נשר המקפת במקום המילה וכן שכעש' חתיד כמין מכת מרד :

וסכין בין שבתמעך והקטן מלאו בין שככלת בין בנוד בין בכני בין בחוטי הכנים כלם פסולים והם בידי אדם אבל מהמת חולי הכל כשר : ג ואם לדין שאתה דורש קו מעבדך יש תשובה ל להשיב עם לעמון ומאוב שכן כתפרס טעמן על דבר אשר לא קדמו והאשה אין דרכה לקדם תאמ כבדו ודומי שלא כתפרס טעמן : לא כי אפי' אב הייתי דן קו אין לכס תשובה ומ'ם הלכה אפי' אומר ואין הלכה כר' שמעון : כתיבם כעצמם שכתבנו דומי והש' וכתוב' לחוטבי עבים ושח' מים : ד שחברים יש סרים שחולץ וחולצין לאשתו : והסרים לא חולצין כו' דכתי' ולא ימחה שמו פירט לזה ששמו ממנו : ואין לי לפרש איני יודע לפרש אי זה סרים בין חלוצה ואיזה פטור : סרים אדם שכתפרס לאחר ש שכולד : סרים המה ממנו אמו שלא ראה חמה לא כשהוא סרים וסמיכו מפורשין כל שאין לנו קצן ושערו לקו וכתרו מחלוק ואין מימי רגליו מעבלין רתוחה ו וכשמטיל מים אינו עושה כיפה שאין קלמו השתן הולך למרחוק עד שיעש' עגול כמין כיפה ושכ' זרעו דיכה ואין מימי רגליו מ

הן ועבדיהן יאכלו ונשיהן לא יאכלו ואם לא ידעה כשנעשה פצוע רבא וברות שפכה חרי אלו יאכלו ב אי זחו פצוע רבא כל שנפצעו הביצים שלו ואפילו אחת מהן וברות שפכה כל שנכרת הגדר ואם נשתאר מהעטרה אפילו כחוש השער' כשר פצוע רבא וברות שפכה מותרין בגזירת ומשחררת ואין אסורין לא מלבד בקהל שנאמר לא יבא פצוע רבא וברות שפכה בקהל ה' ג עמוני ומואבי אסורי ואיסורן איס' עולם אבל נקבותיהם מותרות מיד מצרי ואדומי אינם אסורים אלא עד שלטח דרזית אחר זכרים ואחד נקבות רבי שמעון סתיר את הנקבות מיד אמר רבי שמעון קל וחומר הרברים ומה אם במקום שאסר את הזכרים איס' עולם סתיר את הנקבות מיד מקום שלא אסר את הזכרים לא עד שלש' דור' אינו דין שנתיר את הנקבות מיד אמרו לו אם הלכה נקבל ואם לדין יש תשובה אמר להם לא כי חלכה אני אומר סבורין ונתיבין איסורן אסור עולם אחר זכרים ואח' נקבות ד אר' הוושע שמעתי שחברים חולצין וחולצין לאשתו והסרים לא חולצין ולא חולצין לאשתו ואין לי לפרש אמר רבי עקיבא אני אפרש סרים אדם חולצין וחולצין לאשתו מפני שהיתה לו שער' חכושר רבי אליעזר אומר לא כי אלא סרים חמה חולצין וחולצין לאשתו מפני שיש לו רפואה סרים אדם לא חולצין ולא חולצין לאשתו מפני שאין לו רפואה העיר רבי יהושע בן בתירא על בן מנוסת שהיה בירושלם סרים אדם ויבטו את אשתו לקייב רבוי רבי עקיבא ה חסרים לא חולצין ולא מייבם וכן אילונו לא חולצת ולא מתייבמת חסרים שחולצין ליבסתו לא פסלה בעלרה פסלה מפני שהיא בעילת זנות וכן אילונית שחולצו לה אחין לא פסלה בעלרה פסלה מפני שבעילתה בעילת זנות ו סרים חמת בתן שנשא בת ישראל מאכילה בתרומה : ו שמעון אומר אנדרוניכוס בתן שנשא בת ישראל מאכילה בתרומה דבי

שומעין ורוחץ בימות הגשמי' ואין כשרו מעלה הכל וקולו לקוי ואיני ככר בין איש לאשה והלכה כר' עקיבא סרים אדם חולצין וחולצין לאשתו ומייבמין לאשתו אינו מייבם שהרי פסול לכד בקהל : ה סרים חמה אינו לא חולצין ולא מייבם ולא חולצין ומייבמין לאשתו : אינו כי סמיכה פירשנו בפי' בעלרה פסלה שהיא אלו היא פטורה מן היבום עונדת עליהם באסור אשתאח : ו לוסי ור' שמעון אומ' כו' דכירא ליה אכדרינכוס כוכר והדר ביה ר' יוסי ולא ככריתא שאכדרינ' וכו' בפי' עגמו ולא ככרית' בו סמיכים אס' וכר אס' כקפה הילכך אינו מאכיל בתרומה : ר' יהודה אומר כולית הלכתא כותיה דהא קיימו לן לעל

צמות פרק ט

היום אדם מולין וחלבים לאשתו וטומטום שנקרע היו כסרים אדם : אכדדונונס מושא אכל לא כישא מפלג
שהוא כוכר והפוכב עמו היו בא על הזכור בין בזכרות שלו בין בכקבות שלו רבי אליעזר אומר חייבין עליה
מקילה כוכר דוקא במקום זכרות שלו ולא במקבות שלו והלכה כר אליעזר :

יש מותרת

כפן הדיוט ששאל אלמנה והה בתולה שהיה כשמת נכסיה אלמנה וכקט אלמנה משנה
דכעי למתב

ישיא כג ששאל אלמנה : כ
כג שקדש את האלמנה אכל בשא
כתחלה בביתו ואמרה : לבעל
וליבם : ג שניה לבעל ולא
שניה ליבם אם אינו של בעל ולא
של יבם כגון אחי מן האב ולא מן
האם : אין לה כתוב כמה מאתם
שהם עקר כתובה הוא דלית לה
לשניה אבל תוספת יש לה : ולא
פירות אין משלם לה פירות ככא
מלוג שאכל משלה : דפירות יקוי
רבנן תחת פדיונה וזו אין חייב
לפדותה לה קדימן בה ואחתיבך
לי לחתני ולפיכך היה דאין שישלם
לה מה שאכל מפירות ככא מלוג
שלה אפי' הכי קנסה דבכך דלא
תגובתניה פירות שאכל בתכאי
אכונה כו היכי דקנסה דלא
ענני מניה עקר כשתיה דתכאי
כתובה ככתוב דמי : ולא מוזכות
אין ברך לומר שאינו חייב לזון
אמנה ענדה תחתיה כהא כפאד
והוא קאי אלא אפי' הלך למדינת
הים ולותיה ואלכה לא ממש דאן

פרק ט

רבו והורח אמה שוטטוכם שלקדע ונמצא זכר לא יחליץ מפפח
שומא כסרים אנדרונונס נושא אבל לא נישא רבי אליעזר אומר
אנדרונונס חייבים עליה מקילה כוכר :
יש מותרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן מותרות
ליבמיהן ואסורות לבעליהן מותרות לאלו ולאלה
ואסורות לאלו ולאלו מותרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן
בהן הדיוט שנשא את האלמנה ויש לו אח כג חלל שנשא כשרת
ויש לו אח כשר וישראל שנשא בת ישראל ויש לו אח מסור מסור
שנשא מסורת ויש לו אח ישראל מותרות לבעליהן ואסורות
ליבמיהן : ב ואלו מותרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן כפי
שקדש את האלמנה מש לו אח כהן הדיוט כשר שנשא חללה
ויש לו אח חלל ישראל שנשא מסורת יש לו אח מסור מסור
שנשא בת ישראל ויש לו אח ישראל מותרות ליבמיהן ואסורות
לבעליהן : אסורות לאלו ולאלו כהן גדול שנשא את האלמנה
ויש לו אח כג או כהן הדיוט כשר שנשא חללה ויש לו אח כהן
ישראל שנשא מסורת ויש לו אח ישראל מסור שנשא בת ישראל
ויש לו אח מסור אסורות לאלו ולאלו ושאר כל הנשים בתורתיה
לבעליהן וליבמיהן : ג שניות מדברי סופרים שניה לבעל
ולא שניה ליבם אסורה לבעל ומורה ליבם שניה ליבם ולא
שניה לבעל אסורה ליבם ומותרת לבעל שניה לזה ולזה אסורת
לזה ולזה אין לה לא כתובה ולא פירות לא מוזנות ולא בלארץ
והולד כשר ומפני אמו להוציא אלמנה לכג גרושה וחלוצה
לכה

באשה כשרה אם לותה ואכלה חייב הכעל למס שהמנה ימנע אותה מה שהלה לה והיא תנועת לכעל
דדוקא בנוי שפרכה שלא בדרך הלואה אמריבכתובו הלכה כמין דלמד מי שהלך למדינת הים ועמ' אהר
ופרכה את אשתו הניח מעותיו על קרן העני דכיון שגביל בעלה כרכם ולא הלה לה כלו למאן קא תבש
הוא לא לותה והבעל לא בקש ממנו שיפרכם הילכך מנה הוא דעבד אבל אם הלה לה חייב הבעל לשלם
אם היא כשרה ואם היא מן השכיות אינו חייב לשלם : ולא בלאות אם כשתשם כבעל כככסי מלוג שלה עד
שכלו אינו חייב לשלם המדא החיל ואין לה כתובה אם אכל הבעל ככסי מלוג שלה חייב לשלם מה שאכד
גדלה מהם קמל דקנסה דבזן שלא ושלם הבעל הכלאות אבל מה שימנע מהן קיימים כיתלבן : אלמנה
לכג וכוי'ס להן כשתיה ופירות דמשלם להן הבעל פירות שאכל מהכסי מלוג שלהן ומזכות יש להן שכוכא
מכסיו אחר מיתה אבל בחייו אין כופין אותו לזון דהא קיימי עליה בעמוד והוא : ואם לותה אח מהן
למזונותיה בחי' בעלה אין חייב הבעל לשלם למלוה וכלאות כמו יש להן שחייב להמזיר מה שכלה ואכד
מכסיו מלוג שלהן והני מלי כשהכיר בהן אבל לא הכיר בהן אין להן לא כתובה ולא פירות ולא מוזכות ולא
כלאות אבל יש להן תוספת וכלאות דאיתיהו בעיניהו : והאי דשכיות אין להן לא כתובה ולא פירות לא
מוזכות ולא כלאות ואלמנה לכג גרושה ושלונה לכהן הדיוט וכו' יש להן כתובה ופירות מוזכות וכלאות לשם
שהללך

יבמות פרק ט

ט

שהללו מדברי סופרים וזריכי' מווק והללו מדברי תורה ואין זריכי' מווק וכפרק אלו הלוקין מוכח דלמנה לכהן דחזריתא היא ומעב' דלמנה לכהן הדיוט היא מדברי סופרים עשאה כשל תורה לדון זה: ד לא תאכל בתרומה כדתנן בפר' אלמנה לכהן גדול העובר והיבם והארוסין פסולי' ולא מאכלין: לא תאכל במעשר כלה עתה'ר מאיר היא דאמר מעשר ראשון אסור לזרים ואיכה הלכה: בת קול' ללוי לא יאכלו לא

בתרומה ולא במעשר הק' אין ח חולקין בתרומה ולא מעשר כבית הגרוכות לא לבת כן ולא לבת לוי גורה משום גרושה כן בתי ישראל שהיא אסורה לאכול במעשר ואם יחלקו לאשה מעב' כבית הגרוכות יבואו לחלוק לבת ישראל אמר שנתגרשה מלוי שאין הכל יודעין שבשכיל בעלה היו מחלקין לה לפיכך גזר ר' מאיר שלא יחלקו אשה כבית הגרוכות אפילו בת כהן ובת לוי והא' דתנן בת לוי המאורסת לכהן וכו' לא יאכלו לא בתרומה ולא במעשר הוא הדין אפילו כשואה ומבוס רשא' דתני בתי ישראל המאורסת לכהן דהת' דוקא מאורס' שאם היתה כשואה תאכל תבא כמו בסוף גבי בת לוי מאורסת: ה' מיתולה מוזנ' בן תאכל בתרומה דכתב' וילד ביוני' הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכלו וכל זמן שבה קיים מאכלי' בתרומה: ו' כשאת' ללוי אמר שילדה מכהן אוכלת במעש' ולא בתרומה ואעב' דישראל בן מכהן דהדרא הויא לה זרה: מית' ולה

לכת' מסורת עתינה לישראל בת ישראל לכתין והמזור יש להן כתובה ד' בת ישראל מאורסת לכהן מעוברת מכהן שומר' ויבם לכהן וכן בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה ברת ישראל מאורסת ללוי מעובר' מלוי שומר' ויבם ללוי וכן בת לוי לישראל לא תאכל במעשר בת לוי מאורסת לכהן מעוברת מכהן שומר' ויבם לכהן וכן בת כהן ללוי לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר ה' בת ישראל שנית לכהן תאכל בתרומה מת ולה חיסנו בן תאכל בתרומה ניס' ללוי תאכל במעשר מת ולה חיסנו בן תאכל במעש' ביסת לישראל לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר מת ולה חיסנו בן לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר מת בנה מישראל תאכל במעשר מת בנה מלוי תאכל בתרומה מת בנה מכהן לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר ו' בת כהן שנישאת לישראל לא תאכל בתרומה מת ולה חיסנו בן לא תאכל בתרומה שישאת ללוי תאכל במעשר מת ולה חיסנו בן תאכל במעשר נישאת לכהן תאכל בתרומה מת ולה חיסנו בן לא תאכל בתרומה מת בנה מכהן לא תאכל בתרומה' מת בנה מלוי לא תאכל במעש' מת בנה מישראל חזירה לבית אביה ועל זו נאמר ושבתי אל בית אבירי' בכעוריה' מלחם אביה תאכל

פרק י

האשה שהלך בעלה לטרינת היום ובאו ואמרו לה מת בעלי' וניסת ואחר כך בא בעלה תעב' בוח ומזה וצריכה גט מזה ומזה ואין לה כתובה ולא פירות ולא מיונות ולא בלאו' לא על זה ולא על זה אם נטלה מזה ומזה תחוו' והולד ממזר מזה ומזה ולא זה וזה שטמאין לה ולא זה וזה וביא' לא

מאנו בן אוכלת במעשר בשכיל בנה בתרומה בשכיל בנה מכהן שהרייש לה זרע מן הזר: והאמר' לה מית בעליך שאמר לה עש'אזד מית בעליך ונסאת עב' עד אמר ולפיכך תנא מזה ומזה כדן אשת איש שזכתה שאסור לבעל' ואסורה לבעל' דלזן אכוסה היא ואעב' דהמנה דבני' לעד אמר' כשאה' משום עגוב' טעמא מאי משום דהיא גופה דיוקא ומכסא' והך דל' דיוקא קמסין לה אבל כשאת' עב' שני עדים שאמרנו לה מית בעליך הא אמרינן כשאת' שלא עב' בר' כלומר שלא היתה זריכה להיתר בר' כיון שהיו שני עדים מעדין כדבר מותר' לחזור לבעלה דהיא אש' דמאי הוה לה למעבר' ונבגד' מוכח דלית הלכת' הכי' לא לא שכת' אשת' עב' בר' בעד אמר' ולש' כשאת' עב' כ' עדים אם בא בעלה הראשון תנא מזה ומזה וכל הדרכי' האובה: וזריכי' גט מזה ומזה טעמ' דבעיא גט משני שכשר' ויאית' הראשון חיי' שגרי' ועב' כן כשאה' שני ואשת' איש גמור' היא ואם מוכי' בלא גט כמנא' אשת' איש יוכא' בלא גט: ולא בלאו' שכאבדו' אבל בלאומיה' הקיימי' לה הפסודה: והולד ממזר מזה ומזה אם ילדה מן הזני' ממזר גמור' ואם החזיר' הראשון וילד' הוי ממזר מדכריה: לא זה וזה זכאין במכאית' דטעמא מאי אמור רכנן ומניא' אשה לבעלה משו' אינה הכתיהו' לה אינה ואיכה: ולא כמעב' ידיה דטעמא מאי אמור

האשה

יבמות פרק י

רכנן מעשה ידיה לבעלה עמוס מוכי והנא דמוכזי לית לה מעש' ידיה לאו דיליה: ונהטר כדריה דטעמא
פאי בעל מפר כדרי אשתו כי הוסיף לה לא תתגב בעל בעלה הכ' תתגבה ותתגב: וכפסלה מן הכהול דלול היא:
מן המעש' קפס' היא דתי ישראל שזכתה לא כפסלה מן המעש': ומן התרומה אפי' תרומה דרכנן: יורשי' כתומתה
כתומת כבין דכרין: חולבין ולא מיכמי' אפי'ו של ראשון חולבין מדאוריית' ורכנן גזור דלא ליבס: קאמ' של פנח
חולבין דרכנן כי הוסיף דבעיא גט

לא בכפיאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה: היתה ברת
ישראל נפסלה מן הכהוב' ובת לוי מן המעש' ובת כהן מן התרומ'
ואין יורשים של זה ויורשים של זה יורשים את כהונה ואם מת
אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבט' יורשי' אום' בהנבחה:
על בכסי בעלה הראשון רבי אלעזר אומר הראשון זכאי בכפיאת'
ובמעשה ידיו ובחפר' נדריה רבי שמעון אומר ביאת' או חליצתה:
כאחיו של ראשון פושרת צרתה ואין הולד מכזו בכזו ואמסינת'
שלא ברשות מותרת לחזור לו: ב' גיטת על פי בית דין
תצא ופטורה מן הקרבן לא גיטת על פי בית דין תצא חייבת:
בקרבן ופח כח בית דין שפושרה מן הקרבן הורוהו בית דין לינשא
והלכה וקלקלה חייבת בקרבן שלא המנהגות אלא לינשא: ג'
האש' שהלך בעלה ובכה למדינה הים ובאו ואמרו לה כת בעליך
ואחב' מת בנך ונשאת ואחב' אם לה הילוף היו הדברים תצא ותגלה
ראשון ואחרון כמור' אם לה כת בנך ואחב' מת בעליך ונתת'
ואחב' אם לה חלופ' היו הדברים תצא ותולד ראשון ואחרון כמור'
אמרו לה מה בעליך וגיבת ואחב' אם לה קיים היה ונת' תצא ותגלה
ראשון כמור' והאחרון אינו כמור' אמרו לה כת בעליך ונתת'
ואח' כך בא בעלה כוהרת להזור לו אעפ' שנתן לה אחרון גט לא

פסלה מן הכהונה את זו דרש רבי אלעזר בן כתיא אשה גרושת'
מאישה ולג' מאיש שאינו אישה: ד' מי שהלכיה אשתו
לכדינה הים ובאו ואמרו לו מה אשהך ונשא את אחותה ואחר
כך באת אשהו מותר לחזור לו הוא כות' בקרובות שנייה ושנייה
יותר' בקרוביו ואם כחה ראשונה מותר' בשנייה אמרו לו מהר'
אשהך ונשא את אחותה ואחר כך אמרו לו קיימת היתה ומהר'
חולד ראשון כמור' והאחרון אין כמור' רבי יוחי אומר כל שפוסל
על ידי אחרים פוסל על ידי עצמו וכל שאין פוסל על ידי אחרים
אינו פוסל על ידי עצמו: ה' אמרו לו מה אשהך ונשא
אחותה מאביה מתה ונשא אחותה מאמה כחה ונשא אחותה

ארוכתו וגיבו ונא' ואמ' לו מתה אשתך ומת גיסך וכשא' את אחות' ואחב' בלו אשתו וגיבו אשת גיבו חסול' על
גיבו ואשתו מותר' לו ואל' ריוסי ארוכתו וגיבו דאיב' למימר תנאה הו' נקדושי' והאי דכתיב לאתמה שפיר
קנסיה ובע' גט מניה דלא לימרו אי' ונכח' בלא גט דפסיל' לה עי' אהר' דהיו גיבו דכיון דכפף מניס
בניטא' אפסלה לה מבעלה פוסל' כמו עי' עצמו ואתמה ליה אתמה עליה דהווי' אהות' גרושתו אכל' הוכא
דאזלי אשתו וגיבו למדיכ' הים וקא' נסיב' לה לאשת' דליכא' למימ' תנאה הו' ליה לנשואין ושפיר קנסיה ליה
להאי' כדאיב' למימר בדרוס' ולא' בעיא גט מניה ולא' קפסיל' עי' אהר' דהא' לא' פסלה אשת' גיבו אפי'ו אינו
פוסל' עי' עצמו ושרי' ליה אשת' שהרי איבה אשתו גרושתו: ה' אמרו לו מתה אשתו וכשא' אחות' מאבית'
של

יבמות פרק י

מלא מאמה ומזרן ולאמר לנו עתה השכיח וכשא חמות של השכיח מאמר ולא מאמה וכמנחת זו הנה ככדיה רב
 הראשונה: והזרן ולאמר לנו מתה זו הנה וכשא חמות של שלישי זו מאמה ולא מאמה כמנחת רבינו רמקה מן
 השכיח וכא מן הראשונה ומזרן ולאמר לנו מתה זאת הרביעי וכשא חמות מאמה והיא רמקה מן השלישית: וכן
 מן הראשונה ומן השכיח ואחז אחרו לו כלן קיימות: שמתר בראשונה וכשלישי וכממש' שאין קדוכות זו לזו
 ואצט שהשלישית חמותה שכיח

מאמה מתה ונשא אחותה מאמה ונמצאו כולן קיימות מותר
 בראשונה בשלישית ובחמישית ופוטרת צרותיהן ואסור בשנייה
 וברביעית ואין ביאה אחת מהן פוטרת צרתה ואם בא על השנייה
 לאחר מיתת הראשונה כות בשנייה וברביעית ופוטרת צרותיהן
 ואסור בשלישית ובחמישית ואין ביאה אחת מהן פוטרת צרתה
 ז בן תשע שנים ויום אחד הוא פוסל על ידי אחין והאחים
 פוסלין על ידו אלא הוא פוסל תחלה והאחין פוסלין תחלה וסוף
 כיצור בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו פסל ערלי ודי אחין
 באר עליה אחין ועשו בה מאמר בתרנגול או חלצו פוסלו על ידו
 ז בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמתו ואחר כך בא עליה אחר
 כחוא בן ט' שנים ויום אחד פסל על ידו ר' שמעון אומר לא פסל
 ח בן ט' שנים ויום אחד שבא על יבמתו ואחר כך בא על
 צרתה פסל על ידי עצמו רבי שמעון אומר לא פסל בן תשעיה
 שנים ויום אחד שבא על יבמתו ומת חולצת ולא מתייבמת נשא
 אשה מת חריזא פטורה י ט בן תשע שנים ויום אחד שבא
 על יבמתו ומת חריזא פטורה אשה אחרת לסת אם לא ידע את ה
 חראשונה כשתחולץ חראשונה חולצת ולא מתייבם והשנייה או
 חולצת או מתייבמת ר' שמעון אומר מיב' לאי זו שירצה וחולץ
 לשנייה אחר שהיא בן ט' שנים ויום אחד ואחר שהוא בן עשרים
 שנה שלא הביא שהי שערות

מאמה מתה ונשא אחותה מאמה ונמצאו כולן קיימות מותר
 בראשונה בשלישית ובחמישית ופוטרת צרותיהן ואסור בשנייה
 וברביעית ואין ביאה אחת מהן פוטרת צרתה ואם בא על השנייה
 לאחר מיתת הראשונה כות בשנייה וברביעית ופוטרת צרותיהן
 ואסור בשלישית ובחמישית ואין ביאה אחת מהן פוטרת צרתה
 ז בן תשע שנים ויום אחד הוא פוסל על ידי אחין והאחים
 פוסלין על ידו אלא הוא פוסל תחלה והאחין פוסלין תחלה וסוף
 כיצור בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו פסל ערלי ודי אחין
 באר עליה אחין ועשו בה מאמר בתרנגול או חלצו פוסלו על ידו
 ז בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמתו ואחר כך בא עליה אחר
 כחוא בן ט' שנים ויום אחד פסל על ידו ר' שמעון אומר לא פסל
 ח בן ט' שנים ויום אחד שבא על יבמתו ואחר כך בא על
 צרתה פסל על ידי עצמו רבי שמעון אומר לא פסל בן תשעיה
 שנים ויום אחד שבא על יבמתו ומת חולצת ולא מתייבמת נשא
 אשה מת חריזא פטורה י ט בן תשע שנים ויום אחד שבא
 על יבמתו ומת חריזא פטורה אשה אחרת לסת אם לא ידע את ה
 חראשונה כשתחולץ חראשונה חולצת ולא מתייבם והשנייה או
 חולצת או מתייבמת ר' שמעון אומר מיב' לאי זו שירצה וחולץ
 לשנייה אחר שהיא בן ט' שנים ויום אחד ואחר שהוא בן עשרים
 שנה שלא הביא שהי שערות

פרק יא

בא עליה דביאתי ביאה או אם כתן גט או עצה בה מאמר שיש לו גט ולא
 מאמר גמור: אלא שחזר פוסל תחלה כגמרא משרש דבימאמר היא כפסל תחלה ולא ככוף שאם אחיו הגדול
 עצה מאמר ואחז עצה מאמר זה שהיה בן ט' שנים ויום אחד לא פסלה מאמיו אבל נביאה פוסל בן ט' שנים
 ויום אחד בין בתחלה בין בסוף יאמתי חסורי מחבדא וסכי קתני: אלא הוא פוסל תחלה והוא פוסלין תחלה
 וסוף כדא בימאמר אבל ביאה אפילו בסוף כמו פסל: כינד בן ט' שנים ויום אחד הבא על יבמתו כו: ו
 פסל על ידי דמה ליה כמאמר אחר מאמר דשניהם תופסיה: ר' שמעון אומר לא פסל דביאתי בן ט' לרש
 ספק קניא ספק לא קניא אי קניא קניא לגמרי ולא מהנשא ביאת אחיו ואי לא קניא אחיו ליה כמו שלא בעל
 לא הוא ולא אחיו הילכך לא פסל ואין הלכה כר' שמעון: ה בן ט' שנים ויום אחד שבא על יבמתו ומת
 חולצת ולא מתייבמת שיש עליה זיקת שכיבויא של זה הקטן שהוא כמאמר בגדול לא יבאת מורי
 זיקת כשילהי ראשונה וחלה עליה זיקת כשילהי שניה ויתכן כפרק ארבעה אחים מי שעליה זיקת יבם אחד
 ולא שעליה זיקת שכיבויא: נשא אשה שאינה יבמתו ומת ולו אחים קרוי זו פטורה דאף על גב דביאתו
 ביאה אין קנינו קצין כלום עד שיביא שתי שערות אבל ביכמה הוואיל וזוקקין לו עשו אותה רכבן כמאמר:
 ט אם לא ידע הראשונה משהגדיל ראשונה חולצת ולא מתייבמת דזיקת שכיבויא עליה הוואיל ולא
 ידעה מהגדיל לא יבאת ודי כשילהי ראשונה: רבי שמעון אומר מיבם לאויו שוכה דלית ליה לרבו
 שמעון זיקת שכיבויא והכא כמו אמר ופרק ארבעה אחים: ומולץ לשכיח דהא לאו גרות כהוה לגמרי

בימות פרק יא

קרא ביכוס חברת יובמו תריוהו לא הויל והויל נרת' כמקמאמר דרנכן מחונו כ' יבמו הכלו מנית אחד :
אזכין ט' וזכר כן ב' סתיון שו' לכל האומר למעלה דכל כמ' דלח איתו ב' שער' קטן הוא ער סתיוהו כן לה סכה
יאה הגיע ללה סכה ולא הכיא ב' שער' אצט' שלא כראו בו מפני סרוס המסוכי' נמשלה הרי זה סריט חמה :
על האנוסה לאהר סאכס או סתה אשה : מותר לישא בתה או אמה או אחותה דכעכ ויזט

נושאין

אשר יקח את אשה
את אמה בכלל האמר שכיב' וכאן
כאמר לק' ח' לומר לך דרך לקיחה
אמר מיהו : ל' יהודה אוס' דכתיב
לא יקח איש את אשת אביו ולא
יגלה ככף אביו ככף אשה אביו
לא יגלה וזין הלכה כר' יהוד' אבל
חכמי' אסרו לכטען מן האש' לישא
בתה או אחותה או אמה או אחת
עקרבותיה מפני שהיא מזויה
אכלס תמיד ואמ' ליהו דרגל' ע'
פכיל' וזס עכר וכשא' את' מקדוכו'
אכוסמו ופספתמו או מקדוכות
האשה שחמד עלהו אין מנואין
אות' מיהו ומתכ' דקתני כושא' על'
האנוסה דמשמע אפי' לכתולה
מיידי לאחר מית' האנוס' והמזויה
דהשת' לוכא לתישא שמת' לאחר
שישא בתה ויכה עם הראשונה :
ב' לא חולצ' דאסוה מן האב
בעיני' נמי וגר אין להם שאל' מן
האב : ג' שמתערבו ולידותיהן
יש לכל אחד מהם כן דאין שלא
פתעגב : ד' מולב' לאחת' בן דאין
של כל אח' מן הד' חולצ' לאח' מהן
דכל אחד מוספק לה באשת אח

פרק יא

נושאין על האנוסה ועל הפותרו האונס
והספתה על הנשוא חייב נושא אדם אנוס
אביו ומפותר אביו אנוס' בנו ומפותרת בנו רבי יהודה אומר
באנוסה אביו ומפותרת אביו » ב' הגזרת שתגזירו בנייה
עמה לא חולצו' ולא מייבסין אפי' הרתה של ראשון שלא בקדושה
ולידתה בקדושה והשני הורתו ולידתו בקדושה וכן שפותר
שנשתחררו בגיה עכה » ג' חמש נשים שנתערבו ולדותיהן
הגדילו התערבות ונשאו נשים ומתו ארבעה חולצין לאחת ואחד
מייבס אותה הוא ושלש' חולצו' לאחר ואחד מייבס נכצאו ארבעת
חולצות זייבוס לכל אחת ואחת » ד' האשה שנתערב הדח
בולד כלתה הגדילו התערבות ונשאו בשנים ומתו בני הכלה
חולצין ולא מייבסין שהוא ספק אשת אחיו ספק אשת אחי אביו
ובני הזקנה או חולצים או מייבסין שהוא ספק אשת אחיו ואשת
בן אחיו כהו הכשרים בני התערבות לבני הזקנה חולצין הלא
מייבסין שהוא ספק אשת אחיו ואשת אחי אביו ובני הכלה אחד
חולצ' ואחד מייבס » ה' בהנה שנתערב וליד' בולד שפותרה
הרי אלו אוכלי' בהרוכה וחולקים חלק אחד בנורן ואינן כשמתין
לכתובים ואין נושאין נשים בין כשרות בין פסולות הגדילו
התערבות ושחררוה את זה נושאין נשים ראוי' לכהונה ואינן
כשמתין לסתים ואם נשכחו אינן כונפין הארבעים ואינן אוכלים
בתרוסה ואם אכלו אינן משלכים קרן וחומש ואינן חולקין על
הגורן ומוכרין את התרוסה והדמים שלהם ואינן חולקין בקדשי
השקרש ואין נוטמים להם קדשי' ואין פוציא' שלהם מרס' ופטרין

מן

וכן ה' שאנה מהם כפשי' באשת אחיו היא הרי מייבס' לה ואם לאו הרי חלץ לה ינמ' : הוא ונ' זה מיבס חולצ'
לאחרתו' עתו והה' מייבס ממה כפשי' וחזור' הכ' הללו וחולצין ל' וכ' עמסה והה' מיבס וכן כלם : ד' מליכות
תגלה לפי שאין א' מיהו ראשי' ליבס ער שחלבו לה הד' כי היכי דלא לסגע ביבוס לשוק והה' דמנוה' ל' לחלק
לכלהו והה' כוכס את כלן אלא דהכי שפיר עפי' דלמא לכל' חד וחד נפתרמיא דיליה ומתקיימא מצות יבוס :
ד' ומתו כשרי' והדקין : אחד חולצ' תחלה והדר מייבס אדך ממה כפשי' או הוא דחלץ הוא בן הכלה וחלץ
לאשת אחיו הא' אשתריא' לה בהך חליב' ושפיר כסוי' לה אדך שהיו בן הזקן דאשת' בן אחיו מותר' לנשא' היא
דחלץ הוא בן הזקן ואשת' בן אחיו חלץ הויה לה כחולצ' מן הככוי' וכן הכלה כי מייבס לה שפי' קמיבוס : ה'
אוכלו בתריו' דאחד כהן ואח' עבד כהן איזכלין בתרמו' : ומולקי' חלק' א' מפר' בע' דק' ומולקי' חלק' כ' אש' אס'
באו סתיה על הגוי'ן כח' ומעיה' להם אבל זה בלא זה אין חולקי' להם דקסב' הואי תנא' אין חולקי' תרומ' לפגד
לא אכ' רבו עימו : כין כשר' כין פסולו' דכל אח' מהן ספק כהן ספק עבד וכשר' אסור' לעבד ופסולו' אסור'
לכהן וככך אש' ד' לתומר' : אין סופג' את הארבע' דכל' חד אש' אכא' לאו כהן אכא' : אין משלמי' דכל' חד אש'
כהן אשה ולא נשפיק' מממונא' מהספיק' : ומוכרין התרומה ערומ' תבואתן אין כותבין אותה לכהן כשפירשי

אותה

למה דכל מד ארע אימי ראה ללאו הכן אלא ומי אי אפטר להן לאכלם לא מוכרין אותה לכהן ויהדים
 שלהן : ואין חולקי בקדשי המקדש כגון עבודת קדשי לכלל מד עמי האמרי אימי ראה דכהן את ושקול :
 ואין כותבי להם קדשים להקריב : ואין מניאין שלהם כגון אם כולד להם כבוד אין מניאין אותם מידן וירעה
 עד שיסתאב : מומרי ישראל ומומרי כהני מפרש בגמר שמחתן נקמת כמכתת ישראל וקרב בפני עממו ואין
 שיריה כאכלין כמכתת ישראל אלא
 כשרפה כמכס כהני שהיא כליה :

ו הן חולקין ולא מוכיחין
 לאשתו של ספק את מוכני הראשון
 חולץ שמה בן אביהן היה : ולא
 עיבין שמה בן האחרון הוא והני
 הוא אחיהן מן האם ולא עין האב
 ואשתו עליהם ככרת : וכן כני
 האחרון וכן הוא חולץ לכשתיהן
 ולא מיבס : הני לו אחימן הראשון
 ונתן האחרון שלח מאותה האם :
 הוא לו חולץ או עיבס לאשת בן
 הראשון אם אחיו הוא הרי טוב
 ואם לאו ככרית היא אכלו וכגון
 שאין שם אם לא הוא לביבא ל
 לספקוי ביבמה לשון וכן לאשת
 בן האחרון : וכן אפד חולץ ואחד
 מיבס אבוב הראשון או בן האחרון
 חולץ לה וחברו מיבס אם וכמת
 הרי טוב ואם לאו ככרית היא משו'
 יבמה לשון לביבא למיבס שהרי
 חלץ לה וכמה : ו היה אחד
 ישראל אחד מן הכעלי ישראל ואחד
 כהן : הוא אבוב עליהם שמה זם
 אביו וכיום מיתנו אסור לאכול

מן חורוע ומן הלחיים ומן הקיבה ובכורו והא רועה עד שיסתאב
 וכותבין עליו חומרי כהנים וחומרי ישראלים ו מי שלא
 שחתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן
 השעה לראשון אם בן שבעה לאחריו היו לה בנים מן הראשון
 ובנים מן השני חולצין ולא מוכיחין וכן הוא לחם חולץ ולא מיבס
 היו לו אחים מן הראשון ואחים מן השני שלא מאותה תאם הוא
 חולץ ומיבס וחס אחר חולץ ואחד מיבס : ו היה אחר
 ישראל ואחד בתן נושא אשת ראיתלכתן ואין משמאן למתים
 ואם נשוא אינו סופג את הארבעים איגואובל בתרומ' ואם אכל
 אינו משלם קרן וחומשו אינו חולק על הגורן ומוכר חתרומה
 וחרמים שלו ואינו חולק בקדשי הקדשים ואין נותנין לו את
 הקדשים ואין מוציאין ארנ' שלו מידו ופטור מן החורע והלחיים
 והקיבה ובכורו והא רועה עד שיסתאב וכותבין עליו חומרי כהני'
 וחומרי ישראלים היו שניהם כהנים הוא אבוב עליהם והם אובגים
 עליו הוא אינו משמאן להם וסם אינו משמאין לו הוציא אינו יורש
 אותן אבל הם יורשין אותה בשפוז על סבתו ועל קללתו של זמ' ושל
 זה ועולה במשמו של זה ושל זה ואינו חולק אם היו שניהם
 במשמר אחר נושלים חלק אחד :

פרק יב

מצית חליצה בשלשה דייבין ואפי' שלשתן
 הדייטות חליצה בסגעל חליצתה כשוררה
 באנפוליא חליצתה פסולתה בסנדל שיש לו עקב כשר ושאינו לו
 עקב פסול מן הארכובה ולמשה חליצתה כשורה מן הארכובה
 ולמעלה

בקדשים : והם אובכים עליו וכיום מותו אמורי שניהם בקדשי ומתכמת לה דרואה כמיתת סביהן וההן כשר
 הוא דהא איבכו ממת' להן כגון כשתקדשה קדושי טעו על תנאין ולא כתקין' דכפאס מיהם כלל גיטא וכשאת
 תנך שלם וככה משכמת לה דרואה כמיתת סביה וכהן כהר הוא לביבך איבכו טעמ' ליהן : הוא לא מרש אותן
 דיורשו מדתין אותם לו אבל לו : והן יורשין אותם דמי מעבב על ידן וחולקי' השמון בין שניסין ועולה במשמרו
 לעבוד ואין כני משמר מעבכין עליו אבל איבכו חולק דכל כני משמר דח' ליה גבי חכריה :

מצות

חליצה ואפי' שלשתן הדייטות והא דקרי' להו דייבי' שנריך שהיו וידע' להקדוה הפסוקים
 כעין דייכים ואף ענ' דינכן מכות חליצה בשלשה כריכין' לכרף עמחן שנים אחרו שתהיש
 חליצה כחמשה לפדמומי מלתא והשנים הללו שמוסיפי' על השלשה אפילו אין יודעים להקרות : מפגל של
 צור דך חליצתו כשרה אבל לכמתלה לא גודה שמה וחלוק במגעל קרוב מלמעלה דאפילו כי קרוב מייבב
 אכרעה האיל הוא דך ואכן מדוי דמגין בעינן והא לביבא אבל סכדל שהוא של עוד קשה וכי קרוב לא
 מייבב אכרעה לביבא למגוז שמה וחלוק בסכדל קרוב הילכך עקר חליצה בסכדל היא : באכפוליות
 כמין כתי דגלים של בגד חליצתו פסולה דמדוי דמגין בעינן כתיב הכא כעלו וכתיב התם ואכעלך תמש
 והוא עוד : מן הארכובה ולמעלה חליצתה פסולה שהיו רגועות המגעל קשורות למעלה מן הארכובה :

ובמות פרק יב

ב בסנדל של עץ כשרה והוא שיהיה מחושה עור: חלנה בנדול שהיה הסנדל גדול ממדת רגלו אם יכול להלך בו חליבתו כשרה או בקטן ממדת רגלו אם חושה את רוב רגלו חליבתו כשרה והלכה כל שיעור כמה שפוסל חליבה בלילה ואין הלכה כמותו כמה שמוכר חליבה בשמאל: ג חלנה ולא קראת חליבתה כשרה דכי כתב רמב"א ככה דעשמע שזכוב אמעשה הוא דכתב ככה יעשה לאיש וקראת דכור בעלמא הוא: דבר שהוא

מעשה כאיש כגון חליבה שהאשה עושה מעשה נגופו של איש ל לאפקוין דקוק' דלאו מעש' כגופו של איש הוא: ד המרס שמלץ חליבתו פסולה שאינו פוטרה ב במקו' ט"ס א"ה אחר כשר: והמרס שהלכה פסולה שהיא עגמי איבה כפטל בחליבתה ואין לה תקנה לא ביבוס ואם רצה איכ' להניח וינח בנט: וההולנת לקטן חליבת פסולה כל היכא דתיבין כשרקין חליבה פסולה איך יכולים להתייבם אחר אותה חליב' וכריכה חליבה אחרת מעליה להתייבם לבעלמא והאי תנא דקרי לחליבת קטן חליב' פסולה דמשמע שפסולה מלהתייבם ד'מאיד היא ד'גו רבנן אמרי אין בחליב' קטן כלום ולא כפסלה מלהתייבם והלכ' כהכמי: ה חלנה בשנים כשר' או בשלשה והיה אחד מהם קרוב או פסול דלא כשתיירו כי אם שנים כשרים חליבה פסולה וכן הלכה שאין חליבה כשרה בפסול משלש: ו ענה ההוננת לו אם הוא ילד והיא זקנה וקן והיא ילדה אמורים לו מה לך אכל וילדה מה לך אכל זקנה כלך אל שכמותך: קוראה שאן יבמי וקורא לא ח חפתי לקחת חולב' ויוקס' וקורא' ככה יעשה לאיש והלכ' כד יהודה דאמ' מנו' על כל העומדי' שם למו חלון הכעל חלון הכעל:

ולבעלה חליצתה פסולה ב חליצה בסנדל שאין שלו או בסנדל של עץ או בשל שמאל בימין חליצתה כשרה חליצ' בנדול שהוא יכול להלך בו או בקטן שהוא חופה את רוב רגלו חליצת' כשרה חליצה בלילה חליצתה כשירה ור' אלעזר פוסל בשמאל חליצתה פסולה ורבי אלעזר מכשיר ג חליצה ורקקה אבל לא קראת חליצתה כשיר' קראת ורקקה אבל לא חליצה חליצתה פסולה חליצה וקראת אבל לא רקקה רבי אלעזר אומר חליצתה פסולה רבי עקיבא אומר חליצתה כשירה אמר ליר' רבי אלעזר ככה יעשה כל דבר שהוא מעשה מעכב אל' רבי עקיבא משם ראת ככה יעשה לאיש כל דבר שהוא מעשה באיש ד החרש שנחלץ וחרשת שחלצה וחולצת לקטן חליצתה פסולה קטנה שחלצה תחלוץ משתגדיל ואם לא חלצה חליצתה פסולה ח חלצה בשנים או בשלשה ונמצא אחד סתן קרוב או פסול חליצתה פסולה רבי שמעון ורבי יוחנן הסנדלר ככשרין ומעשה באחד שחלץ בינו לבינה בבית האסורים ובא מעשרה לפי רבי עקיבא והכשיר ו סצות חליצה בא הוא ויבמתו לבית דין וכן שביאין לו עצה ההוננת לו שנאמר וקראו לזקני עירו ודברו אליו והיא אומרת מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבית ובמיוחא אומר לא חפצתי לקחתה ובלשון חקידש היו אומרים ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה בעלו כעל' רגלו וירקה בפניו רוק הנראה לדיינים וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו עד כאן היו מקריין וכשחקרא רבי תורקובס החת האלה בכפר עיש' וגם את כל הפרשה הוחזקו לחיות גומרין כל הפרשה ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל מצורה בריינץ ולא מצוח בתלמידים רבייהורח אומר מצוח על כל העובדים שם לומר חלוץ הנעל חלוץ הנעל חלוץ הנעל

פרק יג

בית שמאי אומר ר' און ממאכי אלף ארוס' יתומה שהשיאום אמה ואחים איבה ממאכת אלף מן הארוסין: ככפל אם מת ולא מאכה בו וכפלה לפי יבם איבה ייבאה במאן אלף יתומתן עד שתגדיל ותחלוץ: אין כמות ישראל הסקר ואפילו מן הארוסין לא תמאן ותאדם ולאחר ותחזור ותתואן אל' ומאכ' בזה יתמתין מלארס לאחר עד שתגדיל: ותמאן ותכשא לאו למתדד ולמאן ומאכ' אחרית אל' הבי קאמ' עמאכ' וממתנת מלארס לאחר עד שתגדיל: או אם רוצה להכשא ממאכת כבעלה ותכשא מיד

דאמ' מנו' על כל העומדי' שם למו חלון הכעל חלון הכעל: בית שמאי אומר ר' און ממאכי אלף ארוס' יתומה שהשיאום אמה ואחים איבה ממאכת אלף מן הארוסין: ככפל אם מת ולא מאכה בו וכפלה לפי יבם איבה ייבאה במאן אלף יתומתן עד שתגדיל ותחלוץ: אין כמות ישראל הסקר ואפילו מן הארוסין לא תמאן ותאדם ולאחר ותחזור ותתואן אל' ומאכ' בזה יתמתין מלארס לאחר עד שתגדיל: ותמאן ותכשא לאו למתדד ולמאן ומאכ' אחרית אל' הבי קאמ' עמאכ' וממתנת מלארס לאחר עד שתגדיל: או אם רוצה להכשא ממאכת כבעלה ותכשא מיד דענו לא

דלו לא מואנת לזכ דכשואה היא: ב אין מעשה קטנה אלא במפניה דכמי שלא כשאת דמי ואין הלכה כר אליעזר והלכה כר חכיבא בן אבטיגנוס ופחמה מבת שש בחוקת שאיכה ודעת לשמור קדושיה זאיכה נריכה למאן וינתר מבת עשר בחוקת שידועת לשמור קדושיה ואעפי שהיא סכלה ביותר ומבת שש יצד כת עשר כריכה כדיקה אם יודעת לשמור קדושיה אם לאו וממאל הבת והולכת עד שתהא בת יב שכה ויום אחד ותבוי סימכיס לאחר

שמאי אומרים בפניו ובית הלל אומרים בפניו ושלם בפניו בירת שמאי אומרים בבית דין ובית הלל אומרים בבית דין ושלם בבית דין אמרו להן בית הלל לבית שמאי מסאת והיא קשנה אפילו אריבעה וחמשה פעמים אמר להן בית שמאי אין בנורא ישראל חפיקר אלא מסאת ומסתנת עד שתגידיל ותמאן ותכשא » ב אינו והיא קטנה שצריכה למאן כל שחשיאוח אמת ואחיה לדעתה השואוח שלא לדעתה אינה צריכה למאן רבי חכיבא בן אבטיגנוס אומר כל תינוקת שאיכה יכולה לשבור קדושיה איכה צריכה למאן רבי אלעזר אומר אין מעשה קטנה כלום אלא בספוחה בת ישראל להכן לא תאכל בתרומה בת כהן לישראל תאכל בתרומה » ג רבי אלעזר בן יעקב אומר כל עכבה שחיא מן האישי כאלו היא אשתו וכל עכבה שאינה מן האישי כאלו אינה אשתו »

מכאן איכה מואנת אפילו לא בא עליה ואם בא עליה לאחר שנים עשרה שכה ויום אחד אעפי שלא הכיאה סימכי חיישיבן שמא כשרו הסונוי וקנאה: ג כל עכבה שהיא מן האישי כתיבה גט זו היא עכבה שהיא מן האישי דכיון דלא עכבה גלתה דעתה שכל מה ש שהיתה מעכב אכלו היה בשביל: נואכה בזו היא עכבה שאיב מן האישי שלא כתיבה אכלו משום אישות ומתכו מפרש לה ואולי:

ד מותרת לחזור לו אעפכ דאם לא החזיר וכשא לאחר מתוך הגרושי וכתבא מלה אסור לראשון אפיה כי החזיר ומאכה בו אתי מאון ונלי עלה דקטבתיא וטבלי לגטוי ולא הוי בחזר שכיח כחזוי גרושתו משכשא לאחר: זה הכלל כלומר אפיה פעמים הרבה גרשה והחזירה: ה ומאכה בו אם כשאת לאחר מתוך גט אבודה לחזור לו ומתוך מאון מותרת ל חזרה וכשאת לשלישי ומאכה בו כל שיבאה ממילגט אסור לחזור לו אעפי שבת משלחא חזרו כתיבון לא בטליה לגטוי דידיה: ו מותרת ליבם ולא אמריבן כשואי הרא זכוי מפילי היבמי לפני היבם ומעשה שגרשה אחיו קיימא עליה

ד המסאת באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכחונה נתן לה גט הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכחונה נתן לה גט והחזירה סימכ בוכשאת לאחר וכתבארמלה או כתגרשה מותרת לחזור לו סימכ בוכשאת נתן לה גט ונשאת לאחר וכתבארמלה או כתגרשה אסורה לחזור לו זה הכלל גט אחר סימון אסורה לחזור לו סימון אחר גט מותרת לחזור לו: ח המסאת באיש ונשא לאחר וגירש לאחר וסימנה בו לאחר וגרשה זה הכלל כל שיוצא הימנו בגט אסורה לחזור לו בסימון מותרת לחזור לו: ו המגרש את האשה והחזירה מותרת ליבם ורבי אלעזר אומר וכן המגרש את היתומה והחזירה מותרת ליבם ורבי אלעזר אומר קטנה שהשיאה איכה וכתגרשה כיתומה בחיי האב והחזירה דברי הכל אסורה ליבם » ז שני אחין נשואין לשתי אחיו קטנות ומת בעלה של אחת מהן הליו תצא משו אחות אשה וכן שתי חרשות גדולה וקטנה מת בעלה של קטנה תצא הקטנה משום אחי אשה מת בעלה של גדולה רבי אלעזר אומר מלמדין ארת הקטנה שחמאן

באסור אשת אח דהויא לה גרושת אחיו: רבי אליעזר אומר דגור כל הכי אבוי יתומה בחיי האב דאמריבן לקמן כמתני דלאחר חזרתה הדי היא כגרושה אפי לרבנן ואין הלכה כר אליעזר: כיתומה בחיי האב אף על פי שהאב חי הדי היא כיתומה לענין קדושין דשוב אין לאב כח לקבל קדושיה: ואם החזירה בקטנותה אסור ליבם אם מת בקטנותה דקדושיה הויה איבן כלום הואיל ופקע דעות אב מוכה והיא אף ליה רד והויא כגרושה ועומדת: ז תנא משום אחות אשה ופטורה מן החליבה ומן הייבום: מת בעלה של גדולה וכפלה לפני בעל הקטנה זיקתה של גדולה שהיא מן התורה אובדת קטנה עליה משום דכשואיה

שניתה אכפתה חתכה דאמריא ובעא חליבה ומכסאי ממכו שחלוץ אכל לא כופין דהא הוא אומר שבעל דהא דכופין אויני לחלוץ תוך שלשים יום ומכסאי אויני לחלוץ לאחר שלשים יום ואין כופין ומכסאים לביס מוקי בגמ' כגון שנט יוכא מפתת ידה שכיון שכתן לה גט לזיקתו ככפלה עליו ומיהו צעיא חליבה למשרייח לבעלמא : ואי אמרה היא כבעלתי והוא אומר לא בעלתי אין חוסשי' לדכריו ולא בעיא חליבה : יג

הכודרת הכאה מייבט כתיב בעלה כופי' אויני שחלוץ לה דהא אפק' דעתה שימו' בעלה ומפלו לפסני לביסו וזוטלת כתובתה : אכל לאחר מיתת בעלה הויא מורדת וקל' כותבי' אגרת מרד על שומר יבס : ומכסאי' ממכו לחלוץ ויתן כתובת' אם ירבה ואם לא רבה ל לחלוץ והויא מורדת בו וצאה ל הפסא ככתובת' כופי' אויני לחלוץ :

אוחו שחלוץ לה לאחר שלשים יום מבקשים היסכו שחלוץ לה זבמן שהוא מודה אפ' לאחר שני' עשר חדש כופין אותו שחלוץ לה » יג חנודרת חנאה סיבסח בחיי בעלה כופין אותו שחלוץ לה לאחר מיתת בעלה מבקשין היסכו שחלוץ לה ואם נתכוונח לכך אפילו בחיי בעלה מבקשין חייבנו שחלוץ לה »

פרק יד

חרש שנשא פקחת ופקח שנשא חרשת אם רצה להוציא ויציא ואם רצה יקיים כשם שהוא כונס ברמיזה כך הוא מוציא ברמיזה פקח שנשא פקחת זבת חרשה אם רצה ויציא אם רצה יקיים כשתטירת לא ויציא בתחרש הוא או נשחטט אינו מוציא עולמית » אריבן מפני מה האשה שנתחרשה ויצאה והאיש שנתחרש אינו מוציא אמרו לו אינו רומה האיש המגרש לאשה המתגרשת שהאשה יוצאה לרצינה ושלח לרצינה והאיש אינו מוציא אלא לרצונו »

חרש

כשם שכונס ברמיזה כלומר בקדושי' כך גרדושי' : וכן פקח במחשת ברמיזה ככס שדמו לה עד שכתרנית לו ונרמיו יוניא אם רבה להוציא : וכתרשה אף על פי שקדושים גמור' היו שפקחת היתה בנותן זמן אם רבה להוציא ויניא לא בעינן דעת האשה : כשתטי' לא יוניא ואף על פי שזודעת לשמור גיטה ומתגרשת מן התור' תקבנו חכמים שלא יגרסכה כדי שלא יכהנו בה מכה הפקר : כתרש הוא לאתר קדושים הואיל והיו קדושו' קדושים גמור' לא יוניא עולמי' שאין גרדושי' שאינן גמורים מפקיעי' קדושי' גמור' : ב שהציאה אביס בקטכותה וקבל' קדושים והיו קדושים גמור' אף על פי שהיא חרשת שעל דעת אביס כתקדשה לא על דעתה ויוצאה כגט אפילו לאחר שנדלה ופקע כח אב מקבלת היא את גיטה : אף זו פקחת שכתרשה

ב העיד רבי יוחנן בן גודנא על החרשת שהיארה אבירי' שחיה יוצאה כגט אמרו לו אף זו כיוצא בה » ג שני אחים חרשי' בשואים לשתי אחיות חרשות או לשתי אחיות פקחות או לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת או שני אחיות חרשות בשואות לשני אחין פקחים או לשני אחים חרשין או לשני אחין אחד חרש ואחד פקח הרי אלו פטורות מן החליצה וכן היבום ואם היו נכריות יכנסו ואם רצו להוציא ויצאו » ד

שני אחים אחד חרש ואחד פקח בשואים לשתי אחיות פקחות מת חרש בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת מוציא אשתו כגט ואשת אחיו אכורה לעולם » שני אחים פקחים בשואי' לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת מת פקח בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחת אשה מת פקח בעל פקחת מה יעשה פקח בעל חרשת מה יעשה פקח בעל חרשת ואחת פקחת מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת מה יעשה

ב יוניא בה : ג הרי אלנו פטורות והואיל ושיניהן חרשי' או שתייהן חרשות קדושי' זו כך קדושי' זו יאמר קדושי' לאשתו אפ' שאינן גמורים ומפקיעי' זיקת יבמתה שהרי איכה זיקה גמורה : וכנסו שאין חליבה במרס ומרשת שאינן כולארי' ולא יאמר כך אם רבו להוציא ויניאו כגט דלתי גט ברמיזה ומפקע כשאי' דודי' וזיקת אחיו להויא ברמיזה : ד מוניא את אשתו כגט זיקת אמותה הכא עכח קדושי' גמור' ואוסרתה

יבמות פרק טו

עלו ואין כח בקדושים דידיה לדחות היבמה משום אמות אשתו: ולשת אחיו אמרה לעולם דחרש לא חלין ולכבול אי אפש משו אמות אשה כונס ואינו מוכי לעולם דלא איתנו גט דידיה ומפסק ויקת יבומי אחיו דראשני: ושלובינו לבינה שאם הייתה קטטה בינו לבינה דלמא מחמת שאלה מכוונה לאכור עבשה עליו: ושלובי בעולם שאם היה שעתידים דלמא כשראתי ששהה הדבה זמן ולא חזר אמרה

יעשה חרש בעל חרשת מוציא אשתו בגט ואשרת אחיו אמורה לעולם » שני אחים אחד חרש ואחד פקח נשואים לשתי נכריות פקחות מת חרש בעל פקחת מה יעשה פקח בעל פקחת או חולץ או מייבם מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל פקחת כונס ואינו מוציא לעולם » שני אחים פקחים נשואים לב' נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת פקח בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא את פקח בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל חרשת או חולץ או מייב' » שני אחים אחד חרש ואחד פקח נשואים לב' נכריות אחת חרשת ואחת פקחת מה יעשה בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא את פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל חרשת כונס ואינו מוציא לעולם »

פרק טו

ואשה שהלכת היא ובעלה למדינה היום שלום בינו לבינה ושלום בעולם ובאה ואמרה מת בעלית נשאת מת בעלית תייבם שלום בינו לבינה ומלחמה בעולם קטשה בינו לבינה ושלום בעולם ובאת' ואמרה כרת בעלי אינה נאכנת רבי יהודה אוסר לעולם אע"פ נאכנת אלא אם כן נאחה בוכה ובגריה קרועין אמרו לו אחת זו ואחת זו תנשא » ב' בית הלל אומרים ל"ה שמענו אלא בבאה מן הקציר ובאותה מדינה וכמעשה שהיה אמרו להן בית שמאי אחת הבאה מן הקציר ואחת הבאה מן הזתים ואחת הבאה מן הבעיר ואחת הבאה ממדינה למדינה לא דברו חכמים בקציר אלא בהיה חזרו בית הלל להורות כבית שמאי » ג' בית שמאי אומרים הנשא וחטול כהובתה בית הלל אומרים תנשא ולא חטול כתובתה אמרו להן בית שמאי התרתם ערוה חסוריה ולא נתיר כמון הקל אמרו להן בית הלל מצינו שאין האתים נכנסים לבחלה על פיה אמרו להם בית שמאי וחלא כספר כתובת בלבוך שהוא כותב לה שאם הנשאת לאחר חטלי כרה שכתוב ליכי וחזרו בית הלל להורות בדברי בית שמאי » ד' הנולד נאצנין להעידה חוץ מחמותה ובת חמותה וצרתה ויבמתה ובת בעלה מה בין גט למיתה שהכתב מוכיח » עד אומר בת ונשאת ובא אחר ואמר לא כת הרוי לא תצא עד אומר מת ושנים אומרים לא

ודאי לסטו' הרגותו אי כמי ראתה אותו מוכה במלחמו וסברא ודאי ימות אבל כשעלום בעולם אי לא חזייתה דמית ודאי חיישא לקלקו' שמה יבא לאחר שתנשא ותהא מקולקלת: רבי יהודה אומר וכו' ולית הלכה כותיה כך אמרו ליה לרבי יהודה פקחת תנשא שטתה לא תנשא אלא אחת זו ואחת זו תנשא: ב' נבאה מן הקציר כמעשה שהיה שהלכו בני אדם לקבור חטין וכסכו כחש לאחד מהם ומת ובאה והודיעה כד' ושלחו ומתאו כדכריה ולא התירו חכמי' אלא דגומתי שהיא הדבר קרוב אצל מעדינת הים אינה נאמרת: אלא כהוה מעשה שהיה כך היה וה"ה לשאר מקומות: ג' שאין האין יכנסו לבחלת בעלה דרמאי' אמר על פי שנים עדי' ונבי כשאי' דידיה הוא דאקילו דבכין משו עובא מספר כתיבתה שמוסר הכתוב כשטר כתובה כשתנשאי לאחר והדי הוא כשאת ואב' טעול כתיבתה: ד' חזן מחמתה טעמא דכרתי מוכי ששוכות אותה ומתכוון לקלקלה: ה' חמותה שוכרתה שאומרת נככה זאת תאכל כל עמלי: בת חמותה אומ' זאת תיר' כל עמל' אבי ואמי יבמת' וירא שמה מופה להיות נדתה כת בעלה אמר' זאת באה במקום אמי ותאכל כל עמלה: מה בין גט למיתה דאמרינן אף הכשים שאין כאמות לומר מת בעלה כאמות להביא גיטה:

שהכתב מוכיח דאמרינן עקרא על הגט ואף על גב דעליהו כמי שמכי שניכות לומר כפני ככתב וכפני כחתם: עד אחד אומרת נכשאת לאו דוק כשאת אלא התירוה להכשא אף על פי שלא נשאת ולאכ נא' עד אחד

יבמות פרק טו

יד

אחד ואומר לא מת לא תנא מהתנה הראשון : עד אחד אומר מת ושנים אומרים לא מת כגון שהם פסולי עדות וששמיצין הנוזיל והאיכה תורה עד אחד חזן כגון עורות עדות וכי היכי דחד חשיב פסולי עדות כמי חשיבי הילכך הלך אחד רוב דעות בין כשרים בין פסולים : שנים אומרים מת ואחד אומר לא מת כו' הא קמל דלזיליך אחד רוב דעות בפסולי עדות בין לקולא בין לחומרא : ה אחת אומרת מת שתי נדות הנאות

לא מת אף על פי שנשאת חצא שנים אומרים מת ועד אומר לה אחת אף על פי שלא נשאת תנשא » אחת אומר מת ואחת אומר לא מת זו שאומרת מת תנשא ותשול כתובתה וזו שאומרת לא מת לא תנשא ולא תשול כתובה אחת אומר מת ואחת אומרת נחרג רבי מאיר אומר והואיל ומכחישות זו את זו חרי אלו לא ינשאו ר' יהודה ור' שמעון אומרים והואיל וזו וזו פורות שאין קיים ינשאו עד אום' מת ועד אום' לא מת אשה אומרת מת ואשה אומרת לא מת חרי זו לא תנשא » ו האשה שהלכה היא ובעלה למדינת חים ובאה ואמרה מת בעלי תנשא והשו' כתובתה וצרתה אסורה היתה בת ישראל לכהן תאכל בתרומה דברי רבי טרפון רבי עקיבא אומר אין זו ררך בוציאתו מידי עביר עד שתהא אסורה לינשא ואסורה מלאכול בתרומה » ז אמרה כרת בעלי ואחר כך מת חמי תנשא ותשול כתובה וחמשה אסורה היתה בת ישראל לכהן תאכל בתרומה דברי רבי טרפון ר' עקיבא אומר אין זה ררך בוציאתו מידי עבירה עד שתהא אסורה לינשא ואסורה מלאכול בתרומה » קייש אחת מחמש נשים ואין יודע אי זו קידש כל אחת אומרת אותי קידש מתן נש לכל אחת ואחת ומניח כתובה בנייהן ומסתלק דברי רבי טרפון רבי עקיבא אומר אין זו ררך בוציאתו מידי עבירה עד שיתן נש וכתובה לכל אחת ואחת » גזל אחר מחמשה ואין יודע כאי זה גזל כל אח' אום' אותי גזל מניח גזילה בנייהן ומסתלק דברי ר' טרפון ר' עקיבא אום' אין זו ררך בוציאתו מידי עביר עד שישלם גזילה לכל אח' ואח' » ח האש' שהל' היא ובעלה לכרינת הים וב' עכסה ובאת ואמר' מת ואחר כך מת בני נאמנת מה בני ואחר כך מה בעלי אינה נאמנת וחוששים לרבריה וחולצת ולא מתייבמת » ט ניתן לי בין במדינת חים ובאה ואמרה מת בני ואחר כך מת בעלי נאמנת כרת בעלי ואחר כך מת בני אינה נאמנת וחוששים לרבריה וחולצת ולא מתייבמת » י ניתן לי יבם במדינת חים ואמרה כרת בעלי ואחר כך בעלי

אמרת מת שתי נדות הנאות ממדינת חים אחת אומרת מת בעלי ואחת אומרת לא מת רבי מאיר אומר והואיל ומכחישות זו את זו היתה נדת ישראל לכהן תאכל בתרומה כ בחזקת שבעלה קיי ואיכה חוששת לעדות נדתה שהיאיל ואיכה כאמנת להשיאה אינה כאמנת לפסלה וכן הלכה : ז אמרה מת בעלי ואח' מת חמי חמותה אסורה שאין כלה מעודה על חמותה ואענ' דאמרה דריש' מת בעלי דתו אינה כלתה והויא ככריתא פ' הכי לא מהמכ' היתה בת ישראל לכהן תאכל בתרומה בהא כמי הלכה ברבי טרפון : אכל בקדש אחת מחמש נשים ואינו יודע אי זה מהן קדש : זכן גזל אחד מחמש ואינו יודע אי זה מהן גזל בתרומה הלכה כרבי עקיבא : ח מת בעלי ואחר כך מת בני כאמנת הואיל והיא לה כן ולא היתה בחזקת זקוקה ליבם כשינאה השת' כמי כי אמרה אחת בעלי ואח' מת בני שאין כה זיקת יבם מהמנא אכל כי אמרה נות בני ואח' מת בעלי חושש להתיבם לא מהמנא ואם באת להמנא לשוק חוששים לדכריה דשיתיה לכפשה מתיבא דאסאס בעלי

אעלמא ומולכת ולא מתייבמת : ט נתן לי בין במדינת חים ומת בני ואחר מת בעלי דלא מפקא כפסא מחזקה קמית' שאמרת עדין היא כריכא ליבם כאמנת ומותרת להתיבם : איכה כאמנת להמנא לשוק בלא הלינה דכי המנה רכנך לאשה נבי בעלה המנה משום דדיין ומכסא אכל לאפוקי כפשה מביס לא המנא משום דזמיר' דמניא ליה וחוששין לדכריה דאפסא כפשה מביס ומולכת ולא מתייבמת : י נתן לי יבם במדינת חים שילדה חמות במדינת חים והיא הלכה בחזקת שאין לה יבם : מת בעלי ואחר כך מת יבמי וכו' דתרווייהו

יבמות פרק יו

דיתרויהו קא שריא כעשא לשוק באמנת ומותרת לשוק בחוקת הראשונה שהפה שאכלר הוא הפה שהתיר ד
לא תבשא הואיל וכלא כמים וכלא בעלה: ולא תתייבם שטא ילדה נרתה ואת תחלוך ואמר

האשה

כך תבשא לשוק ממה כפשך תרצו בגמר משום דתלוכה פסולה לכהונה ואם תחלוך ויבשא
אמר כך שילדה נרתה ולך של קיימא וחליפתה איכה כלום כריכיל להכריז עליה שהיא כשרה לכהונה ולא
כפסלה מחמת אותה חליבה ומי

בעלי נאמנת חליבה היא ובעלה ויבמה למריבת הים אמרה מרד
בעלי ואומר כך יבמי יבמי ואחר כך בעלי איכה נאמנת שאין האשה
נאמנת לומר מת יבמר שתבשא ולא מתה אחותי שתבגס לביתו
ואין האישה נאמנת לומר מת אחי שייבם אשתו וללא מתה אשתו
שישא אחותה »

פרק יו

האשה שהלך בעלה וצרתה למדינת הים
ובאו ואמרו לה מת בעליך לא תנשא וללא

תתייב עד שתדע שמה מעוברת היא צרתה » היה לה חמות אינה
חוששת יצתה מליאה חוששת רבי יהושע אומר אינה חוששת »

ב שתי יבמות זו אומרת מת בעלי וזו אומרת מרת בעלי וזו
אסורה מפני בעלה של זו ואסורה מפני בעלה של זו לזו עדים
ולזו אין עדים אף שיש לה עדים אלה ואת שאין לה עדים מותרת
לזו בנים ולזו אין בנים אף שיש לה בנים מותרת לזאת שאין לה
בנים אסורה תתייבכו ומתו והבית אסורות לאנשא דבי אלקוד

אומר הואיל והותרו ליבמן הותרו לכל אדם » ג אין מעידין
אלא על פרוצוף פנים עם החוטא אף על פי שיש סיכוי בבהו
ובכליו אין מעידין אלא עד שחצא נפשו ואפיר א והו כנוי וצדק

והחיה אוכלת בראין מעידין אלא עד שלשה ימים רבי יהודה בין
בבא אוכר לא כל האדם ולא כל המקום ולא כל השעות שוין »

ד גפיל לביים בין שיש להן סוף בין שאין להן סוף אשתו
אסורה

על פיה שאין יבמה מעירה למכרתה: לזו עדים שמת בעלה ולזו אין לה עדים וזו שיש לה עדים אסורה לכשא
לשוק מפני יבמה שאין עדים שמת: וזו שאין לה עדים שמתה שהרי בשביל בעלה איכה כאשרת שהיא
באשרת לומר מת בעלי ובשביל יבמה כמי לא מתשרא שהרי באו עדים שמת: לזו כמים ולזו אין כמים ואין
עדים לא לזו ולא לזו את שיש לה כמים מותרת ואת שאין לה כמים אסורה: כתיבמו שהיו להן כאן ב' יבמין
וכתיבמו ומת היבמי אסורות להבשא לשוק וזו מפני בעלה הראשון של זו וזו מפני בעלה הראשון של זו אפס
שהיו שתייהן כשאריות לבימיהן בהוקות שמתו בעליהן על פי עבמן כשאו והיו נאמנת שהאשה אסורה מת בעלי
תתייבם אבל עכשיו שתייבמה כשאו לשוק לא שום יבשאו לשוק כמנא עדותה של זו מועיל לזו ועדותה של זו
מועיל לזו ואין היבמו מעירות זו לזו: הואיל והותרו ליבמי בחוקת שמתו בעליהן הותרו ליבשא לשוק דתו
לא חיישינן שמהם בחיי ואין להלכה כר אלישר: ג כעדרוף פנים עם החוטא אם לא דאיהו כפרינק

פניו או שנטל חוטמו אין מעידין להשיא את אשתו שמהם אינו הוא: אין מעידין אלא עד ג' ימי אם לא דאיהו
עד לאחר ג' ימים למיתתו אין מעידין בעלי דחיישינן שמהם כמתנו מראית פניו ואינו זה שהם סכורי: מנייב
מכותה כמו גודו אילכא: אז היה אוכלת בו דוקא במקו שאין כפשו יבכא אבל במקום שפשו יבכא מעיד
עליו שהו מת: ד' יהודה בין בבא אומר לא כל אדם וכו' יש לך אדם שמתה בעליהן הותרו ליבשא לשוק דתו
שארם ממהר להכריז ולהשתכרו כגון מקו אמה ויש לך שעה שהעולם חס ואד' ממהר להכריז ולהשתנות
נהכל לפי האדם והאין' והשעה בין לקולא בין לחומרא ואין להלכה כר' יהודה: ד מים שיש להם סוף

ויבנות פרק טו

טו

מכאן כל ארבע רוחות שסביב המים ומים שאין להם סוף שאין אדם יכול לראות כל סביביו ודמי מאד לה מפלגי בין ימים שאין להם סוף לים שיש להם סוף אבל חכמים פלגי בכדיעת ואמרו מים שיש להם סוף אשתי מותרת להם שמה שיש שער שאי אפשר שיהיה כשעור זה בתוך המים ומים שאין להם סוף אשתי אורה דמא לאמר שעלה משם יבא והלך לו כדאמר רבי יוחנן במתניתין והלכה בחכמים ועלה לאהרן ומים דכל לרבי מאיר אדם מי

אסורה אמר רבי מאיר מעשה באחר שנפל לבור הגדול ועלה לאחר שלשה ימים אמר רבי יוחנן מעשה בסוכא שירד לטביל במער וירד מושבו אחריו ושחו כרו שהצנפשו והשיאו נשוחיהם ושוב מעשה בעטיא באחד ששלשלוהו לים ולא עלה בידם אלא רגלו אסרו חכמים מן הארכובה ולמעלה הנשא מן הארכובה ולמטה לא הנשא ה אפילו שבע מן הנשים אמרות מר איש פלוני ריו רבי יהודה אומר אפילו שבע מן התינוקות אוכרים הריאנו הולכין לספור ולקבור את איש פלוני בין שהוא מתכין ובין שאינו מתכין רבי יהודה בן בבא אוכר בישראל עד שיהא מתכין ובגו אם היה מתכין אין עדותו עדות ^ו בעידן לאור וזר ולאור הלכנה ומשיאין על פי בת קול מעשרה באחד שאמר על ראש ההר ואמ' איש פלוני בן פלוני סבקי פלוני מת הלכו ולא מצאו שם אדם והשיאו ארץ אשתי ושוב מעשרה בצלמין באחד שאמר אני איש פלוני בן איש פלוני נשכני נחש והרי אני מת וחלכו ולא הכירו והשיאו את אשתו ^ז אמר רבי עקיבא כשידתי לגררעה לעבר השנה כצאתי בחמיה איש כרת דלו אכר לו שמעתי שאין כשיאין ארץ האשה בארץ ישראל על פי עד אחד אלא רבי יהודה בן בבא ונוביתיו לו בן הדברי אמר לי אמור להם בישתי אהם יורעם שהכדינה משובשת בגיבורת קובלני ברג הוקן שמשויאין את האשה על פי עד אחד וכשבאתי והרצתי הדברים לפני רביגמליאל שבת לדברי ואמר מצאנו חבר לרבי יהודה בן בבא כהוד הדבר נזכר רבי גמליאל שנהרגו הרגום בתל ארזא והשיאו רבי גמליאל נשותיהם על פי עד אחד והוחזקו להיות משיאין עד מפי עד מפי עבד מפי אשה מפי שפחה רבי אליעזר ורבי יהושע אוכרים אין משיאין את האשה על פי עד אחד רבי עקיבא אוכר לא על פי אשה ולא על פי עבד ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים אמרו לו מעש' בבני לוי שהלכו לצוער עיר התמרים וחללה אחת מהם בדרך והכאווה בפונרוק ובחזרתם אמרו לפונרקיית איה הבידנו אמרה להם מת וקברתיו והשיאו את אשתו אמרו לו ולא תהא כהנת בפונרקיית אמר לחו

לכשחאה
עקיבא אומר כולית הלכתא כמד מניהו אלא הלכה משיאים על פי אשה ועל פי קרובי חזן מהמשכמים דתנן במתני' ועד מפי עד מפי אשה מפי עבד מפי שפחה כשר לעדות אשה לא תהא כהנת בפונרקיית בלומי מיוחס לא תהא נאמנת כפונרקיית נזיה נתמיה ואם האמיכו הפונרקיית נזיה מסיחה לפי תומה כש שיאמיכו נאשה ישראלית לכשתהא פונרקיית נאמנת כלומר שגם הפונרקיית אינה נאמנת:

1 משיאים על פי בת קול שמעו בת קול נזות פלוגת: 2 נכלמין שם מקום: 3 נכמתי לו אמרתי לו כן הדברים שכל חברי חולקי עליי: 4 משוכשת בניימות ואיני יכול לילך אלככם להעיד מה שמעתי אלא אמור להם אמה זה העדות כשמי: 5 אליעזר ורבי יהושע אומרים ול

בתולק

כתובות פרק א

בחולה

כשאת לזוט רביעי ולא כליל חמישי דליכ למחש שמא יהיה טרוד בשכאוס ולא מני כשיל:
 שסא יש לו טענת בתולי כגון שיאמר בעלתי ולא מנאני דם לש אס היא קטנה או נכרס
 או כוגרת או פתח פתוח מנאני אס היא קטנ או כערה אכל כוגרת או לה טענת פתח פתוח: יכיס וינא
 לכד כעוד כעשו עליו שמא יתפיים ויתקדר דעתו ויקיימה ושמא וכתה תתעו והרי היא אסור עליו ונכס'

לכשתחא כפונדקי נאכנת הפונדקית הוציאה להם מקלו ותרמינן
 וספר תורה שחיה בידו

כשלמה מסכת יבמות: זכנה כתיב למסכת כתובות:

פרק א

בהולה נשאת ליום הרביעי ואלכל ליום החמישי
 שפעמים בשבת בתי דינין וישבין בעירות ביום

השני וביום החמישי שאם היה לו טענ בתולים היה בשכים לביה
 דין כ בתולה כתובתה כאתים ואלכנ מנה בתולה אלכנה
 גרוש וחלוצה מן האירוסין כתובתה כאתי ויש להן טענת בתולי
 חגורת והשבויה והשפח שנפדו ושנה גיורו ושנה חררו פחות
 מבונה ג' שנים ויום אחד כתובתה כאתים ויש להן טענה בתולין
 ג הגדול שבא על הקטנה וקטן שבא על הגדולה וכוכר
 עץ כתובתה כאתי דברירבי כאיר ותבמים אומרים כוכת עץ
 כהובתה כנה ד בתולה אלכנה גרושה וחלוצה מן
 חנישוואין כתובתה כנה ואין להם טענת בתולים חגורת והשפח
 והשפחה שנפדו ושנה גיורו ושנה חררו יתירות על כנות שלש
 שנים ויום אחד כתובתה כנה ואין להן טענת בתולין ה
 האוכל אצל חמיו ביהודה שלא בעדים אינו יכול לשעון טענת
 בתולים כפני שמתייהר ענה אחת אלכנת ישראל ואחרת
 אלכנת כהן כתובתה כנה ביה דין של כהנים היו גובין לבתולת
 ארבע כאות וזו ולא כיהו בידם חכמים ו הנושא את האכה
 ולא כצא לה בתולים היא אוכרת כשארסהני נאכנת: ונכחפה
 שדך ותלה אוכר לא בי אלא עד שלא ארכהך והיה כקדי בקח
 טעות רבן גבליאל ורבי אליעזר אומרים נאכנת רבי יהושע אום
 לא כפיה אנו חייין אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא הראם
 והטעתו עד שהביא ראיה לרבריה ז היא אוכרת מוכרת
 עץ

פריך ותבשא בלח בשבת ואס יש
 לו טענת בתולי יכיס כיום שני
 לכד ומשני שקדו חכמים על ת
 תקנת בכות ישראל היה טורח
 כטענה ג' ימים א' בשבת וכ'
 בשבת ונ' בשבת וכרביעי כוכסה
 וכומן שאין בתי דיני וישנ' בכ' וה'
 אשה כשאת כל יום והוא טורח
 כטעור ג' ימי ומכסי תקנת עביס
 כהנ' ב' קית מקומן לישא בערב
 שכת וטענ' דלמנה ליום חמישי
 שקדו חכמי על תקנת כנ' ישל
 טיהא שמח עמה ג' ימים ה' בשבת
 ושני בשבת ושבת והכושא את
 האלמנה אסור בעשיית מלאכה
 שלשה ימים והכושא את הכתולה
 כל שבעה ולעביין ברכת חתנים
 בין כחור כשפא אלמנה בין לאין
 כשפא בתולה מכרבי ברכת חתני
 כל שבעה ולאין כשפא אלמנה
 יום אחד: כ בתולה אלמנה
 גרושה כלומר בתולה שהיא א
 אלמנה או גרושה או מלוגה מן
 הארסוי וחורה וכשאת כתובתה
 מן השכי מאתים: ויש לה טענת
 בתולים אס לא מנא לה השכי
 בתולים אכדה כענתה דמקח
 טענת הוא שהדי כהוקת בתולה

כשאה: ג שבא על הקטנה פהית זכנת שלש שני ויום אחד שאין ביהתה ביה וקטן פמות מכן יתשע
 שאין ביהתו ביה וכל על הגדולה: ומוכת עץ שכתקב לה עץ כמותו מקום כתיבתה מאתים אס כשאו
 פתח: והכנוי או מוכת עץ כתובת מנה והלכת כוניה ואפי לא הכיר בה כתובת מנה ולא הוי מקח טעות:
 ד בתולה שהיא למנה או גרושה או הלונה מן הכשואי אס חורה וכשאת כתב כתיבת מנה דמקחת
 בעולה קיימא משכבכה למהו: ה האוכל אכל המון ביהודה כשהיו עובדי כעבודת ארסוי כבית אכני
 הלכה ביהודה היו כהנ' שהארסו מתייהר עם ארסו כדי שיהא לבו נס בה לפיכך כשכשאת אהב אין לו
 טענת בתולין: ו וכשתהפך שדך מטר סוקף בא על שדך והפסידו כלומר מולך גרס ותן לי כתובתה
 והיה מקיה מקח טעות ואין לך כתוב יומני: כלמכת ומשניע איתה שובת הכת שכן היא כדכדיה ונתל
 כענתה וכן הלכה ואי חורה בתולה מנאני אינה כלמכת דהמנה דכנן כבעל ואפילו כלה שבעה דמקח
 אין אדם טורח כטענה ומפסידה: ז דוקת איש בעלת איש כלמכת ולא הככידה כענתה ומע
 אי אשת

בתוכה פרק ב

אישתיהו היא ולאחר זמן הארוכי כשנאספה טען דרוסת איש את מפיקין לה מנייה דשמיא לאחד שארם
 אותה כבעלה ומכי אמר דרוסת איש את שויתה אנפשיה חתיכ דאבורא ואפילו כבעלה באוכם הא קיימין לן
 אשת כהן שפאככה אכור לבעלה ויגרש לה ויהיב לה כתובתה : ח מדרכת מתחדת וכזהו הוא מיוחס :
 כאמנת וכשרה לכהונה : ט מה טבו של עובד זה וכו' דג אומר כאמנת וכשרים לכהונה היא ובתה
 אכל לענין ירושה לא אמר דג שזה

העובד ירשנו והלכה כדג בכל
 הכי בני דמתכותין ואפילו הכי ל
 לכתמלה לא תנשא לכהונה לא
 המדברת עם אחר ולא המעובר
 אלא אב היו רוב אנשי העיר מ
 מיוחסין וכבעלה זאת האש' מאכל
 מהם שפירש חזן לעבר דאכל
 דאמריין כל דפריש מרובש פריש
 וזו תנשא לכתמלה לכהונה בין
 היא בין בתה : אם רוב העיר
 משייין לכהונה אע"ג דרובא חד
 בני בעלמא מעלה עשו ביהוסין
 והכא אנרכזה רבנן תרי רובי רוב
 פיעל העוברת שם ורוב העיר
 ואין משיאי לכתמלה לכהונה לא
 בתרי רובי וכן הלכה :

עין אני והוא אומר לא כי אלא דרוסת איש את רבן גמליאל ורבי
 אליעזר אומרים באמנת ורבי יהושע אומר לא ספיה אבו חזין לא
 חרי זו בחוקת דרוסת איש עד שתביא ראיה לדבריה » ח
 ראוה מדברת עם אב' בשיק אסרו לה מת שיכו של זה איש פלוני
 וכתן הוא רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים באמנת ורבי יהושע
 אומר לא ספיה אבו חזין אלא חרי זו בחוקת בעולה לנתין ולמסור
 עד שתביא ראיה לדבריה » ט היתה מעוברת ואסרו לה
 מת שיכו של עובר זה מאיש פלוני וכתן הוא רבן גמליאל ורבי
 אליעזר אומרים באמנת רבי יהושע אומר לא ספיה אבו חזין אלא
 חרי זו בחוקת מעוברת לנתין ולמסור עד שתביא ראיה
 לדבריה » י אמר רבי יוחנן בן גוריון אמר רבי יוחנן בן
 סיס טן העין ונאנסה אב' רבי יוחנן בן גוריון אם רוב אנשי העיר
 משיאים לכהונה חרי זו תינשא לכהונה »

פרק ב
 האשה שנהארסלה או שנתגרשה היא
 אומר בתולה נשאתני והוא אומר לאכי
 אלא אלמנה כשאניק אבוי עדים שיעא' בחינמא והאשה פרוע
 סעובתה מאתם רבי יוחנן בן בריקא אומר אב' אלו קוליות רעות »
 ב וסוררת רבי יהושע באומר לחבירו שררה זו של אביך
 היתה ולקחתיה היכנו שחוא נאמן שהפח שאמר הוא הפח שהתיר
 ואם יש עדים שהיא של אביו והוא אומר לקחירה היכנו אינו
 נאמן » ג העירי שאמר בת' ידונו הוא זה אבל אבוס' היינו קטני'
 היינו

האשה
 שנתארסלה או
 כתגרשה ו
 נטבעת כתובתה : הוא אומר
 קאי אכתגרשה ואי אכתארסלה
 היורשים אומרים אלמנה כשאך
 איכנו ואין לך לא מכה : היכנמא
 איב' מ'ד חופה של הדם שפושם

לכתולו ואיב' מ'ד כשף שנותנים על העינים ומתכמת בו : ולאשה פרוע שעה על כתופה כך היו כוהני'
 להניחא הכתולו מבית אביה לבית החתונה : אף חלוק קליות במקומו של רבי יוחנן בן ברוקא היו כוהני'
 לחלק קליות כמשאי הכתולות ואי לבי' סהדי שעשו כמשואה כמנהג נשואי הכתולות ושער הכתובה אכד
 כעל מהימן ואין גובה אלף מנה : ב ומודה רבי יהושע אע"ג דלע' ב'שך גבי היא אומרת משארסתמי
 באכסתי פליג רבי יהושע אר'ג ואמר דל' מהמניכן לשהב בשאי דאמרה משארסתמי כאכסתי ופסקה עצמה
 מן לכהונה כמנו דאי בשאי אמרה מוכת עץ אי והיתה בשדה לכהונה הכי מלי היכא דאיכא אסור והתר'
 לפסול לכהונה או להכשיר בהא פליג רבי יהושע אר'ג ואמר דלא מהמניכן לה בגמא אבל היכא דלביא
 אסור והיתר אלא דרדא דמונא כגון האומר למכירו שדה זו של אביך היתה ולקחתיה ומכנו מודה רבי
 יהושע לרבן גמליאל דכחאי גזוכא מהמניכן ליה כמנו דאי בעי אמר שלי היא ואמר של אביך היתה
 ולקחתיה ממנו נאמן : ואם יש עד' ששיא של אביו אינו באמן כגמר' מפרש דהא מתכות' איהא לא משמעובין
 כגון שלא אכלה אלף שתי שטים בפני האב ושנה אחת בפני הכן דכיון דלא שלמו לו שלשה שני חוקם
 בחיי האב השנה שאכלה בפני הכן איכה עולה למכין שכי חזקה : ג אכנסים היוכו אכנס
 בפשות שמי ירננו אבל אונס ממון שמי יקח ממוכו וכל סכן אס אמרו בשביל רוב ממון שכתן למ
 איבין כאמרי' דאין אדם משיש עגמו רשע דארס קרוב אבל עגמו ואינו באמן על עגמו לא לזכות ולא לחובס

בחובות פרק ב

וכן פסולי עדות היינו מחמת קודמה אבל מחמת עברה איכן כאמרי: יוצא ממקום אחר חתומים בשטר אחר שהוחזק בבית דין וכל אותו שטר לפטיו פס זה וכמו חותמן דומים זה לשל זה: ד הרי אלו כאמרי דהא איכתיבי סהדי על כל כתב וכתב: גריכים לנרף עמהם אחר שעל כתב ידן הן מעידי לא על מכה שבשטר ונרף תמי סהדי על כל כתב וכתב: וחכמים אומרים איכס גריכים לנרף עמהם אחר שעל

מכה שבשטר הם מעידים וכשור אומר זה כתב ידי וזה אומר זה כתב ידי כמאלו שני עדים על מכה שבשטר והלכה כחכמים:

חיינו פסולי עדות חיינו הרי אלו נאכנים ואם יש עדים שהוה כתב ידם או שהיה כתב ידם יוצא במקום אחר איכן נאכנין»

ד זה אומר זה כתב ידי וזה כתב ידו של חברי וזה אומר זה כתב ידי וזה אומר זה כתב ידו של חברי הרי אלו נאכנין זה אומר זה כתב ידי וזה אומר זה כתב ידי צריכים לצרף עמהם אחר דברי רבי וחכמים אומרים איכס צריכין לצרף עמהם אחר אלא נאמן אדם לומר זה כתב ידו ה האשה שאמרה אשר איש הייתי וגרושה אני נאכנת שהפה שאמר הוא הפה שהתיר ואם יש עדים שהיתה אשת איש והיא אוכרת גרושה אני אינה נאמנת אברה

בשבתי ושהורה אני נאכנת שהפה שאמר הוא הפה שהתיר ואם יש עדים שבשבת והיא אומרת שהורה אני אינה נאמנת ואם משאשנת באו עדים הרי זו לא תצא ו שתי נשים שנשבו זאת אומרת נשבתי ושהורה אני וזאת אומרת נשבתי ושהורה אני איכן נאמנת ואם משששאת באו עדים הרי זו לא תצא וזכין שהן מעירות זו את זו הרי אילו נאכנות ו וכן שני אנשי זה את זה חן אני וזה אומר כהן אני איכן נאכנין וזכין שהן מעירות זה את זה הרי אילו נאכנין ח ה יהודה אומר אין פעלין לכהנות על פי ער אחר אמר רבי אלעזר איבהי במקום שיש עוררין אבר במקום שאין עוררין פעלין לכהונה על פי עד אחד רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הספק מעלין לכהונה על פי עד אחד ש האשה שנחבשה בידי גוים על ידי מסון סותרת לבעלה על ידי נפשות אכורה לבעלה עיר שבבשה כרכום כל בהנות שבמצאו בתוכה פכולות ואם יש להן עדים אפילו עבד אפילו שפחה הרי אלו נאכנין ואין נאמן אדם על ידי עצמו»

אבר

משנים: מעלין היבא דליכא גומלי ויכוו דאיכ' בין רבי אליעזר לתין: רש"ב אומר מעלין לכהונה כגמרא: פריך רש"ב היכו רבי אלעזר ומיחך דבמטרפוי לעדות קמפלגי כגון דמוחזק לן באבנה דהאי דכהן הוא וכפך עליה קלא דבן גרושה או בן חלונה הוא ואחתיבי ואתא עד אחד ואמר ידעב ביה דכהן הוא ואחסיני ואתו בני תרי ואמרי בן גרושה או בן חלונה הוא ואחתיבי ואתא עד אחד ואמר ידעב ביה דכהן הוא רש"ב אז מעלין לכהונ' ע"פ זה העד האחרון מפני שמרפוי אותו עם העד הראשון שנטל הקול ואמר ידעבא ביה דכהן הוא ואף על פי שלא העידו עדותן אחת אחת עדותן מבטרת ואמרינן אוקיי הדי תרי דאמרי כהן הוא להדי תרי דאמרי דבן גרושה הוא ואוקיי גברא אחוקתי ולרבי אליעזר לא יוסבין ליה עד שישיעו שני עדים כזמן אחד דכהן הוא והלכה כרש"ב שהעדי' מנטרפוי אף על פי שלא העידו עדותן כאחד: ט על ידי ממון מותרת לבעלה שמסרה לה פסיד מעונס ולא מסקרי לה ודוק כשיד ישראל תקיפה על אומות העולם או מותרת לבעלה אפי' בעלה כהן ולא דמי' לשבויה משום דמרתיה לה פסיד ממון אונל כשיד אומ' העולם תקיפה אפי' ע' ממון אומר לבעלה אס בעלה כהן ואס בעלה ישראל מותרת בכל ענין דאשת ישראל

שכאכסה

כתובות פרק ג

לאכנסה מותרת לבעלה : עי' כפשו היתה כדוכת למות אברה אפי' לבעלה ישראל דחיישינן שמא כבעלת
כדנזקן לאחד מהן : כדכוס תרגו' מעור כדכומא : פסולות אסורו לכהן דאשת כהן אסורה כפסאככה ואם יש
בעור מחטואה אף שיכולה אשה אשת להמאן שכ כל אשת ואף כפשי העיז כאמ' לומר כמחטואה כהבאתי
ולא כעמאתי ומתוך שיכולה לומר כמחטאי באמת גם כן כשאמרה לא כמחטאי ולא כעמאתי : כמען הזה
שנועה היא : אין אדם מעיד על

אמר רבי זכריה בן הקצב המעין הזה לא וזה ידה סתוך ידו משעה
שנכנסו גוים לירושלם נעה שיצאנו אסורו לו אין אדם מעיד על ידו
עצמו * ואלו קאמבין להעיד בגודלן כה שראו בקושנן
באמן אדם לומר זה כתב ידו של אבא וזה כתב ידו של רבי וזה
כתב ידו של אחי וזכור חייתי בפלגות שיצתה בחיובא וראשה
פרוע ושהיה איש פלוני ויצא סבית הספר לטבול לאכול בתרובה
ושחיה חולק עכבו על חגורו ותסקו' חוח בית הפרם ועד כאן חיינו
באין בשבת אבל אין אדם באמן לומר דרך חוה לפלוני במקום
חוח מעמר ומשאב ובספר התי' לפלוני במקום חוח *
ואלו בערות שישלחן קם חבא על הסמרת
ועל הכתיבה ועל הכותית חבא על הגיורת

פרק ג

ועל השבויה ועל השפחה שנפרו ושנתגירו ושנשתחררו פחות'
מבנות שלשה שנים ויום אחד חבא על אחוהו ועל אחירת אביו
ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל אשת אחיו ועל אשת אחי
אביו ועל הנדה יש להם קנס אף על פי שזן בהכר' אין בהן סמית
בית דין * ואלו שאין להן קנס חבא על הגיורת ועל
השבויה ועל השפחה שנפרו ושנתגירו ושנשתחררו יתירת על
בנות שלש שנים ויום אחד רבי יהודה אומר שבויה שנפדית
חרי

ידו עצמו ואם העיד אדם על
שכנים שהיא טהורה הרי זה לץ
ישארה אם הוא כהן מפני החשד
ואם פדה אשת מן השבוי כממוני
הרי זה מעיד עליה וכשואה ללא
שדו אכיש וזו בכדי ואם לא ידע
שהיא טהור לא כתן ממנוני עליה
: זה כפס ידו של אבא
ונקיימין השטר על פיו שקיום
שטרות דרכן והמכס דכנן כ
כדרכן : שיתנה כהכומא ויאשה
פרוע וכושלת כמותה מאת' ואעג
ללא מקינן ממנו' אלא כעדות
כדוכה הכ שאכי הוציל ומנן כש'
בתלו' כשאזנן גלוי מלת' בעלמא
הוא : ושהיה איש פלוני ויצא מבית
הספר כשהיינו למדרי' תנוקו' כבית
כדן לאכול בתרומה ועפ' עדות
זו מוכליליה תרנו' דכנן כנן
תרומה שמוציאים מענין שאינו
כקוב וכינא בזה אכל תרומה דאורית אין מאכילי' על פי עדות כזה ולא חיישינן שמא עבד כהן היה שאסו'
ללמד את העבד תורה : ושהיה חולק עמכו על הגורן ולא חיישינן שמא עבד כהן היה שאין חולקי' תרומה
לעבד אלא חכ' רבו עמו : ושהמקום הזה בית הפרם החורש את הקצר הרי זה עושה בית הפרם מאה אמה
שכך שצרו שהמאריש מולכת עמנו' המ' וטומאת בית הפרם דרכן : ועד כאן היינו באין בשבת דתמומי'
דרכן : מעמד ומספד מקום היה לו כאן להספיד מתיו ולעשות מעמדות ומושכו' שהיו עושי' למית בהא' לא
מהימן שהאז דבר שזממן וזריך עדות גמורה :

אלו

כעדות שאף על פי שהן פסול' יש להן קנס אם אדם אדם אשת מהן כותן לאכיה חמשים כסף :
הכתיבה מן הנבעו' ועל שם שנתכם יהושע מוטבי עזי' ושואבי מים כקראים כתיבי' והם אסורי'
לכא כקהל : ועל הכותית האוי תכל ככר כותי' גדי אריו' הם וכנוי' הם חשוכי' : פחותי' מכת שלש שני' דכחוקת
בתולות שאף על פי שבעלו כשביה אי' בנייתן בתוליהן חורים : ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אב
שנתקדשה לאחד מהן וכתגרסה מן הארסו' ועדן בתולה היא : שאף על פי שהן בהכרת אין בהן מיתת ב'ר
זכרת אינו פוטור מן התלומי' והני' עלי' היתה שם התראה אבל אם היתה שם הינראה פטור מן הקב'
דקיימ' לן כל חיובי' כדיתו' שהתדו' בהן לוקין ואין אדם לוקה ומושלם : כ יתרות על בנות שלש שני' דכיון
דראיות לביאה בזנות הספר הן וכפדיות בנייתן והשכניה כשיתיה : הרי היא כקדושתה ואיכה בזנות
כבעלה אף על פי שכשכית כשהיא גדולה ואין הלך כדכי' יהודה : ולא יהיה אסון עכוש יעכש הא אם יהיה
אסון כאחד משני' לו האש' המי' כשהיה אח' מהן לא יעכש הזורע במימון שהרי הוא ריו' מיתת ב'ר כיון
שהרגו לזה ואין הפרס כעברה שחיובי' עליה מיתת ב'ר כיון שזנן למזור פטור מתלומי' אבל כעברה
סדר כשים

כעדות שאף על פי שהן פסול' יש להן קנס אם אדם אדם אשת מהן כותן לאכיה חמשים כסף :
הכתיבה מן הנבעו' ועל שם שנתכם יהושע מוטבי עזי' ושואבי מים כקראים כתיבי' והם אסורי'
לכא כקהל : ועל הכותית האוי תכל ככר כותי' גדי אריו' הם וכנוי' הם חשוכי' : פחותי' מכת שלש שני' דכחוקת
בתולות שאף על פי שבעלו כשביה אי' בנייתן בתוליהן חורים : ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אב
שנתקדשה לאחד מהן וכתגרסה מן הארסו' ועדן בתולה היא : שאף על פי שהן בהכרת אין בהן מיתת ב'ר
זכרת אינו פוטור מן התלומי' והני' עלי' היתה שם התראה אבל אם היתה שם הינראה פטור מן הקב'
דקיימ' לן כל חיובי' כדיתו' שהתדו' בהן לוקין ואין אדם לוקה ומושלם : כ יתרות על בנות שלש שני' דכיון
דראיות לביאה בזנות הספר הן וכפדיות בנייתן והשכניה כשיתיה : הרי היא כקדושתה ואיכה בזנות
כבעלה אף על פי שכשכית כשהיא גדולה ואין הלך כדכי' יהודה : ולא יהיה אסון עכוש יעכש הא אם יהיה
אסון כאחד משני' לו האש' המי' כשהיה אח' מהן לא יעכש הזורע במימון שהרי הוא ריו' מיתת ב'ר כיון
שהרגו לזה ואין הפרס כעברה שחיובי' עליה מיתת ב'ר כיון שזנן למזור פטור מתלומי' אבל כעברה
סדר כשים

כתובות פרק ג

שחיבה עליה כרת או מלקות אינו פטור מן התשלומי עד שהיה שם ערו והתראה וילקה ואז אינו משלם
ג רבי יוסי הגלילי ארואין לה קנס דאמר קרא אשר לא אורסה הא אורסה פעם אחת שוב אין לה
קנס: דבי עקיבא חומר יש לה קנס וקנסה לעגמה דדרשין אשר לא אורסה לאכיה הא אורסה לעגמה
והלכה כרבי עקיבא: ד האונס נותן מיד לאכיה אף על פי שכנסה האונס בותן את הנכר שאינ

דומה נבעלת באונס לכבעלת
כרתי והמפתה אין לה נער
שהיו כאמר עבנו בתורה אבל
אונס ולא כאמר עבנו אבל מ

מפתה: לכשינא כלומר
לכשלא יכנס שם יכנס אינו
נותן קנס כדכתיב מהר ימהר'
לו ולא מאן ומאן כסף ישאן' אבל

גבי אונס כתי' וכתן חמשים כסף
ולו תהיה לאשה: שנתה בעגיו
בכלי מאוס שחבר בו כלומר על

כרמוי שאל: ה מוכת שחין
מכורעת: ו יממה שכתא רסה
וכתגרה האונס חייב והמפתה

פטור דכיון דיתומה היא וקנסה
עלה הוא הא אחילתיה גביה
דמרתיה כתפתת' לו ופטור ולא

יתומה כלכד אלא כל נערה ש
שכתא רסה וכתגרה אונס חייב
ז יממה פטור כיתומ' דהא קנסה
לעגמה כדאמר רבי עקיבא לעג'

וכן הלכה: ז הכל לפי
המכיים אדם כינוי המבייש
בשתי קזה מאדם כווי ומאדם

בשתי קך מאת' בפירושי רבותי
וכפרק החובל מאתי דאדם קל שבויש בשתי מריכה וכן עקר: והמתבייש לפי חשיבותו בשתי: כאלו
הוא שפחה אומדין כמה אדם רונה ליתן ביון שפחה בתולה לשפחה בעולה להשיאה לעבדו שיש לרבו

קורת רוח הימנו ובגמר פריך מכל' דכיתוב בשתי ופנס נער אינו חמשים כסף אמר רחמנא לכל מלי ומיתין
אמר קרא וכתן האיש השוכב עמה לאכי הכערה חמשים כסף הנאת שכיבה לכד היא חמשים כסף חוץ

מהבשתי והפנס והנער: ח כל מקום שיש מכר לאכ נכתי דהינו בקטנותה אין לו בה קנס דאין קנס
לקיבה: וליית הלכת' כהא מתכו' דהא מתגיית' רבי עאי' היא דאמר קטנה אין לה קנס: אבל הכמים אומרים

קטנה יש לה קנס והלכה כהכמים וקטנה לעגין זה היא מנת שלש עד בת יב שנה ויום אחד ומכיא שתי
שערות: וכל מקום שיש קנס משהיא נערה והיא כשתהיה בת יב שנה ויום אחד והביאה שתי שערו שזו יש

לה קנס: ואין מכר שאין אדם מוכר את בתו כשהיא נערה: הכוגרת מנת שתיים נערה שנה וששה הדשים
ויום אחד והביאה שתי שערות היא הנקראת כוגרת ואין אביה יכול למכרה ואין לה קנס: ט האומר

פתיית את בתו של פלו' לא מבציא החומר אכסתי שאינו פנס אותה כל כך שאין לעו של אכנסה גדול כל
כך דפשי' דמשלם בשתי ופנס יבל פי עמו' אלו אפילו האומר פתיית דפנים לה טפי שלמי של מפתה

גדול גדול: הלא מהמתקן ליה להזיין הלעו קמל' דתי' לה לדודה להחזיק הלעו כדי להשתכר המעון:
ואינו

א

א

א

כתובות פרק ד

יח

ואינו משלם קנס דמודה בקנס שטור דאמר קרא אשר ירשיעון אלהים פרט למרשיע את עצמו: העיט שזרי את כלו והריכו חייב נכופר משלם על פי עצמו דקסבר כופרא ממונא: עבדו של כלו והריכו חייב שלשים סלע שטור דקנס ככהו שאפילו איכנו שזה סלע כמותן שלשים:

נערה

והנער בתפוסה והנער כמי לאבי בחוסה: מת האב משעמדה כדון בכערותה בין נכרה

קודם מיתתו בין לא נכרה הרי שולס חתין דכין דעמד כדון וכה בהן אב: לא הספיק לעמוד כדון וכו' כדן דלא עמד כדי לאו ממין הוא להורישו לבנו: רכי שמעון אימר אף על פי שעמד כדון לא הוי ממון דאב להורישו לבניו עד דמטוי לדיה דכתיב וכתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים יסף לא זכתה תורה לאב אלא משע: כתיבה ואין הלכה כרבי שמעון: מעשה ידיה שעשת בחיי אביה אף על פי שלא נכתה שכר פעולה:

ומציאתה כגמרא פריך מציאתה ממאן נכתיב ומשני הכי קאמר מעשה ידיה כמציאתה מה מציאתה בחיי האב לאב אחר מיתת האב לענמה כלומר שאין האחים זוכים ביה שמנאה הבת לאחר מיתת האב כך מעשה ידיה בחיי האב לאב וכו' בהן החמים אף על פי שלא נכתה שכר פעולתה אבל מעשה ידיה של אחר מיתת האב לענמה ואין לאחים זכות במעשה ידי הבת שעשה לאחר מיתת האב:

את בתו של פלוני משלם בושת ופגם על פי עצמו ואין משלם קנס האומר גנבתי משלם את הקרן על פי עצמו ואין משלם תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה חמית שוריי את פלוני או שורוי של פלוני הרי זה משלם על פי עצמו חמית שוריי עבדו של פלוני אין משלם על פי עצמו זה הכלל כל המשלם יתר על מה שהזיק אינו משלם על פי עצמו *

פרק ד

נערה שנחתתה בושתה ופגמה וקנסה של אביה והצער בתפוסה עמדה כדון עד

שלא בת האב הרי הן של אב מת האב הרי הן של אחין לא הכפיק לעבוד כדון עד שמת האב הרי הן של עצמה עבד כדון עד שלא נכרה הרי הן של אב מת האב הרי הן של אחין לא הכפיק לעבוד כדון עד שנכרה הרי הן של עצמה רבי שמעון אומר אם לא הספיק לגבות עד שבת האב הרי הן של עצמה מעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא נכתה מה האב הרי הן של אחין * ג וקאמר את בתו וגרשה אירסה ונתארמלה כהכותה שלו השיא וגרשה השיאה ונתארמלה כהכותה שלה רבי יהודה אומר הראשונה של אב אמרו לו אם משהשיאה אין לאביה רשו' בה * ג הגיורת שנתגיירה בתה עמה ונתה הרי זו בהנך אין לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע חיתה הורחה שלא בקרובה ולירתה בקרובה הרי זו בכקילה אין לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע חיתה הורחת ולירתה בקרובה הרי היא כבת ישראל לכל דברים יש לה אב ואין לה פתח בית האב יש לר' פתח בית האב ואין לה אב הרי זו בסקילה לא נאמר פתח בירג אב אלא למצוח

ב כתובתה של אב כתובה שהיא נוכח משני ארוסים הללו וקסנדי יש כתובה לארוסה ונמי בערות וקטנות קאמר: כתובתה שלה דמשהשיאה פקעה רשותו וכתר נכויא אוליין ונכויא נכתב דאב הכי הוא ולא אוליין בתר כתובה לומר הוילי והראשונה ככתובה בעודה נכרית האב תהוי דאב: הראשונה של אב דקסבר רבי יהודה בתר כתיבה אוליין והאילי וכתובה ראשונה ככתובה לפני הנשואים בעוד שהבת נשואה האב הויא דאב ואין הלכה כרבי יהודה: חתמה מן הארוסים והיא כעדה: ג הרי זו בחנך ואפילו כתיידיה פחות מבת ג שנים דכחוקת בתולה הוי דכי כתיבא סקילה בנערה מאוסה נכת ישראל כתיבא דכתיב כי עשת ככלה בישראל: ולא מאה סלע אס כמנא הנבל שקרן דכלה פרה בישראל כתיבא: זלדת בקדושה הרי זו בסקילה דאמר קרא וס' זה באכניב ומתה שאין כדון לומר ומתה לא לרבות הודתה של נכדושה ומיהו לקנס לא מרביין לה דלמיתה כמדתה ולא לקנס: יש לה אב בישראלית קח מידי ואין לה פתח בית אב

כתובות פרק ד

בגון שאין לאב בית: ד האב זכאי בכתובת בטענותיו ובכערותיו: כקדושים בכסף שכסף קדושה של
דכתוב בלאמה עבדיה ויבאה הנס אין כסף ודרשין אין כסף לאדון זה כלומר לאדון שקבלה שינאה מאת
חכם כסיתי: כערות אבל יש כסף לאדון אחר ומנו את שכסף קדושה שלו אפילו כשהיא כערה עד שתגדל:
כשטר ובכיה שמקבל שטר קדושים עליה ומסרה לכיה לשם קדושי למי שידנה דכתוב ויבאה וקיימה
אתקום היות להרדו מה כסף

שהוא אחד מן ההיות ברשות
אביה אף קדושי שטר וביאה
ברשות אביה: כימציאתה משום
אביה: וכמעשה ידיו דכתוב
וכי ימכור איש את בתו לאמה
מה אמה מעשה ידיו לרכה אף
בת מעשה ידיו לאביו: ובהפדת
כדליה דכתוב כעעוריה בית א
אביה: ומקבל גיטה דכתו ויבאה
והיתה איתקם הויה לביאה
כשם שהאב מקבל קדושה כ
בקטנותה וכערותה כך מקבל
גיטה: ואינו אוכל פירות בחייה
אם נפלו לה קרקעות מצית אבי
אמה אין אביה אוכל פירותיהן
בחייה אלא אין כן מינה והוא
יורשה: יתר עליו הבעל שהוא
זוכה בכל השכונו למעלה שהאב
זכאי בכתו ואוכל פירות הכסף

שנפלו לה בירושה מששאת לו: וכערקונה אם כשכית חייב לפדותה: בקטנותה שהכמים תקמו קנולתה
תחת ירושתה שהו יורשה אם מתה: משכי חלילי להספד: ה לעולם היא ברשות האב אם בתי ישראל
שאוורסה לכהן היא אביה אוכלת בתרומה ואפילו הגיע הזמן שקבעו לכשזאים ולא כשאת שהבעל חיים
במוז: ועיה אביה אוכלת בתרומה: עד שתכנס לחופה לשם כשואף שתהא ממורה לרשות הבעל: אמרו שלמה
האב שבעו שלוחו האב בשלוחו הבעל ומסרה להם: ו האב אינו הייב במוזכות בתו בכשויו דאלו
לאחר מיתה כזכות הבנות מככיו מתבאי כתובה לאו דווקא דליה בנו שאין האב חייב לזקן לא בבית
בניתו כשהם קטני אלא אם הוא גברא דאמיד כלומר שהוא איש עשיר בד כוולו ומכובעל כרחו כדרך
שכופין כל שאר בני העיר על הכדקה ומפרכים בה ככיו וכמותו הקטנים ואם אינו גברא דאמיד כל
מחרי אומתו ומודיעים אותו שאכזריות היא לו אם לא יפרכם את בניו ושהוא פחות מן החיות המרדנות
שהם מרחמין על בנייה אבל אין יכול לכופו על זה בין שהבנים זכרים בין נקבות ודוק שהבנים קטנים
אבל קטני קטנים והם הפחותים מבני שש בד כופים את האב ומזניאים מידו בעל כרחו כדי לפרכם ככיו
שהם קטני קטנים אחד זכרים ואחד נקבות: בכרם על שם שהיו יושבים שורות שורות ככרם:
הבנים ירשו והבנות יזכו מתבאי כתובה שהבנים זכריסרשו: כתובות אמר והבנות נקבות יזכו: מככיו:
מה הבנים זכרים אין יורשי כתובת אמר אלא לאחר מיתת אביהן כך הנכות אינן מוזכות מככיו האב
מככתבאי כתובה אלא לאחר מיתת אביהן: ו ולא כתב לה כל ככמים כו: מיני להאית כל
בככיו אחראי לה ולא יכול למימר אין לך אלא שדה הכתובה לך בבכשותך: ו זכרה
שאינו יכול לקיימה משכשכית שאשת כהן אחרה לבעלה משכאבה

כתובות פרק ה

יט

עומת לה אפרקינדן וזה דרויך למדינתך וזייב לתת לה כתובתה ואף על פי שבעל כרחו נדון לגרשה:
ט אינו רשאי שכבר נתתייב בפרקיה משכשכית: חייב לרפאתה שהרפואה כמוזכר: רשאי שאין אדם
חייב לזון גרושתו: י יתר על חולקהו דעם אחוהוין אס תמותי בחיי ואירשך יטלו בכיך כתובתיך אחרי
מותי כשיבואו לחלקו בככפי עם כבי' שהיו לי מאשה אחרת וכפך מינה כגון שכתובה של זו מרובה משל

אחרת או שכני האשה אחרת מ
מרוכב מצביה של זמית וטוב לאו
שיטלו כתובת אמון ואפי' הכתובו
שוות ואין כתוב' כבי' דכרין נבנית
אפילו בזמן הזה אלא ממקרקעי
אבל לא ממטלטלי דזקן כשהניח
האב שפור שתי הכתובות ודי' יומת
אז יור ש' הנכ' כתוב' ככין דכרין
הואיל וכשאר מקום לריושה של
תורה שאר שיטול כל אחד מ
מהנכ' כתובת אמו כשאר דיכר
לחלקו ולירש בככפי אחי' אבל
אס לא הכיח האב אלא כשעוד
שתי הכתובות או פחות מזה
חולקי' הככפי' בשוה ואין כתובת
כדי' דכרין כוהנתבה: יא
עד דיתקבצן עד שיתארסו ואס
כגרו אף על פי שלא נתארסו אין
להם מוזכות דקיי' לזנותת אין
לה מוזכות: יב מיגר לאכתוב'
משך אלמנותיך ואכשי יהודה כ
כתוב' כו' אין הלכה כאכשי יהוד'
אלא כל זמן שלא נשאת ושלא
תבעת כתובתה כבד מוזכות משל
בעלה וזרה בבית שהיתה דרס
בחיי בעלה ומשתמשת בכל ס
הכלי שהיתה משתמשת בהן בחיי
בעלה:

לר' אס תשתכאי אפרקיניך ואותביניך לי לאיבתו ובכחנת
אהרדייך למדינתך חייב שהוא תנאי בית דין * ט נשבית
חייב לפרותה ואס אמר חרי גישה וכתובתה הפרה את עצמה אי
רשאי לקתח חייב לרפאותה אמר חרי גישה וכתובתה תרפא ארת
עצמה רשאי * י לא כתב לה כנין דירכך דיהוו ליכי מינאי
אינון ירתון כפך כתובתיך יתר על חולקהו דעם אחוהוין חייב
שחוא תנאי בית דין * יא בנן נוקבן דיהוין ליכי מינאי יהיון
יתבן בביתו ומיתונן מנכסי עד דתנסבן לגוברין חייב שחוא תנאי
בית דין * יב את תחא יתב' בביתו ומיתונ' מנכסי כר' ימי
מיגר אלמנותיך בביתו חייב שחוא תנאי בית דין כך היו אנשו
ירושלם כותבין אנשו גליל היו כותבין כאנשו ירושלם אנשו יהוד'
היו כותבין עד שירצו חזירשין ליתן לך כתובתיך לפיכך אס רצו
ירושין בותבין לר' כתובתה ופושטין אותה *

פרק ה

אף על פי שאמרו בתולה גובה מאתים ואלמנה
מנה אמר ר' יוסף לחוסף אפילו מארז מנה יוסף
בתארמלה או בתגרשה בין מן הארוסין בין מן הנשואין גובה את
חבל ר' לעזר בן עזריה אום' מן הנשואין גובה את הכל מן הארוסין
בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שלא כתב לה אלא על מנת
לכונסה רבי יהודה אום' אס רצה כוהב לבהולה שטר של מאתים
וחיא כותבת התקבלתי מסך מנה ולא למנה מנה והיא כותבת
התקבלתי מסך חמשים וזו רבי מאיר אומר כל הפותרת לבהולת
מסאתים ולא למנה מסנה הריזו בעילת זנות * ב גותנין
לבתולה שנים עשר חדש משתבעה הבער לפרנס את עצמה
ובשם שנותנין לאשה כך גותנין לאיש לפרנס את עצמו ולא למנה
שלושים יום הניע זמן ולא נשאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה
רבי

אף על פי

אס רנה להוסיף אפילו מאה ענה יוסף ולא אמרינן שאיכור רשאי כדי שלא לבייש את
מי שאין לו: שלא כתב לה תוספת מדעתו אלא עם לכונסה: והיא כותבת אף על פי
שלא תקבלה מוחלת וכותבת שנתקבלה: רבי מאיר אומר כו' והלכה כרבי מאיר בגרושתו: ב
כותנין לבעלה זמן לכנסה לחופה מיום שתבעה הבעל לאחר שקדשה להזכייה על עסקי חופה להכין
תכשיטה: לפרנס עצמה בתכשיטיו: יג חדש דכתיב תשכ הנערה אתנו ימים ומא' ימים שנה דכתיב ימים
תהיה גאלתה: לפרנס עצמו בכרכי סעודה וחופה: ולא למנה שלשים יום שאינה טורדת לכ' בתכשיטיו
שכבר יש בידה: ולא כשאו שבעלי מעכבו ואירי דתנא ריש' בדדהי תנא סיפ' כמי בדדהי ואוכלת בתרומה
אס כהן הוא והיא ישראלית שמשעה שקדשה אוכלת בתרומה מן' אשתורה דכתיב וכהן כי יקחה נפש קנין
כספו והאי קנין כספו הוא אלא דרכבן גזור על בית ישראל המאודסת לכהן שלא תאכל בתרומה גזרה שאף
ימוגזר לה כוס בבית איכה ותשקה לאיכה ולא חותיה וכשהניע הזמן ולא נשאת אוכלת משלו איכה אוכלת
פלד נשים

בחובות פרק ה

כנית אינה אלא בעלה בהן מיוחד לה מקום ומאכליה הם וליכא למגור תו שעת תשקה מכוס של תרומה
לאחיה ולאחותיה : כותבי למה הכל תרומה אם ידכה וכשיגיעו ימי תומאתה תמכרנה ותקח חולין : דבי
עקיבא או שמחה חולין לאכול ביומי תומאתה : ג היכם אינו מאכיל בתרומה בעגדה שומרת יכם
דכתיב וכהן כיוקמה כפס קצין כספו וסאי קצין אחיו הוא : עשת' ששה חדשי כפני הבעל מהכך שכים עגלה

חדש הקבועים לה משתבעה
הבעל : או שפי' כלם בפני הבעל
ואחד בפני היכם אף על דרובא
פפני הבעל סוף סוף לא לתחייב
במונותיה בחייו ויהי כמו אם
כתחייב בחייו לא אכלה משמת
דקצין כספו פקע לא דאי כלם
פפני הבעל הוה אכלה מהא
בחייו : או כלם בפני היכם ואין
כל אם היו כלם בפני היכם : זו
משנה ראשונה דמשהגיע זמן
אוכלת בתרומה : אין האשה
אוכלת דמיישיבן שמה ימנא בה
מוס וכמנא זרה למרע' שהיה
מקמו מקח טעות ולמשהה ר'
דאשונה שמה ימנא בה מוס לא
מיישיבן וליכא למחש כמו שמה
תשקה לאחיה ולאחותיה דהא
מיוחד לה דוכתא הילכך שרו לה
לאכול בתרומה משהגיע זמן :

רבי שרפון אומר בוחנין לה הכל תרובת רבי עקיבא אומר מחצה
חולין ומחצה תרומה * ג היכם אינו מאכיל בתרובת עשרה :
ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היכם ואפילו כולן
בפני הבעל חסר יום אחד בפני היכם או כולן בפני היכם חסר יום
אחד בפני הבעל אינה אוכלת בתרומה זו משנה ראשונה בית דין
של אחייהן אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופ' *
ד הכקדיש מעשה ידי אשתו חרו זו עושה ואוכלת המותר
רבי אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין * ה אילו
מלאכות שהאשה עושה לבעלה טוחנת ואופה ומכבסת מבשלת
ומניקה את בנה מצעת לו הכטה ועושה בצמר הכניסה לו שפחה
אחת לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת שתיים אין כבשלת ואין
כניקה את בנה שלש אין מצעת לו המיטרה ואין עושה בצמר
ארבעה יושבת בקתדרא רבי אליעזר אומר אפי' הכניסה לו מאה
שפחות כופה לעשות בצמר שהבטלה מביאה לידי זימ' ד' שמעון
בן גמליאל אומר אף המרדיר את אשתו כלעשות כלאכה ויציא
ויהן כתובה שהבטלה מביאה לידי שיעמום * ו המרדיר את
אשתו מתשביש הכיטרה בית שמיאי אוכרים שתי שבתות בות
הילל אומרים שבת אחת התלמידים ויצאין להתסוד תורה שלא
ברשות שלשים יום הפועלים שבת אחת העונה האמורה בתורה
הטיילין בכל יום הפועלים שתיים בשבת החסרים אחת בשבת
הגמלים אחת לשלשים יום הכפנים אחת לששה חדשים דברי
רבי

ד הרי זו עושה ואוכלת
שתקנו מווכו תחת מעשה ידיה
לפי עושה ואוכלת לדברי הכל :
המותר הקדיש את מותר מעשר

ידי אשתו מה שהיא עושה ויתר על הראוי למונותיה ולא הקדי' מעשה ידיה עמ' ר' מאיר או הקדש דסבר
אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם ואין כן הלכה אלא הלכה כדבי יוחנן הסנדלר דאמר חולין שאין אדם
מקדיש דבר שלא בא לעולם : ה טוחנת בדמים של יד שהם קטנים ואם רהיט גדולים הם
מכיל כל נרכי העזיכה כגו' כותבתו באפרכס וקולטת הקמח : הכיפסה לו שפחה אחת מעו' או ככסי כדי
לקנות בהם שפחה אחת : יושבת בקתדרא על כסא מנחה ואיכה הולכת בשליחיותו לכאן ולכאן וזע' כן
מונות לו את הכוס ומצעת לו את המטה ורוחנת לו פניו ודיו ורגליו שמלכז' אלו אין משתמשו בהם באשה
אלא באשתו בלבד : טעמום כהלה תרגום ובתמיהו לכב' וכשעמיות לכא' ופלאותיה דל' אליעזר ול' שמעון
בן אלעז' הוי באשה שאינה בטלה לא משקת בשמי' הנחוק דלידי ומה איכא לורי פעמום ל'כ' שאין פעמום
אלא ביושב ותהא ובעל לגמרי והלכה כדבי אליעזר : ז המרדיר את אשתו מתשמיש המטה כגון
שא' זר ואם הכאת תשמישך עלי אכל הכאת תשמישו אסו עליך לא תסבדא דהא משועבד לה דכתי' ועיכתה
לא זרע : זש אומרי שתי שבתו אם הדירה שתי שבתו תמיהו שכן מניכו בולדת כקבה שטמאה שבעו' : וכה
אומרי שבת אחת שכן מניכו בכדה שטמאה שבעה ונמרי' מדי דשכיח הבעם אדם על אשתו ומדיה דהוא
מדי דשכיח מודה שהוא מדי דשכיח לאפוקי ליה דלא שכיח כולי האי : זש ככרי גמרי' מדי דהוא גרם
לה בדר ה' זש שהוא גורם לה לשהות עליה שגל ידו בזה לה לאפוקי כדה דמילא קאתו לה ויותר על

בחובות פרק ה

ב

שבת אחת לילה או שתי שבתות כלש יוניא ויתן כתובה ואפילו היה גמל שעבדתו לטלשים יום או ספן שעבדו לטשה מרשי: התלמודי וכו' טלשים יום ומתגיר ל אלפעור היא ופלוגי רבנן עליה ואומריו אפי' שתיים ושאל שנים והלכה כחכמי: הטלילים שאין להם מלאכה ולא סחורה: החמרי טינאלי לכפרים להביא תבואה: הונמלים מביאין חבילות על הגמלים ממקום רחוק: הספכים המפרשי לים הגדול ומי שהיה מתחלתו בעל אומנות שעבדו קדונה וכקש ליעשית

דבי אליעזר ז' המורדת על בעלה פוחתין לה מכתובתה שבעה ריבזין בשבת רבי יהודה אומר שבעה שרפעיקים עד מתי הוא פוחת עד כנגד כתובתה רבי יוסי אומר לעולם הוא פוחת והולך עד שאם תפורל לה ירושה מסקום אחר גזירה היבנה וכן המורד על אשתו מוספין לה על כתובתה שלשה

בעל אומנות שעבדו המוקף א אשתו מעבד עליו חוז מתלמוד תנ' שאין אשה יכולה לעבד על בעלה שהיה טייל או טיבל של יעשה תלמוד חס: ז

דינונין בשבת רבי יהודה אומר שלשה שרפעיקין ח

המורדת מתשמיס אבל ממלאכה

המשרה ארז אשתו ער ידי שלוש ל' יפחורת לה משני קבין חשין או סארבעה קבין שעורים אמר ר' יוסי לא פסק לה שעורים אלא רבי ישמעאל שחיה סמוך לאדם ונחת לה חצי קב קשניר וחצי לוג שסן וקב גרונרות או סנה דבילרה ואם אין לו פוסק לעומתן פירות מסקים אחר ונותן לה משה מפין ומשצלת ונותן לה כפה לראש וחגור למתניה ומנעלים מסועד לכוער וכלים של חמשים זוז משנה לשנה ואין נוהגין לה לא הרשים ביכורת חזמה ולא שחקי ביכות הגשמים אלא נותן לה כלים של חמשים זוז בימות הגשמי וחיא מתכחה בלאותיהן בימות החמה והשמי' שלה ש נותן לה מעה כסף לצורכיה ואוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת ואם אין נותן לה מעה כסף לצורכיה מעשה דיה שלח וכה היא עושה לו משקל חמשי סלעים שתי ביהודרה שהן עשר סלעי' בגליל או משקל עשר סלעים ערב ביהוד' שהן עשרים סלעי' בגליל ואם היתה מניקה פוחתי' לה ממעשה ידיה ומוספין לה על סונוותיה בסרי דברים אומרים בעני שבישראל אבר במסוכד הכל לפי כבודו

המורדת מתשמיס אבל ממלאכה כופין אותה לבעשות מלאכה ולא דייכין לה כמורדת: טרפעיקין כל טרפעיקין הוא משקל ארבע' וסמכה שערות של כסף נרוף כמשקל שלשה דרכמוס ט שקורין בערבי דראהם שכל דרכמון טש עשרה שעור וכו' וכו' של כסף: עד כנגד כתובתה ואח' כותן לה גט ויוצאה בלא כתובה אבל אינו משהה אותה כדי לפנות על החכמים שנפלו לה מכות אביה ולהפסיד ממנה: מוספין על כתובתה שלשה ד דיכריס משום דערא דגנרא קשה כשהוא כמנעמן התשמיס יותר מנערא דאתתא לפיכך כשהיא מורדת ומנעדתו פוחתין לה שבעה דיכרי' וכשהוא מורד

פרק ו

זמנערה אין מוספין לה אלף ג' דיכריס ודיכא דמורדת אמרינן כגמל חרונו וכמו שהיו מעבדוים עליה ד' שבתות או אחר ז' שבתות ככסוי וכבתי מדרשו ואומ' פלוני מרדה בבעלה זשולחין לה מ'רד' היא יודעת שאפילו כותבת משה הפסדת את כלן: אחת ארסוה ואחת כשוה ואפי' כדה ואפילו שומר יבס וקודם הכרזה מודיענה שרובי' לה כריו עליה ואחר הכרזה מודיע' אותה שכבר שלמה ההכרזה ואם עמדה במרדה תבא בלא כתובה: ח המרדה את אשתו ע' שלישי שנותן ממוכותיה על ידו אפטדופוס ואינה אוכלת עמו תרגום ויכרה להם כרה גדולה שחיתא: לא יפחות לה בשבת: לא פסק לה שעורי' כפלים מן החטים לא דיבי ישמעאל שהיה סמוך לאדום ששם השעורים דשמת דיותר: דכלה תאביס דרוסות בעגול ומסוכרות במשקל ולא כמדה: מפין דך ממחלת: כפה בעץ אחד: ומנעלים ממועד למועד מנעלים דגמלים וכל ג' דגלים: מרשי קשים לה בימות החמה לשי שהם חמים ויפס' לה בימו' הגשמי: והשחקי' שלה אף כשיקחה לה מרשי' ממ' שמתכס' בהן בימי כיתה: ט כותן לה מעה כסף בכל שבת לכורך דבר' אכתי' מעשה ידיה מיתר מעשה ידיה כלומר מה שעושה יותר על מוכותיה: ואוכלת עמו לילי שבת אף עג דככל שאר היומי' יכול לתת ממוכותיה ע' שלישי אם ירנה כליל שבת שהוא ליל עונה חייב לאכול עמה: שתי קשה לטוות כפלים כשל ערב ומשקל של יהודה כפלים כשל גליל: הכל לפי כבודו וכפי מנהג המדינה כמו:

כתובות פרק ו

מצאית

האשה וירושמה אם כפלה לה ירשנה הוא אוכל פירו בחייה והקרן שלה: ופגמה חבלה
שיש בה פחות דמי שמעין אותה כמה היתה יפה לימכר בשוק וכמה היא שזה עכשיו:

ובגמ' שכל'י שהבטת שלו ועוד שמאסת עליו והוא סובלה: ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות בחייה
והקרן קיימת שלה לכשימות או יגרשנה ואם תמות היא ירשנה והלכה כרבי יהודה: ב ומת מתנו וכפלה
לפני יבם: יכול הוא שיאמר או

מצאית האשה ומעשה ידיה לבעלה וירושמה
חוא אוכל פירות בחייה בושחה ופגמה שלה ר'

פרק ו

יהוד' בן בתירה אומ' בומן שבסת' לה ב' חלקי' ולו חלק אחד ובומן
שבגלוי לו שני חלקים ולה אחד שלו ינתן מיד ושלח ילקח בוק
קרקע והוא אוכל פירות » ב הפוסק סעות להחננו וברא
חתנו אמרו חכמים יכול הוא שיאמר לאחד הייתי רוצה ליתן ולך
אי אפשי ליתן » ג פסקה להכניס לו אלה דיבר והוא פוסק
כנגדן חמשה עשר כנה וכנגד השום הוא פוסק פחות חומש שום
במנה ושוח מנה אין לו אלא כנה שום במנה היא נהנת שלשים
ואחד סלע ודיבר ובארבע סאות היא נותנת חמש מאו' מח שחתן
פוסק הוא פוסק פחות חומש » ד פסקה להכניס לו כספים
סלע כסף נעשה ששה דינרי' החתן מקבל עליו עשר' דינרי' לקופ'
לכל כנה ובנה רבן שמעון בן גמליא' אומר הכל כמנהג הכדני' »

ה חמשיא את בתו סתם לא יפחות לה מחמשי' זון פסק
להכניסו ערומה לא יאמר הבעל בשאכניסוה לביתי ואכנסוה
בכסותי אלא מכסה ועודה בבית אביה וכן חמשיא את היתוברה
לא יפחות לה מחמשי' זון אם יש בכיס כפר כסין אוחה לפי בבד' »
ו יתוכם שהשיאתה אמה או אחיה ברעתה וכתבו לה
במאה

שמו ככסו הלכה ותכשיטיה אלא כמו שהם שנים בשוק: אין לו לא מנה לא וכתבו בשטר הכתובה לא מנה
כמו ששמו: שום במנה היא כותבת שלשים וזאת סלע ודיבר: שום שהוא מקבלו במנה: שאמר לו כתוב
מנה בכתובה ויחייב תכנים לך שום של מנה נרדף שיטעו אותנו בבית החתונה שלשים ואחד סלע ודיבר
שהוא מנה וחומשו: ובארבע מאות שום כשיקבל עליו החתן לכתו ארבע מאות היא כותבת חמש מאות לפי
שומת הכובד: וכשתתן פוסק וכו' ואם שמוהם מחלה והכניסה לו בין שום גדול הוא כותב
בשטר פחות חומש: ד פסקה להכניס לו כספי' דינר' בשטר ובעין שמוכני' להשתכר בהן מיד: סלעה
שהיא ד' דכרין נעשה לכתב בשטר הכתובה כששה דינרין בתוספת שלים ואשמעינן תנאי דדינרין בעין
בין שהן מרובין כגון אלף דיבר דקתני ברישא בין שהן מועטים כגון סלעה דקתני בסופא לעולם ככתבי'
בשטר הכתובה בשלשים ויתר מפני שעומדין להשתכר בהן וכדברים שזכירינן שומא כגון בנדיים ותכשיטים
בין שהם מרובין כגון וכנגד השום דקתני דקאי אלף זון דאמר ברישא בין שהם מועטים כגון הא דקתני
שום במנה היא כותבת שלש' ואחד סלע כדיבר לעולם פחותים חומש בשטר הכתובה ממה ששמו אותם
הכתובה החומש מן השומא ששמו בבית הכלה כדקתני וכשהחתן פוסק וכו' ולא שאא' אם הוא כתב תהלה
הכתובה שאז נרדף שתהיה השומא בתוספת חומש ממה שכתבו בכתובה כדקתני ובארבע מאות שום היא
כותבת חמש מאות: לקופה שיתן לה עשרה זון על כל מנה ומנה שהיא מביאה לו כדי לקנות לה מהם
בשמים ותמריקי הנשים ולא אתפרש במתני' אם לכל שנוע' או לכל חדש' או לכל שנה: ה וכן חמשיא
אם היתה גנאי נדקה: אם יש בכיס של נדקה: ו מה שראוי ליתן לה עשור ככס': אם שהיא האב
בקיין

כתובות פרק ז

יד

כחיו את הבת הראשונה וכתן כוכין שהיא פחות מעשור בין שהוא יותר והלכה כדברי יהודה דלולין בתר אומדן דעת דאב ואם או אפשר לעמוד על אומדן דעתו של אב והיבין לה עשור ככסי דמשעבדי השתא בשעת כשזויה ממקרקעי אבל ממטלטלי אין לה עשור ואיכ' למד דכומן הזה ממטלטלי כמו אית לה עשור ואם כשאת ולא תבעה מן היורשים תוכעת לאחר ששאת ולא אמרינן אחולי אהלה גביהו ודוקא כשהיתה כוכ' מככסי אחי: אבל אם כספו

היורשים מלתת לה מזונות ואם הית' כגור שאין לה מזונות וממדה יבשאת ולא תבעה מה שאולי לה לכדומינה מככסי אחיה אחולי אהלה גבי יורשים ואיכה יכולה לתבעו עמוד ופילו היתה כזוכת מככסייה: ז המשליש מעו' לכתו מסר מעות ביד שליט לגורך בתו לקנות לה שדה או נדוניא לכשתכסף: א כאמן בעלי עלי ותבס לו: יעשה שליט כו' יקנה השדה ואין שומעי לה דמנוה לקיים דברי המט: וכי איכה אלא שדה כלומר אפי' כבר נקחה השדה והיא רגנה למכרה יכולה למכור הילכ' שומעין לה: ופלוגת' דרבי יוסי ור' מאיר דוקא בגדולה מן הארסין דאלו לאחר שכשאת דברי הכל שומ עין לה וכקטנה כמו מודה דרבי יוסי דאין כמעשה קטנה כלום ואי שומעי לה והלכה כדברי מאיר:

המדייר

את אשתו מליהנה לו על הכא תשמעי אין הכדר חל משום דמשעבד לה ולאו כל כמיניה להפקיע שעבודו ועל הכאת מזונות אעב' דמשעבד לה אשכחן דחל הכדר כגו' שמשפיקי מעשה ידוהי למזונותיה ובגמ' פרי' א"ל למה יעמיד פרכס ומשכי כגון שאין משפיקי לרבי' שהית רגילה בהם בבית אחיה ועל זה בלבד יעמי' פרכס שיפרכסו ולא שימעי' שליח' לפרכסה שהיה פלוגתו של ארם כמוותו לא שאומר כל המפרכס איכונ מפסדי: ויתר מכין ויבוי ויתן כתובה דעד שלשים יום לא שמי' אכשי זיל ות טעי מל' יום שמי' אכשי ואיכא זילות: כישראל אס ישרא' הוא שיכול להחזיר את גרושתו: וככהנת שאס יגרסכה לה יוכל להחזירה והנה ליה רבנן זמאך טפי ואין הלכה כדברי יהודה: אחד אבל הפירות כגון שאמרה היא קונם פדו פלו' עלי והוא קיים לה: ג' שלא תתקשט באחד מכל המינים קונם בושם פלו' עלי והוא קיים לה: דכי יהודה או' כו' ולית הלכת' כותי': בעניינת אס לא כתן קבנה לדבר עד מתי אפרו עליה הוא דיובוי ויתן כתובה אבל אס כתן קבנה תמתין עד אותו זמן וכמה קבנה א' חדש: ובעשירות' ל' יום שכן אשה חסונה נכנית מדין קטויה שלשים יום וזאת תהיה מדין הקטויה שכתקשה לפני הכדר שלשים יום והלכה כדברי יוסי: ד רגל א' וקיים שלשה יובאי ויתן כתובה הא מתני' מערשים לה כגמרא הכי רגל אין יקיים בלא באשת ישראל אבל ככהנת שנים יקיים שלשה יובאי ויתן כתובה ומתני' דכי יהודה היא דעפלה בין ישראל לכהנת ולית הלכת' כותיה: ס שנוכל בפכים

במאה או בחמשים וזו יכולה היא משתגדי' להוציא כידן מה שראוי להנתן לה רבי יהודה אומר אם השיא את הבת הראשונה ונתן לשנייה כדרך שנתן לראשונה והכמים אומרים פעמים שאדם עני והעשיר או עשיר והעני אלא שמין את הגבס' וזכות בין לה ז' חמשליש מעות לבתו והיא אומרת נאמן בעלי עלי תעשה חשליש מה שהושלש בידו דברירבי מאיר רבי יוסי אומר וכי אינה אלא שרה והיא רוצה למכרה חרי היא מבורה מעכשיו במה דברים אמורים בגדולה אבל בקטנה אין מעשה קטנה כלום

פרק ז

המדייר את אשתו מליהנות לו עד שלשים יום ועמיד פרנס יתר מיכן יוציא ויתן כתובה רבי יהודה אומר בישראל אחד יקיים ושנים יוציא ויתן כתובה ובכהנת שנים יקיים ושלוש יוציא ויתן כתובה א' את אשתו שלא תטעים אחד ככל הפירות יוציא ויתן כתובה רבי יהודה אומר בישראל יום אחד יקיים ושני' יוציא ויתן כתובה ובכהנת שנים יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה ג' המדייר את אשתו שלא תתקשט באחד מכל המינים יוציא ויתן כתובה רבי יוסי אומר בעניות שלא נתן קבנה ובעשירות שלשים יום ד' המדייר את אשתו שלא תלך לבית אחיה בזמן שתוא עמה בעיר חדש אחד יקיים ושנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהיא בעיר אחרת רגל אחד יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה ה' המדייר את אשתו שלא תלך לבית האביל או לבית המשתה יוציא ויתן

כתובות פרק ז

לית של שמחה והפלת יגון ולכית האכל כועל בכניה שלמחר היא מתה ואין אדם מוסדה: ומתת דבר אמה כגון דאתחוק שכני ארם פריזים מגויין סס: שתאמרי לפלוני וכד דברים של קלון: שתתא ממלחה ומערה לאשפה אית דמפשי לאחר שתמשש ומלא רחמה שכנת זרע תכעכו כדי שלא יקלוט הורע ותתעב אית דמפשי שתמלא עשרה כדי עיט ותצרה לאשפה מעבי שכרית כשועה: מאכילתו שאיכו מעשור ולא כודע לו אלא אחר

ואתן כתוב ספני שנועד בפני ואם היה שוען משום דבר אחר רשאי א' לה על מנת שתאמרי לפלוני מה שאמר לי או מה שאמרתי לך או שהיה סמלא ומערה לאשפה יוציא ויתן כתובה * ואלו יוצאוה שלא בכתוב העוברת על דת משה ויהודית ואינו הית דת משה מאכילתו שאיכו מעושר ומשמשותו גרה ולא קוצה לה חלה ונודרת ואינה סקיימת ואיזויה דת יהודית יוצאה וראש פרוע ושווה בשוק ומדברת עם כל אדם אבא שאול אומר אף המקללם וילדיו בפניו ר' שרפון אומר אף הקולנית ואינו תיא קולני לכשהיא מרבית בתוך ביתה ושכיבי' שומעין קולה * ז המקדש את האשה עם שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים אינה מקודשת כנס סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתובה על כנת שאין בה מומין ונמצאו בה מומין אינה מקודשת כנסה סתם ונמצא בוד מומין תצא שלא בכתובה כל המוכין חפסלין בכהנים פוסלין בנשי' * ח חיו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה שמשנתארכה חיו בה מומין הללו ונתחפה שרהו כנסתו לרשות הבעל הבעל צריך להביא ראיה שעדי שלא נתארכה חיו בה מומין אלו והיה מקחו מקח שוערת דבריו רבי מאיר וחבשי' אומרין ברא' במומין שבסתר אבר' במומין שבגלוי אינו יכול לשעון ואם יש מרחץ באותה העיר אף מומין שבסתר אינו יכול לשעון בפני שהוא בודקה בקרובותיו * ט האיש שגולר בו מומין אף כופין אותו להוציא אחר רבן שמעון בן גמליאל במת דברים אמורים במומין הקטנים אבל במומין הגדולים כופין אותו להוציא * ו אלו שכופין אותו להוציא מוכה שחץ ובעל פוליצום וחמקץ וחמצרף נחושת וחבורסקי בין שהיו עדי

מעשור ולא כודע לו אלא אחר שאכלו כגון דאמרה ליה פלוני כהן תעקן לי את הכרי ואזל ט שייליה ואשתכ' שקרא: ומששתה בדה כגון שהמוק כדה בשכמת' שרז' ולכשת בגדי כדוית ולכעלה אמרה טהורה אני: ולא קוצה לו חלה דאמרה ליה פלו' תעקן לי את העסה ואזל טיליה ואשתכח שקרא: וטווה בשוק ומראה זרועותיה לכני אדם: ומדברת עם בני אדם משחק עם הכמורי: ומקללת וילדיו כפניו מקללת וממרפת איבי בעלה כפניו בעלה: הקולנית תנועת תשמיש כקול דם עד טשכנותיה שומע אותה: וכל הכי נזיכות עדים והתראה להפסידו כתובתו ואין להן לא כתובה ולא תוסף ואינן נוטלות אלא בלאותיהן הקיימים בלבד: שאין עליה כדדים וכמנאו עליה כדדים באלו נודדים אמרו שלא תאכל בשר ולא תשתה יין ולא תתקטט בגדי כנעני' אלה בשאר כדרי מקורש': כל המומין הפוסלין בכהני' ככמור קא מני לבו והמביטו עליהן ככסיס ויעה

רמי הפה אז רוח דע ממקום אחר נגפה ושומא שיש בה שער בין קטנה בין גדולה כשהיא כנגד פנים וכגון שהיא תחת כפה שבראשה דומי מתחין וזמכין לא מתחין' שאם היא כמקום המנולה תמול כדי ראה ונתפיים ואם השומ אין בה שער אוכה מוס עד שתהא גדולה כאיב' וקול עבה ומשוכ' מקול שאר הכשי' וטל כלל וכעז' כמין הכשי' בלקת כלום כמון כמו מכז' אש ודדיה גמי' מהכדוית טפח ושדדיה רחוקיה מזה עד שיש טפח בין ד' לד' לו' מומין כנשי' ואשפ' שאיכו מומין בכהני': ט האב צריך להביא ראיה אס' באל' לתבוע בתוכת מין האסורי' מזה שממאן לקחתה כריך שיביא ראיה שלאחר שכתארס היו בה מומין הללו ואשפ' שיש לאשה חוקה דנפשא הוא' וכמנאו המומי' בראש האב ואיכו לעימי' כאן היו קודם ארוסין ולפיכ' אס' לא הכי דמי' בעל מהימין: ככנסה לראש' הבעל כשאה ועתה באל' להוציאה בלא כמנה' על מומין שבה עליו להביא ראיה קוד' שכתארס היו בה מומי' הללו דכיון דלא כמנאו מומין הללו לא ברשותו אמור' כאן כמנאו כאן היו ולאח' שמשא' באל' לה וכסתחפ' שדהו ואיכו יכול לטעון דירע וכתפיים: ט טעולדו בו מומי' משכשאל: מומי' גדולי' כמטי' שכוו' כקטפ' ידו כשררה דגלו ואי' הלכ' כרשכב ואפי' כמומי' גדולי' אין כושי' איתו להוצי': י מוכ' שמיין אמור': בעל פוליצום רוח המוע: והמקמן מקבץ גזאת כלבי: והמנרף כחשת המחתך הכחשת מעקו מונאו מן הארץ

כתובות פרק ח

כב

מן הארץ ומפריה הוא: והכורסו מעבד עורות מפני שמיקטו ממעממתו לטון הסך צמיו והלכ כחכמו: עד שלא תתארם וכתארם: כש אומרי תמכור בעודה ארוסה אבל משכאית לא: הואיל

האשה

וזכה כשא' שהיא ארוסתו לא זוכ בככסו בתמיה: על הקדשי שפלו לה משכאית אנו בושי מה ראו חכמי לנע' אס מכרה וכתב' הכעל מוניא מיד הקצוה: לא שאתם מגלגלי עלינו ככס' שפלו לה בעודה

ארוסה לומר שאם מכרה מכרה בטל לפי שזוכ' בהם הכעל: ככסו ידוע' לבעל וככסו שאינן ידועים אית דמפרשי' ככסו ידוע' מקרקעי ושאינן ידוע' מטלטלי ואי' דאמרי אלו גז' ידועים הם ולו הם שאינם ידועים כל שהיא יושבת כאן ונפלא לה ככסו במדי' הים ופסק ההלכ' בני ככסו שפלו לה עד שלא תארם וני' שפלו לה משכאית אס מכר אית אית' שפלא הכעל מוניא מיד הקצוה: פירי בחייה גוף הקרקע לאח מותה' והלכ' כרש' שחולק בין ככסו הידוע' לבעל לככסו שאינם ידועים: ג' שמין איתן דקסנר מה גדל כרשושי הו' פירו' ומה שלא גדל כרשושי הו' קרן לפי' מה שדמי הקרקע וקרי' עכשו בשני' תנאי' זו הו' קרן וכרד' ליתן לה דמי' וילקח בהן קרקע והו' אוכל פירותיה: וחכמי' איתו אף לו שלא גדלו כרשושי תוד' פירו' כתבו בהן הואיל והקרקע קיימת' והלכה כחכמו: ד' בניית' אס כל לגרסה: פירו' העמוד' לקרקע בככסו' שלו כלומר כשעת כפילתן שלו כדברי חכמי' ואיכא בין ח' חכמי' ר'ש' פירו' המסוברין בשעת בניית' דלא איירו בהו חכמי' ולית להו הא דאמר' שמעון בניית' אתם שלה דקסנרי מה גדל כרשושי שלו והלכ' כרש': ה' דשג' אס תמכוני כולה היא לעבד זה לבתא כותיה: ר' יהודה איתו' לא תמכור והלכת' כותי': קמעא דבר מועט ואפי' כל שהו': ישנע כמה הו'יא

שלא נישאו ובין משנישאו לסרו ועל כולן אמר רבי מאיר אף על פי שהתנה עמה יכולת היא שתאמר סבורה הייתי שאני יכולה לקבל ועכשיו איני יכולה לקבל וחכמים אומרים מקבלת היא על כרחא חוץ מסוכה שחין מפני שמסמקו מעשה בעידון בבורסי אחת שמת והיה לו אח בורסי אמרו חכמים יכולת היא שתאמר לא אחך הייתי יכולה לקבל ולך איני יכולה לקבל.

פרק ח

האשה שנפלו לה ככסו עד שלא התארס מודי' בית שמאי ובית הלל שמוכרת ונותנת וקיים נפלו לה משנתארסה בית שמאי אומרי' תמכור ובית הלל אומרי' לא תמכור אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנה קיים אמר רבי יהודה אמרו לפני דבן גמלי' אר' הואיל וזכה באשה לא יזכה בככסיה אמר להם על החדשים אנו בושי' אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים. נפלו לה משנשאת אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנ' שהבעל מוציא מיד הלקוחות עד שלא גישאת ונישא דבן גמלי' אומר אם מכרה ונתנה קיים אמר רבי חנינא בן עקיבא אמרו לפני רבן גמלי' אר' הואיל וזכה באשה לא יזכה בככסיה אמר להם על החדשים אנו בושי' אלא שאתם מגלגלין עלינו הישנים. ב' רבי שמעון חולק בין נכסים לנכסים בכסים הידועים לבעל לא תמכור ואם מכרה ונתנה בשל שאינן ידועים לבעל לא תמכור ואם מכרה ונתנה קיים. ג' נפלו לה כספים וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות פירות החלושין מן הקרקע ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות והמסוברין בקרקע אמ' רבי מאיר שמין אותן כמה חן יפין בפירות וכמה חן יפין בלא פירות והמותר ילקח בהן קרקע. והוא אוכל פירות וחכמים אומרים המסוברין לקרקע שלו והחלושין מן הקרקע שלה וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. ד' רבי שמעון אומר מקום שיש' בחו בכניסתה הורע כמו ביציאתה מקום שהור' כמו בכניסתה יפה בחו ביציאתה פירות המסוברין לקרקע בכניסתה שלו וביציאתה שלה והחלושין מן הקרקע בכניסתה שלה וביציאתה שלו.

ה' נפלו לה עבדים ושפחות וקנים וימכרו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות רבן שמעון בן גמלי' אומר לא תמכור מפני שהן שבת בית אביה נפלו לה זהים וגפני' קני' ימכרו לעצים וילקח בהן קרקע

ויטול' ושנועה זו כעין של תורה הוא והם שהיה השבח כנגד ההוצאה או יותר אבל אם היתה ההוצאה יתרה על השבח ישנע שנועה התורה שהיא כנגד השבח ויטול כנגד השבח וימכור וכל זה כשנירשע

הבעל

כתובות פרק ח

הבעל אבל אם מרדה היא בין אבל הבעל בין לא אבל ישבע כמה הניז' ויטול כנגד השבח ונכסיו כאן ברוב כל השבח של בעל דאמר דאם הוסיפו הוסיפו לו: ו שפלו לה ככסים מביית אביה בעודה שומר נפש: מה יעשו בכתובת מכה שאינם נתקומת וכדוכיז שהכנים לו וקבל עליו אחריות: ונכסים הנכנסין ויוצאין בכסו מלוג ששפיה ככתבת נכסיו עמה וכשינאית מבעלה יוצאים נעמה: כש אומ' יחלקו וירשי הבעל עם יורשי האב דפסק כשואה לבס

היא וזוכה בחי' ורשעה מטפס: ככסים בחוקתן ככסי כאן ברוב בחוקתן ולא אתפרש בחוקת מי אי בחוקת יורשי הבעל הואיל ואחריותן עליו אי בחוקת יורשי האשה שהיו שלה: וכל ד מיבמות תמנא המשכה הזאת: ז ילקח בהן קרקע לפי שכתובתה על ככסי בעלה הראשון לפיכך בכסי המת' אחרדלי' לכתובתה לא שהיכם אוכל פירות אם מיכם אומה דכבר מטלטלי' משעבדי לכתבת' שמין אותן דכל מה שנדל ברשות המת' אחרדלין לכתובה: וחכמים אומרו פירות הממזדים לקרקע שלו בנמצ' פירין והא כל ככסיו אחרדלין ועברדלין לכתובה ומשיי תני שלה: כל הקודם זכה קסברו מטלטלי' לכתובה לא מ משעבדי לא אם כן תפס' ומיזים דבעל בעינין תפסיה וה'ה נמי ד דפליגי אכספיו דמיש כספיו מפירו' תלגו' והלכה כחכמי: הרי היא כאשת שמגרשה בנות וממזירם ולא אמרינן יבמה אמר דמתמנא ועדין יבמו' דאזכירם עליה ולא תמנאי לה בנות וה'כ כשגדש' אמרו' מנה דרמא דמתמנא עליה הא קעבדה ותיקו' עליה בנאמר אשת

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך הרי הרי זה אוכל פירות באייה ואם סחה יורש' אם כן למה כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך שאם מכרה ונתנה קיים כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן הרי זה אינו אוכל פירות באייה ואם סחה יורשה רבי יהודה אומר לעולם אוכל פירו פירות עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירו

פרק ט

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך הרי הרי זה אוכל פירות באייה ואם סחה יורש' אם כן למה כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך שאם מכרה ונתנה קיים כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן הרי זה אינו אוכל פירות באייה ואם סחה יורשה רבי יהודה אומר לעולם אוכל פירו פירות עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירו

אח' אדם ממכה עליה שלא ידענה ואי קנו מיניה אפי' לאמר שכשאת מכו' קיים אבל פירות אוכל ואם מתה יורש

הכותב

לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך בעודה ארסה כתב לה לכשתשאי לי דין ודברים לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך מוכד' וכוונתה ומכר' קיים שפלה הבאה לאדם ממקום אחר אדם ממכה עליה שלא ידענה ואי קנו מיניה אפי' לאמר שכשאת מכו' קיים אבל פירות אוכל ואם מתה יורש

חובות פרק ט

כב

אדעה דהכי משמע נכספך אין לי דין אבל בפירותיהן יש לי דין וכל זמן שהן נכספך שאת בחיים אין לי דין ודברים בהם הא לאחר מיתה יש לי בהם דין ודברים: ר' יהודה אומר לעולם הוא איכול פידי פירות בגמרא מפרש אלו הן פירות ואלו הן פידי פירות הכניסה לו קרקע ועשתה פירות אלו הן פירות מוכר אלו הפירות עלקח בהן קרקע ועשתה פירות הרי הן פידי פירות וכשומר לה דין ודברים אין לי נכספך וכפירותיהן כלכל חובל פידי פירות לדברי

רבי יהודה דהא לא פליק נפשיה אלא מן הפירו' כלכל והלכה כר' יהוד': רשב"ג אמי אס מטה ירשכה מפני שעתה על מה שכתוב ב בתורה: דכתי' וירש אותה מכלן שהעכל יורש את אשתו אבל מן מסקנא דמלתא שירושת העכל את אשתו אינה מן התורה אלא מדרכנן וקרא אסמכתא בעלמא ואעפ כן הלכה כרשב"ג לא מפני שזאתה על מה שכתוב בתורה לא שסמכי עשו לה הזון כשלא תורה: ב

יכתבו לכושל שבהן אית דמפרשי למי ששטרנו מאוחר שהיא כושל וחלם שכלן שאינו יוכל לטרוק לקוחות הקדומי' לו וזאת דמפרשי לכתוב אשה והיא קרויה כושל שאין דרכה לומר אש' ככמי המת ולבקש היכן יש לו קרק' כמו האיש ואעב' דמטלטלי דיתמי' לא משתעבדי לבינל חוב ולא לכתוב אשה הכא דלאו ברשותיהו ממחי

דכפרי פירותיהן עד עולם כתב לה דין ודברים אין לי נכספך ובפירותיהן בחידי ובמותך אינו אוכל פירות בחייה ואם סתה אינו וירשה רבן שמעון בן גמלי' אומר אם מתה יירשנ' בפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בחורה נתנאו בטל' ב מי שמת הגיט אשה וירשין ותיח לו פקדון או פלוה כיד אחרים רבי טרפון אומר יכתבו לכושל שבהן ר' עקיבא אומר אין מרחסין ברין לא יכתבו לירשק שכולן צריכין שבועה ואין הירשין צריכין שבועה ג הניח פירות תלושין מן הקרקע כל הקודם בהן וכה בהן וכתה אשה יותר מכתובתה ובעל חוב יותר על חובו המותר רבי טרפון אומר יכתבו לכושל שבהן רבי עקיבא אומר אין מרחסין ברין אלא יכתבו לירשין שכולם צריכין שבועה ואין הירשין צריכין שבועה ד המושיב את אשתו חנוניה או שמנח אפטרופא הרי זה משיב' כל זמן שירשנה ר' אליעזר אומר אפי' על פלכה ועל עיסתה ח פתב לה נדר ושבועה אין לי עלך אין יכול להשביע אבל משיב' הוא את יורשיה ואת הבאי ברשותה נדר ושבוע' אין לי עלך העל' וירשין ועל הבאים ברשותך אינו יכול להשביעה לא היא ולא וירשיה ולא את הבאים ברשותה אבל יורשיו משיבין אותה ואת יורשיה ואת הבאי ברשותה נדר ושבועה אין לי ולא לירשיו ולא לבאים

אבירא לר' טרפון דמוזיא מיד הלוא אומד מי שהפקדון אכלו ונותניו לבעל חוב ולכתובה: יכתבו לירש' גלא עתה תפיסה: שכלן צריכין שבועה שהכא ליפרע מנכמי יתמי' לא יפרע אלא בשבועה וכל זמן שלא גשבו אין אנו מדע' אס יש להם עליה כלום הילכך משמת המת וכן בהן היו דש' וירשין הן: ב כל הקודם בהם וכה קדמו ארמי' וכו' ואין מוזיאין מידם דמטלטלי דיתמי' לא משתעבדי לבעל חוב ולכתובה קדם אחד עהם האשה או המלוה וכה הוא ור' טרפון אית' ליה תפיסה דלאחר מיתה מהניא: וכתה אשה יותר על כמותאס קדמה ותפסה ויש יותר מן הכתובה: או קדם בעל חוב ותפס מוש וית' על חובו המאוחר יכתבו לכושל זה בעל השטר שידו על התחתונה ואם יבאו ליד היתומים שוב לא יוכיאו מהם לא אשה ולא בעל חוב והאדנא דכהניו בכל בתי דיני' שבישראל דמטלטלי דיתמי' משעבדי לכה' מי שמת והניח מטלטלין זהיה עליה ב' וכתוב אשה כל הקודם וכה בין בעל חוב מוקדם בין ב' מאוחר שאין דין קדימה במטלטלין אס לא קדם אחד מהם יחלקו המטלטלין כימים כדאמרינן לקמן מרן מי שהיה נשוי: ד חנוניות למכור ולקחת חנויות: אפטרופא להתפסק בממונו ולישא וליתן: משביעה כל זמן שירנה שביעה רצין של גזרה על טענת שמא ויכול לגבול עליה שלא עשתה אונאה על פלכה ועל עשתה: ד אליעזר אומר אשילן ולכתולה שלא על ידי לגבול ויכול להשביעה על פלכה ועל עשתה ואין הלכה כר' אליעזר: ה משביע קול את יורשיו אס גרסה ומתה וירשיו תבעין הימנו כתובתה: כשבעין שנועת היורש' שלא תפקדמו

כתובות פרק ט

בשעת מיתה ולא אמרה לנו קודם לכן ולא מכיוון שטרותין ששטר כתובת פדיון: ואת הנאים נרשומה
 אם מכרה כתובתה לאחרים וכתגרש' מיתה והלקומות תוכע' כתובתה כשנש' אף הן שנועת היורשים: אבל
 יורש' משביע אותה עם כתובתה והיא או יורשה כפרע' מן היתומים נדיכים שכונה שהרי לא פטרין אלא
 ממנו חס תגבה כתובה בחייו: לרבין בר שמי' אם חמכור ככסי ואת בזה ליכדעמן הלכות: ו

ההלכה מקנה בעלה זו שפטרנה
 בעלה מן השבועה: לבית אביה
 שלא כתבסקה טוב בככסי: אין
 הכורשים משביע' אותה נמה ש
 שכתבסקה בין מיתה לקבורה
 שאם היו יורשים יכול' להשביעה
 על כך מתוך שהיא כרוי' להביא
 עדים כמה שהיא מוכרת וקונה
 לכוזק קבורת המתייסקה המת
 ניתבול: על העתיד לבוא שלא
 עכבה בידה כלום מן העסק ש
 שכתבית אפטרופא עליו לאחד
 קבורת בעלה דלא מהכיא ביה
 פטור יודיה שהרי הככסים של
 יתומי' הם: על שערך על עסק
 שכתבי בעלה: ז לא תפרע
 אלא בשבועה הכפרע מהבדיו
 אינו מרדקדק לפים לב על כל מה
 שפרעו וזו הוזיל ונפרעה במק'ן
 אפשר שפרעה הכל ודמו רכנן
 שנועה עלה כי היכי דתירוק:
 עד אחד מעיד שהיא פרועה לא
 תפרע לא בשבועה תקנת חכמי'
 היא כדי להפיק דעתו של בעל
 ושנועת הללו אף על פי שתקנת
 חכמים הן אין אלא כעין של
 תורה נכקייטת מפ' של שבועות
 שתקנו כמש' כעין של תורה הן:
 מככסי' משוכדו' משום דאי הוה

גבי מן הללו גופיה והוה טעין ליה אשתבע לי דלא פרעתי משבעין ליה ואכן טעמינן בשביל לקומ' דלמא
 אי הוה גבית מן הללו הוה טעין לך אשתבע לי דלא פרעתיך וכעית אשתבעו הסתכנו אשתב': ח
 רבי שמעון קאי לשל לרכנן דאמרי המוסיב את אשתו חכוכית אז אפטרופא משביעה כל זמן שירנה ואם
 כתב לה כד' ושבע' אין לי ולא יורשי עליך אין יורשי משביע' אותה ואתה הוא לאפלוגי' אמר דכל זמן שהיא
 תובעת כתובתה יורשי משביע' אותה ואפי' כת לה כד' ושבעה אין לי ולא לורשי עליך ואם אינה תובעת
 כתובת' אין יורשי משביע' אותה על אפטרופא שנחיי בעלה ואפי' לא כטרה מן השבועה לית ליה ד' ליגיש
 ומחלוקתו דאמרי' לש' כמת' משביעה כל זמן שירנה ואין הלכה כרבי שמעון: ט הוסיא גט ואין
 עמו כתובה במקום שאין כתובים כתיבה וכומכים על תכאי' בד': גובה כתובתה דתגלי' כתיבה משעה
 בד' היא וכל מעשה בד' כמאן דקייט שטר' דמי' וזק' מנה מאתי' הוא דגבי' אבל תוספת אין לה עד שתיא

שטר כתובה: פרוכזל הלל תקן פרוכזל כדי שלא תשעט שביעי' שמוסר שטרותיו לזכר שנבנו מן הלויה חובו כלומן שיתבענו להשתלח קריב כיה לא יגוש שאינו מוכעו כלום לא לז' תוכעו: הרי לו לא יעצמו שייסיב' שאל ככר גבת כתובתה וזה השמיטתו שביעית: מן הסכה שגזרו גוים על המכות והיו יראו לשער ג' גיטין וז' ומשקבלתו שורפתו וכן פרוכזליתן:

מי שהיה יורשי הראשונה

קודמים לירשי השניה אם מתו כשיו אחריו עד שלא הספיקו לגבות: שנים ויורשי קודמי' שהיו בעלת חוב ויורשי ראשונה באי לירש מכתבין כמות בנין דכרין דהא אינן ירמון תנן לפיכ' פורעי' את החוב תחלה וזה שכאשר ירשו ודוק' שנשכנעה השניה על כתובתה אז היא זו וירשיה נוטלי' כתובת' אבל אם מתה היא לאחר שמת בעלה ולא נשבע' על כתובת' אין יורשיה נוטלים כלום מכתובתה דקיימ' לן אין אדם מוריש שנועה לבניו כלום ממון שאין אדם זוכה בו לו נשבעה ומת קודם שנשבע אוננו ממון אין אדם מוריש לו לבניו: ב ויתומי' מכקשים כתובת אמן שכתובה אחת מרוב' משל מכתבה ואומרים כיה כ כתוב בנין דכרין כטול וכן איתם והשאר בחלוק: חולקים בשום כשאר כל הירושות ואין נוטלים

שני נטין ושתי כתובות גובה שתי כתובות שתי כתובו' וגש אחד או כתובה ושני נטין או כתובה וגש ומיתה אינה גובה אלא כתובה אחת שהכניש את אשתו והחזירה על מנת כתובה הראשונה מחזירה * קטן שהשיאו אביו כתובה קיימת שעל מנת כן קיימה גר שנתגייר ואשתו עכו כתובה קיימת שעל מנת כן קיימה * מי שהיה נשוי שתי נשים ומת הראשונה קודמת לשנייה וירשי הראשונה קודמים לירשי שנייה נשא את הראשונה ומתה נשא שנייה וכת הירשי שנייה וירשי' קודמים לירשי הראשונה * ב מי שהי' נשוי שתי נשים ומתו ואחר כך מת הוא והתומים מבקשין כתובת אמן ואין שם לא שתי כתובות חולקין בשוה היה שם כותר דיבר אלו נוטלין כתובת אמן ואלו נוטלין כתובת אמן אם אכרו יתוכים אנחנו מעלים על נכסי אבינו ותר דיבר כדי שישלחו כתובת מאן אין שומעין לה: אלא שמים את הנכסי' בבית דין * ג היו שם נכסי' בראוי אינו בככוחק רבי שמעון אומר אפילו יש שם נכסי' שאין להם אחריות אינו כולם עד שיהיו שם נכסים שיש להן אחריות ויתר על שתי כתובות דיבר * ד מי שהיה נשוי שלש נשים ומת כתובתה של זו מנח ושל זו מאתים ושל זו שלש מאות ואין שם אלא מנה חולקין בשוה היו שם מאתי' של מנה נוטלת חמשים של מאתים ושל שלש מאות שלשה שלשה של זהב היו שם שלש מאות של מנה נוטלת חמשים ושל מאתים כנה ושרל שלש

פרק י

כתובת בנין דכרין: ז ואם אמרו יתומים בני הכתובה הגדולה הרי אנו מעלין על נכסי אבינו מעלין רמיהן לקבלה עלינו ביוקר כדי שיהיה שם מותר דיבר וטלו כתובת אמן: ח ככסיס כדאי כגון עסקא שביד אחרים או הלוואות אינן ככספים להיית כאלו הן מוחוקי' בידו ויש כאן מותר דיבר: ט אין להם אחריות מעטלי': י שיש להם אחריות קרקעיות והלכה כרבי שמעון ואף בזמן היה דהיינו דמעטלי' דיעמי משעבדי לנח אין כתוב' בכין דכרין מנהגת מעטלי' לא בקרקעו: יא של זו מכה ושל זו מאתים כו' שלשתן כמתמו כיום אחר דאי בתלתא יומי הקודמת בשטר קודמת בבני או שלא הביח אלא ויטלטי' שאין דין קדימה במעטלי': יב חלוקות בשוה שהרי כח שלשתן שוה בשעבוד מנה דככלהו איכא מנה: יג היו שם מאתים אין לבעלת מנה שעבוד אלא במנה אבל במנה שיני אין שעבוד לשטר של בעלת מנה: יד מנה נוטלת חמשים בגמר' פרו' שליטת מנה היה ראוי שתטול והיאך נוטלת חמשים שהוא חני מנה ונשי' דמתין איירי דאמרה לה בעלת מנה דין ודבריו אין לי עמך במנה היושעבד לך ולא יתמעט חלקך כשבילי הילכ' היא ובעלת שלש מאות חולקית אותו ומכפי שלא כתב' בעלת היא חמשה חלקה במתנה אלא אמרה לה שלא תרבי עמה ובשניה לא יתמעט חלקה לאחר של חנה בעלת המנה חמשים כשאר זכות בעלת המתי' שוה עם זכות בעלת השלש מאות במנה וחצי הכשאר וכל אחת מהן נוטלת שלשה דיברי זה שהן עה' דיברים של כסף שכל דיבר זכך הוא כה' דיברים של

בתוכות פרק ו

אל כסף: היו שם ג' מאות מנה ראשון משועבד לכלן והשני לבעלת מאתיים ולבעלת ג' מאות והשלישי לבעלת
וג' מאות בלבד: של מנה כותלת חמשים ושל מאתיים מנה כגון דאמרה להו בעלת שלם מזות לבעלת מנה:
לבעלת מאתיים דין ודברים אין לי עמכם במנה הילכך מנה הראשון מולקת בעלת מאתיים ובעלת מנה
במנחת בעלת מנה כותלת חמשים ומנה השני מולקת בעלת מאתיים ובעלת ג' מאות במנחת בעלת מאתיים
כותלת מנה חמשים שחלקה מ

ממנה הראשון עם בעלת המנה
והמשים מהמנה השני כשחלקה
עם בעלת הג' מאות והמ' השלישי
כותלת כלו בעלת הג' מאות
במנחת כותלת ששה דכרי זהב
שהם מנה ומחנה המנה השלישי
כלו שששאל לה וחתי המ' שחלק'
עם בעלת המאיתין וכתלמודא
מסיק דמתגיטין דבי כתיב הוא
זאיכה הלכ' דלמ' אין אני רואה
דכריו של דבי כתיב בזה אלא
מולקת בשוה דהאילו וכל ככסיו
אחריון לכתוב כל שלשת המי'
משועבדים לבעלת המנה כשאר חכרותיה עד שתגבה כל כתובתה הילכך מולקת בשוה וכך כותלי
בעלת המנה כמו בעלת המאיתים ושלם מאות אבל בשלשה שהעילו מעות לכיס זה מנה וזה מאתיים וזה
ג' מאות דהיתם טבח שהשיבוהו מעותיהן קא שקלו דיכא הוא שכל אחד יטול לפי מעותיו ודוקא כשהשיבוהו
מחמת המעות עממן כגון שכסתנה המטבע או הזכירו עליו או פתחו או מולקיס השבח וההפסד לפי
שימון אבל אם קנו מחורה מן המעות שהעילו לכיס והרזיחו בסחור' או הפסידו וזין שחלקי הריוח וההפסד
אלא לפי מספר השותפ' לא לפי המזון וכך כותל בהפסד ובשבח מי שכתב ככיס מעות מועטים כמא' אמר
שכתב מעות מרובים אם לא התנו תחלה שיחלקו לפי מזון וכן דכיס בכל בתי דינים: ה הראשונה
קודמת לשניה אותה שזמן כתובת מוקדם קודמת לשני' שזמנה מאוחר וכן כלם: הראשונה כותבת ושני'
אם שניה טוענת השכני לי שלא גבית משל בעלי כלום דלמא לא יסאר לי ממנה שאגבה כתובתי ואף שלישי'
תאמר כן לשניה ורביעית לשלישית אבל הרביעית כפרשת שלא בשכניה וכגון שאין עם יורש או כח אחר
שישיעם: בן כנס אומר כו' פלוגתייהו דיתן וכן כנס מפרש בגמרא כגון שכתבת שדה אחת מאלו השדות
שגבו השלש כסים הראשונות שאיכה שלו שכודע שגולה וסוף שיבואו בעלי ויטלוה ובשכחא הרביעי לגבות
כתובתה משה רביעית באה זאת ואומרת לה למחר יבא הגזל ויטול שדהו מידו רבוכי שתשבע לי שלא
גבית כתובתך בחיי הבעל תיק סדר בעל חוב מאוחר שקדם ונבה מה שגבה לא גבהה לכך למה תשבע אם
יבא הגזל ויטרוק מו' תחורר היא על הרביעית ותגזול ממנה מה שגבת דהיא לה רביעית ב' מאוחר וכן
בכס סדר ב' מאוחר שקדם ונבה מה שגבה גבה ואם תחזיק זאת אין השלישית יכולה לחזור עליה ולכך
תשבע לס' שלא גבתה מכסי בעלה כלום והלכ' כתבא קמא וממילא שמיעון שאם תשפה מט' לטי' שניי'
לישבע לדכרי הכל כיון שאין דין קדימה כמעט לטון ומה שגבה גבה: ו וכתבה דאשכ' ללוקח וכו' וכגון
שקנו מידה ובגור' פריך וית' כתיב דוח עשיתי לבעלי ומשי כגו' שחכר הבעל שדה זו לאיש אחר קודם לזה
ולא דנתנה האזה ליתום לו ולזה התמנה דאם אית' דכתיב דוח עשיתי לבעלה היתה חותמת לראשון: פשרת
בנוע לא כלו לזה ולא כלו לזה ולטון פושדין הוא לא חמין ולא קדים: וכן ב' ושני לקוחות דחייבין נושה
בשמיעון מנה ולו שני שדות ומכרן לשכים זו בחמשים וזו בחמשים וכתב ב' ללוקח שני דין ודברים אין לי
עמך ב' כותל מיד הראשון שהרי אינו יכול לומר לו הכתי לך מקום שתגבה ממנו שחובו כנגד שניהם
ולוקח ראשון מוכי' מיד השני וכן חודר ומזי' אף וזו מן הראשון ולוקח שני מכת' וחזורי חלילה עד שיפגון

פסקה

כתובות פרק יא

כה

פסדה: וכן אשה בעלת חוב שהיה לה כתובתה על בעלה ומכר שתי שדותיו לשנים ואין לשניהם אלא כדי
כתובתה וכתבה לשני דין ודברי אין לי עמך האם מוציא מיד לוקח דאשון והוא מן השני והשני מן השני
ולוקח דאשון מיד השני וחוזרים חלילה:

אלמנה

זוכת מכסי יתומין בין קרקעות בין מטלטלין דתנאי כתובה הוא זאת תהא יתבא בבתי
ומתבא מכסי: ואין הייבוס

פרק יא

וזוזרו חלילה עד שיעשו פשר ביניה זכין בעל וכן אשה בעלת חוב:

אלמנה זוכת מכסי יתומין ומעשה ידיה
שלהן ואין חיובין בקבורתה יורשירה יורשי

כתובת חי בין בקבורת' ב אלמנה בין מן האירוסין בין מן
הנשואין סוכרת שלא בבית דין ר' שמעון אומ' מן הכישואין מוכר'
שלא בבית דין מן האירוסין לא תמכור אלא בבית דין מפני שאין
לה מונות וכל שאין לה מונות לא תמכור אלא בבית דין

ג מכרה כתובהה או מקצתה משכנרה כתובהה או
בקצתה נתנה כתובהה לאחר או מקצתה לא תמכור את השאר
לא בבר' וחכמי אוכרי' מוכרת היא אפיד' וה' פעמי' ומוכר' למונות
שלא בבר' וכותב' לכתוב' מוכרתו וגרושה לא תמכור לא בית דין

ד אלמנה שהיתה כתובהה מאתים ומכרה סורר מכרה
במאתים או שוה מאתים בסנה נחקבלה כתובהה הית' כתובהה
סנה ומכרה שוה סנה ודינר במנה מכרה בשל אפילו היא אוכרת
אחזיר דינר ליוכר מכרה בשל רבן שמעון בן גמליא אומ' לעולם

מכרה קיים עד שתתאם כדי שתשייר בשרה בת השעה קייב'
ובניבת בת עדין קב וכתוב' רבי עקיבא בית רובה היתה כתובה
ארבע מאות וזו ומכרה לזה במנה ולזה במנה ולאחרון יפה מנה

ודינר במנה של אחרון בשל ושל בולן מכרן קיים ה שום
הדיובין שפוזתו שרה או הוסיפו שהות מכרן בשל רבן שמעון בן
גמליאל אוכר' מכרן קיים אם כן מה בח בית דין יפה אבל אם עשו
אונת

בין מן הארוסיים שאין
לה מונות ומוכרת לכתובה בין
מן הכשואי' שהיא מוכרת למונות'
מוכרת שלא בבית דין כלומר שלא
בבית דין מומח' ומכל מקו' כדוכ'
למכור בפני ג' שיהיו כקאי' בש' מ'
קרקע: דני שמעון אומר מן
הכשואין שהיא מוכרת למונות
מוכרת שלא בבית דין שאי אפשר
לה להיות יושבת וממכתת עד
שודקקו לה בית דין אבל מן
הארוסיי שאין מוכרת לא לכתובה
אובה מוכרת אלא בבית דין ואין
הלכה כל שמעון: ג מכרה
כתובתה עמה מאת': לא תמכור
את השאר התוכתה לבית דין

ומתכ' דני שמעון היא דאמר אין מוכרת שלא בבית דין אלא למונות: והאיל' וצתה מקנת כתובה אין לה
מונות: וקמי' אומר' מוכרת היא לכתובה אפילו למכר קיים ואף על פי כן מוכרת היא בכתיים למונות שלא
אבדה מונוניתה וא"כ שכתבה קנת כתובת: וכותבת בשטר המכירה למונות מוכרת: וגרושה לא תמכור
לכתוב' אלא בבר' דמעמי' מאי אמור רב' אלמנה בין מן הארוסיי בין מן הכשואי' מוכרת שלא בבר' לפי שאין אדם
רוצ' שתינזח אשתו בבר' וזו האיל' וגרוש' היא לא אכפת לי: והרב' בפומי' שאס' מוכר' בין לכתוב' בין למונות
שלא בבר' מומח' ואפי' התקבלה מקב' כתובת' מוכר' למונות' עד שתינזל כל כתובת' וכמוכר' בין לכתוב' בין
למונות' כדוכ' כדוכ' שבועה ואיל' כדוכ' הכרזה: ד שום מאתי' במה כתקבלה כתובת' דאמר ר' גה את אפסדי:
וא' מכתבתי' אעפ' דהא הדיוט לא מני' למי' אכ' ארוחו שהטלה שלוחו לשיק' להסחיר ולקח כזול הכל לבעל
המעין ולא שמע' מהכ' לא כדבר שאין לו קנ' כגו' קרקע שדרכו להמכר בזומד זה בפחו' וזה ביתר' אבל דבר
שיש לו קנ' וקב' השליח בפחו' לא אכתביר' לן די' עהכ' אומי' כן לרבות' דאפילו ג' ומהקבל' לפחו' מאן דהו'
לן שחולקי' השליח והיוש' א: מכל' בעל' שאינו דיכר' און' לה רשו' למכור כזול' ככל' המכר טעמ' שהרי' כתי'
אחת היה: לעולם מכרה קיים והיא תחזיר את הדיכר' ליורשי' דמה הפסידת' עד שהיא באוכרה כדי' לבל'ו
לא היתה האוכרה היה עשיתי' שדה בת' תשעה קבין שהיא שער' שדה ובגובה' הכי קב שהיא שיעור' גיה'
ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל: ה אגרת' בקרת' הכרזה שעל ידי הכרזה כתי' אדם מבקרים

כתובת פרק יב

כה ובהא מודה תנא קמא לרשבנא והלכה כתנא קמא : ו השניה שניות לעריות שהם מדברי סופרים
אין להם כמותה מכה מיתה : מנאכתי משום דמעמי יונאה : שניה קמבנה רבנן מפני שהיא מרנילתו לכסאה
שחיה כפסדת כלום ככסאי שהיו איכה כפסלת בהן וולדה כשר : אילונית משום דמקח טעות הוא : ולא
פירות שפירות שאלה הבעל אין מניאין ממנו : ולא מווכו כגון אם למה זאכלה בעדה תחתיו וזאכז מאכס
אין הבעל חייב לשלם אבל חייב

במוכותיה בעודה תחתיו והשניה
והאילונית אין להם מווכו בעדן
תחתיו וכל שקן אם לנו זאכלו
שאין הבעל חיי לשלם : ולא כלל
שכאדו וכלו לגמרי בין מכסו
מלג בין מכסו כאן ברזל אין
המאכתי יכולה להוביל מיד ב
בעלה אבל בלאותיה הקומים
כוולת לעולם בין המאכתי בין
השניה בין האילונית ואפילו חייבת
לא הפסדה בלאותיה הקומים
השניה אין לה בלאות של ככסו
מלג אבל בלאות של ככסו כאן
ברזל יש לה :

פרק יב

אגרת בקרת בינחן אפילו מכרו שוה מנה במאתי או שוה באתים
במנה בכרן קיים ו הממאנת השבויה והאילונית אין להן
כתובה ולא פירות ולא מוונות ולא בלא זאמ כתחלה נשא לשם
אילונית יש לה כתובה אלמנה לנך גרושה וחלוצה לכהן הדין
כמזרת ונהיבה לישא בת ישראל לכתין ולמכזר יש לה כתובה
הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיון את
בתה חמש שנים חייב לזונרה חמש שנים
נישאת לאחר ופסקה עמו כדי שיון את בתה ה' שנים חייב לזוננה
חמש שנים לא יאמר הראשון לכשהבא אצלי אזונה אלא סולד
לת מוונותיה לסקום שאמה וכן לא יאכרו שניהם היו אנו זנין
אזונה באחר אלא אחר זנה ואחר נתן לה רבי סוונות
נישאת תבעל נתן לת סוונות והן גורזן ליה רבי מוונות מו
בנתייהן בזונה כבבבים בגן חורין והיא זוננת מבבבי שווערים
מפני שהיא כבעלת הוב הפקחים היו כוהבים על סגת שאזון ארז
בהך חמש שנים כל זמן שאת עמי ו אלכנה שאכתתי
אפשי לזוח ככית בעלי אין הורשין יכולין לומר לה לכי לביה אביך
ואבו זנין אוהך אלא זנין אוחה בבית בעלה ונותנין לה כדור לש
כבודה אמרה אי אפשי לזוח ככית אבא יכולים הורשים לומר לה
אם את אעלינו יש לך כוונות ואם אין את אעלינו אין לך כוונות
אם היתה פוענת מפני שהיא ילדה והן ילדי זנין אותה והיא בבית
אביה כל זמן שהיא בבית אביה גובה כתובתה לעולם
כל זמן שהיא בבית בעלה גובה כתובתה עד עשרים וחמש שנים
שיש בעשרים וחמש שנים שתעשה טובה כנגד כתובה דבר רבי
סאיר שאמר משום רבן שמעון בג' וחבבים אומרים כל זמן שהיא
בבית בעלה גובה כתובתה לעולם כל זמן שהיא בבית אביה גובה
כתובתה

הנושא

את האשה ופסקה
עמו כשטר וקטין
או שאמר לעדים אתם עדי שאני
מחייב עבמי לזון את בתה שיש
לה מאיש אחד : לכשתבא אצלי
כלומר אם הייתי מקיים את אמה
הייתי זנה : מולך לה מוונותיה
למקום שאמה שם דקל בת אבל
אמה בין גדולה בין קטל כל זמן
שהאם רצה והכן עד שש שנים
אבל אמו מחייב האב לפרכה והוא
אבל אמו אם האם רוצה : ב
בנתייהן כוונות מכסו כי חורין

ולא משועבדי שאין מניאין למזון האשה והכסו מכסו משועבדי מפני תקון העולם שאין הלקוחו יודעים
כמה יעלו המווכו כי היכי ללודדו להם הכסו להם מקולגנות : והיא כוונת איתה הכת שהיא ככס שיש לה
עליהן שטר מווכו : כל זמן שאת עמי ולא אם אמות או תמותי או אגרשך : וכתבין לה מדע וכן כלי
תשמיש ועבדי ושפחו שהיית משתמש בהם בחיי בעלה ואם כפל הנית און חייבי לכנולם בית אחד לדעת תהא
יתבא בבית תבן ואפי רבת לבכותו מממוכה אין שומע לה : אם את אכלנו יש לך מוונות שברכ הנית מרובה :
ד כל זמן שהיא בבית אביה והיורשי כתבו לה מוונותיה שם זונה כתובת כשתרצה : שתעש טובה מכסו
יתומי כותבת לשם ומלאה לשכמותיה כדי כתובתה : וחכמי אומרים לא הווכרו בה שכה להפסדה כתובתה
בשכל העוב שתעש מכסו היתומי אלא לעכין המחילה הווכרו להואיל ושתק ולא תבע כל השכי הללו מחלה
הילכך כל זמן שהיא בבית בעלה אין שתיקת מחילה שמפני שמכדלו אותה היא בושא לתבוע כתובת אבל
בבית אביה משעתן כה שנים מחילה היא : מתה יודשיה מוכרילי כתובת כלומר כדי לתבוע כתובת כשן

כה שכה

כתובות פרק יג

כו

לא שנה ודוקא כששבעה על כתובתה קודם שמתה הוא דורשה יכולים לתנוע כתובתה אבל אם לא כשבעה על כתובתה אין יורשה יורשים מכתובתה כלום שאין אדם מוריש שנועה לכניו :

שני

דייבי גולת שהיו גורדין גרות על הנולדים וקובעין עליהם קנסו: שכי דריש שאין חכמים מודו לו תשבע כסוף כשישמעו בו שמת ותבא לגבות כתובת תשבע שלח עכנה כודה משל בעלה כלום: ולא תשבע בתחלה

כתובתה עד עשרים וחמש שנים מתה יורשה מוכרין כתובתה עד עשרים וחמש שנים

פרק יג

שני דייבי גירות חיו בירושלם ארמון והגן בן אבישלום חנן אומר שני דברים ארמון אומר

שבעה מי שהלך למדינת חים ואשתו תובעת מיוגרת חנן אומר השבע בסוף ולא תשבע בתחלה נחלקו עליו בני כהנים גדולים אמרו תשבע בתחלה ובסוף אמר רבי דוסא בן הרכינס סבריהם אמר רבי יוחנן בן זכאיפה אמר חנן לא תשבע אלא בסוף

ב מי שהלך למדינת חים ועמד אחר ופרנס את אשתו חנן אומר איבר את מעותיו נחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו ישבע כמה הוציא וישל אמר רבי דוסא בן הרכינס סבריהם אמר רבן יוחנן בן זכאיפה אמר חנן הניח מעותיו על קרן הצבי

ג ארמון אומר שבעה מי שמת והניח בנים ובנות בוכין שנתכסים מרובין ה' בנים יורשים והבנות נזונות ובגבסי מועטים חבנות ואנו חכמים יחזרו על הפתחים ארמון אומר בשביל שאני יצר הפסדתו אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי ארמון

ד חשיען את חברו כדי שסמן ויהודה בקבלתם ארמון אומר והוא יהודה בסקצת הטענה ישבע וחכמים אומרים אין זו הודאה מסן חשענה אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי ארמון ה הפוסק מעות לזנתו ופישט לו את הרגל תשב עד שילבין ראשה ארמון אומר וכולה היא שהאמר אלו אני פסקתי לעצמי אישב עד שילבין ראשו עבשיו שאבא פסק עלי מה אני יתלה לעשירת או כנוס או פטור אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי ארמון ו העוור על השרה והוא חתום עליה בעד ארמון אומר השני נוח לי והראשון

כשע' ג' חזו ור' ז' פ' תשבע בסוף כשיבא בעלם ויכמישכ' ויאלת הכמתי לך מווכ' תשב' שלא הכיח לה כלום: ריב' או' והלכ' כמותו: ודוקא אחר ג' חדשי' לניח' הבעל פוסקי' מוונות לשה' אם תבעה מווכו' אבל קודם זמן זה לא שפתיק אין אדם מוכיח ביתו דיוקן וינא: כ אבד את מעותיו דאמר לא אמרתי לך הלווי ונאני אפרע אבל אם הלה את האשה עשות למונותיה ע'א שתשלם לו הוא תבעה והיא תוכעת את הבעל וישלם ואם הכתל טוען הכמתי לה מווכ' זהא אומרתי לא הכוח ורובה להוציא ממנו: כשבע הבעל פנוע היסת וכפטר ויהי המטמת חוב עליה לכשתלמין או תתגרש וכדא עתבי' נמי הלכה כריב' :

ג בככס' מועטין שאין בהם פרכסה' י' הדש' לוכרי' ולכנסות ור' ז' פ' כל שאין בהם לפרכס הכנים והכנ' עד שיגדו הכנות קרי בככס' מועטין: כשכיל שאני זכר הפסדתי כלמי' כשכיל שאני זכר וראוי לירש בככס' מרונס

הפסדתי בככס' מועטין ואין הלכה כאלדמון: ד והודה בקכס' דיקים כלל שמן וכגון שטעמו חכמו' כרי שמן יש לי אבלך אדמון אומר יש במשמעו טעמה זו שמן וכדו' וכשהודה לוכד' דיקים הויא הודאה במקצת זמיח טבוע: וחכמי' אומ' אף במשמעו טעמו זו לא שמן בלבד שער' דכריס' וכשהודה לו בכד' דקי' מה שטעמו לא הודה לו ומה שהודה לו לא טעמו ואין כאן הודאה בתק' ממין הטעב ואינו חייב שנוע' והלכה כאלדמון: ה ופישט לו את הרגל לש' כו' כלמי' טול טיש ואבך שתח' רגלי' פ'א תלה אמת בגלי' ועל הנין שאין לי מה ליתן לך ור' ז' פ' ישע' לו את הרגל שאלך כדרך מרחוק: פ' שתלבי' דאש' עד שתתקין ואין כותי' אומ' לא לכנס ולא לפטור: אדמון אומ' וכו' והלכ' כאלדמון: ו השער על הגנה וכד' ארמון מערעד על שדה שביד שמעון ואומ' לו לוי שמכר לך גזלה ממני והוא חתום על שט' המכיר שכת' לוי לשמעון שמכר לו: א אדמון אומ' יכול הוא שיאמ' מה שלא ערערה: כשענה שלקחת שדה זו עליו וחתמתה עד בתוך ההסדר לפי שלי' אדם חוק וקשה להוכיח מדו' וכו' לי שתהא בידך שאזכיר ממך בדיון: אבד את זכותי והואיל וחתם הודה שאין לו צמח' נה ואין הלכ' כאלדמון ודוקא כשחתמה בעד הוא דפליגי' אדמון וחכמים אבל אם הוא חתום בדיון לקיים את השער הכל מודי' שלא אבד את זכותו מפני שיכול למ' לא הייתי יודע מה שכת' בשטר שהדיין

כתובות פרק יג

המתם על ההנפק לקיים את השטר אין כריך שידע מה שכתב בשטר לא שכיב חתמו העד כלל: ז
ואכל לרך שדה שהחזיקו בה בעלי השדה שבמכרו ילך לו בקנה על כרחי יטול לו דרך לשדהו אבל ינדרו
לו דרך קנה שלא ירנה לטול וכוחן שד כתי אדם מקיבו חותמו מד רחול מודה אדמון להכתי שכל אחד יכול
לומר אימתי ראיה דדרךך נבאי ושקול ואם אדם אחד הקיפהו מד רחוקות מזהים חכמי ללדמון דממה בעשך
אדמיה נביה הוא: לא נמלקו לא

כההקפיהו אדם אחד שכל מוכח
אד בעכתי אדם אדמון אומי מבי
אמר ליה עמה כעשך ארמי נבך
וחכמי אומרי עמי אמר ליה האידך
אי שתקית שתק ואל לא מהדרנא
שטר למריה ולא מני לאשתעמי
דיכא בהדיהו והלכת בחכמים:
ח והלה חזקו שמכר לו
את השדה הלוח הזקו בעלו שטר
מכיה מוזמרת לטטר ההלוחה
ואומי שטרך מוזיק או פרוש שאם
הייתי מיבי לך לא הייתי מוכר לי
את השדה שהיה לך לגבו חונך:
זה היה פקח שמכר לו את השדה
לפי שהיה זה עבדיו מטלטלו
ולא היה לו מתיקן ומשככו על
חובו ועכשיו יטול את הקרקע
ונבאר להלוקח יהיב זוזי והדר
כתבי שטר מכירה כע לא פליגי
שהיה לאוכר לעכב בחובו חמנו
שקבל ולא יבתע לו השטר וכיון
שכתבו הוכיח שאין לו עליו חוב
כי פליגי בבית דכתבי שטר והדר

יהיב הלוקח זוזי אדמון סבר אכתי ליה לממטר מודע אינו מוכר לו אלא כרוי שאוכל למשככו וחכמי אמרי
האי דלא סבר מודע כי ירא שאם ישמע הדב וימכרע מלקנו את השדה והלכ כחכמי: ט וחכמי אומי זה
גובה שטר חובו והלכ כחכמי: י ג' ארנו לכשוזין שאם נשא אשה בחתמין אינו יכול לבנות אחריו
מארץ ארץ: כרך גדול מעיר והוא מקונו שוקים ומכל סביביו באין עם לבסור וכל דבר מנו בני: אכל לא
מעיר לכרך שישב הכרכין קא מפכי הכל מתישבו עם ודחיקי ומקדכי הכתי זו לזו ואין עם אורי: ולא מוכר
לעיר דכרך שכירי כל מלי בעיר לא שכיחי כל עלי: מפכי שהכזה היפה נודק את הגוף ומחלואי ששני
וקת אפי לטוב יתלת חולי מעים והלכ כרשבנ: ואם איש מארץ הגליל נשא אשה בארץ יהוד או אפכא כופין
איתה לבח עמו עבמ כן כשאה ובכל מקומו מוכיאי מעיר שרוב גויב לעיר שרובה ישאל לא מעיר שרובה
ישאל לעיר שרוב גויס: יא הכל מעלין את כל בני ביתו אדם כופה לעלו עימו לירושלם ואפי אים קנה
עבד עברי ילך העבר אחריו על כרחו ואפי ממה היפ לבנה הרע ואפי מעיר שרובה ישאל לעיר שרוב גויס:
ואין הכל מוכיאי ואין מוכיאיין שיש אדם: אחד האכטי ואחד הכטי אים הוא אומ לעלות והוא אומר שלא לעלו
תבא כלא כתיב ואם היא אומרת לעלות והוא אומ שלא לעלו יוציא ויתן כתוב: קטטוקיא היא כפתור וקורין
לה כערכי דעאית ומעניתה גרלו ושוקלו יותר משל חי ומשום דכתוב אשה מדברי מופרי הקלונה לכדום
איתה בפחות שבמעית ורשבנ סבר כתובא דאורית ומא אוקיל בה למומדא ולית הילכתא כותיה:

המביא

גט ממדינת הים כל חנוכה להרץ קרי מדינת הים: גדיך לומר בפניו ככתב וכפניו כחתם
פית דאמרי טעמא לפי שאין כבי מדינת הים כבי תורה ואין יודעי שגדיך לכתוב הגט
לפני האשה הילכך אומ' השליח בפניו ככתב וכפניו כחתם ומעלה שייכילין ליה אם ככתב לשמה והוא אומ' אין
פית דאמרי טעמא לפי שאין סיירות מנויות משם לבאן שאם ובא הנעל וערעב לומר לא כתבתיו שהיו

עדי מעוניין להכיר חתום העדים
וקאמיכוונו דבגן לפליח כדתי
ושב לא יועיל ערעור הנעל:

וגירשה בקפושקיא בוחן לה במעות קפושקיא

כשלמה מסכת כתובות: וכלה כתחיל מסכת גיטין:

מן הדקס ומן הקגד בין קדש ובין
כרד מסדגמי בין דקס ובין חגדא:
אפילו שבכר לודים שהיו מחוסה
לארץ: ללוד שהיא סמוכה לה
והיא מלך ישראל: מהנמוכא
להנמוכא שמי הנמוכא בעיר אחד
ומקפודים זו על זה:

מקס למורח מקס עד סוף ה
העולם למרחו קרוי קל וקס
ענמה כדונת כמורח העולם ולא
כאי: ג ואם יש עליו עוררים
שהנעל מערער שהוא מווייף
יתקיים בחמתיו אם יעידו העדי

על חתימת ודיהם או עמי אחרים
יכולו פתיתם כשכ וכומן הוס
הנכחי גט בין כחי בין בחל כריך
ליכתבו לה בפני שנים ונדיך לומר
בפניו ככתב וכפניו כחתם ואם ה
חתום העדים ככרת במקו ונתכת
הגט וכתקיים הגט בחמתיו אין
כריך לומר ככ' וכפ': אינו יכול
לומר כגון שנתנו לי כשהוא פקח
ולא הספיק לומר ככ' וכפ': עד
שכתתם: ד שוין למולך
ולמביא לומר בפניו ככתב וכפניו
כחתם: ה חזן מנטי כשים
שאם יש עליו עד כתיב אחד ככד

פרק א

המביא גט ממדינת הים עריך שיאמר בפני
ככתב ובפניו נחתם ר' אומר אם המביא מן
ההקס ומן החגד ר' אליעזר אומר אפי' מנפר לודים ללוד והבמים
אומרים אינו עריך שיאמר בפניו נכתב ובפניו נחתם אלא המביא
ממדינת הים והמולך ממדינת לודים: במדינת הים עריך שיאמר
בפניו נכתב ובפניו נחתם רשב"ג אומר אפי' מהגמוניא להגמוניא:

ב רבי יהודה אומר מרקס למורח ורקס כמורח מאשקלון
לדרום ואשקלון כדרום מעכו לצפון ועכו בצפון רבי מאיר אומר
עכו בארץ ישראל לנישין ג המביא גט בארץ ישראל אינו
עריך שיאמר בפניו נכתב ובפניו נחתם אם יש עליו עוררים ותיקיים
בחומו: המביא גט ממדינת הים ואינו יכול לומר בפניו נכתב
ובפניו נחתם אפי' עליו עוררים כדתי: ד אדר גיטי

בשים מורח שהיה עכו ונתן ליה לומר ליה אפי' המביא חו מאן מן הדקס
ששאו גיטי בשים למחרתו עבדיה: ה כל גט שיש עליו עד
כתיב פסול חוץ מגיטי בשים ושחרורי עבדים מעשה שהביאו לפני
הבן גמליא לכפר עותנאי גט אשה חויו ערו ערי כותים והכשיר

כל השטרות העולים בערכאות של גנים אף על פי שחותמיהם
גנים כשרים חוץ מגיטי בשים ושחרורי עבדים רבי שמעון אומר
אף אילוכשרין לא הוזכרו אלא בזמן שנעשו בהדיוט ו
האומר תן גט זה לאשתי ושטר שחרורת לעברי אם רצה לחזור
בשנתן יחזור דברי רבי מאיר והבמים אומרים בגיטי בשים אברא
לא בשחרורי עבדים לפי שזכר לאדם שלא בפניו ואין חבין לו
אלא בפניו שאם ירצה שלא לזון את עברו רשאו ושלא לזון ארת
אשתו

אבל שניהם כותים פסול תנן אפילו כגטו כשים: ורשב"ג עשה מעשה והכשיר אפי' כשתייה כותי: והאדכא
דגזרו על הכותים שהיו כגויים לכל דבריהם לא שכל שאר שטרות ולא שכל גיטו כשים אפילו עד אחד כותי
פסול: בערכאות של גנים שהעדי העדי עבדותם לפני השופט במקום מושב פליהיה והוא שיעבו כמותו
פוטם וכאותם עדים ללא מקבלי שומדא ודוקא כשטרי הלואות ושטרי מקח וממכר שהעדי ראו כותים
הממוזן אבל שטרי הודאו וגטו כשים וכל דבר שהוא מעשה כד בערבא של גנים הכל פסול: ד ששמוין אומר
כשרים לא הוזכרו בבית המדרש להפסל אלא בזמן שנעשו בהדיוט על גנים הדיוטו שאין דיינים ואין הלכה
כדם: ו רנה לחזור כתיבה קודם שיגיע ליד האשה והעבד: יחזור ואין השליח יכול לכותבה כהכ ללכדו
דחובה הוא לה שאתקדה מוכותיה: ומכתי אומרי כגטו כשים יבול לחזור אבל לא כשארורי עבדים והלכה

זמנין פרק ב

פאכמיים: טאס ירצה שלא לזון את עבדו רשאי היילך כי משחרר ליה לא מפסיד ליה מווינו אבל שלא לזון את אשתו אינו רשאי היילך כי מגרש לה מפסיד לה מווינו: מפני שהיא קיינו כלומה הא דהוא אוכל בתרומה כשהוא עבד בהן אינו לא מפני שהוא קיינו של בהן מדי דהוא אנהמתו של כהן שאוכלת בכרשימי תרומה: ולא משהו מעלותה הוא היילך כי משחרר ליה ארבע שפסידו מלאכול בתרומה אין זמנוכה לעבד: לא

מתנו דהא מיתה דמינה דמינה לא הו
עבד דמינו ליה: וכי מינו ליה: הא מיתה ואין גט לאח' מיתה וטעם שחרור כמי כי טעם ליה הא מיתה וטעם דמינה מיתה: ויגו לאח' מיתה ואף ע"ג דלא אמר טעם זה דדברי שמ כתיבי וכמסירי דמו:

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

המביא כחתם חניו אחד מן העדים חתם בפני ככתב חניו כו פסול ודוקא חניו האחרון אבל בפני ככתב חניו הראשון שהוא עם האיש ו

ז'טן פרק ב

ח

כל הגט כלוחן ממקום האים ומקום האשה והזמן ותלשנו ותתנו כלומר שכתב התורף שהוא מקום האים והאשה והזמן אחר שתלשנו כשר דכיון שכתב התורף בתלשנו אעפ"י שהטופס נכתב במחוב כשר: על הכויד שמחוק שיכול לחזור ולמחוקו עד העדים ולכתוב עליו מה שירצה ולא מכבדא מלתא שהרי עדים נמי על שמחוק הם מתוטים: ודעתא אין המחוק שלו ככר דעתא דמליא וקמיא ולא עפיז: וזכמיו מכשירי גבטין בלבד דסכירא לכו עדי מסדה

כשר ר' יחודה פוסל עד שחאה כתיבתו וחתמתו בתלוש ר' יחודה כן בתירא אום אין כותבין לא על הנזיר המחוק ולא על הדיפתרא ספני שהוא יכול לחזריוף וחסמים מכשירין » ה הכל כשרין לכתוב את הגט אפילו חרש שושא וקשן האשה כותבת את גיטה וזאיש כותב את שוכרו שאין קיום הגט לא בחותמיו » הכל בשדו לחביא את הגט חוץ מחרש שושא וקשן זסומא ונכרי » ו קבל הקשן והגדיל חרש ונתפקה סומא ונתפתח שושא ונשתפח נכרי ונתגי' פסול אבל פקח ונתחרש וחזר ונתפקה פתוח ונתסמא וחזר ונתפתח שפוי ונשתטר חזר ונשתפח כשר זרה הלל כל שחתלתו וסופו בדעת כשר » אף חנשים שאינן נאסנות לום מת בעלה נאסנות לחביא את גיטה חסותה וברת חסותה וצרתה ויבסתה וברת מה בין גט למיתרה שכתב מוכיח האשר עעסה מביאה את גיטה ובלבד שהיא צריכרא לומר בפני נכתב ובפני נחת »

ה זאפי' גורש שוטה וקטן והוא סגדול עומד על גביו וזאמו' לו כתוב לשם פלוני: אבל ככרי ועבד אפילו גדול עומד על גביו לכתמלה לא יכתו גט מפני שהם בני דעת ואדעת' דנכסיהו עבדי זאפי' גדול אומר לו כתוב לשם פלוני הוא לא יכתובו אלא לדעת עבדו ואם גוי ועבד כתבו טופס הגט וישראל בן דעת כת התורף שהוא שם האים והאש' והזמן שכל אלו נרביין לשמן הגט כשר וכן גורש שוטה וקטן דאמרינ' במתני' שכשרי' לכתוב את הגט הכי מלי

פרק ג

כל גט שנכתב שלא לשום אשה ופסול כעד חירז עובר בשוק ושטע קל פתורים מקרין איש פלוני' מנרש את פלוני' ספקים פלוני ואמר זיה שמו זה שם אשתי פסול לגרש בו יותר מיכן כתב לגרש את אשתו ונמלך

טופס אבל תורף איכו כשר לא שיכתבו ישראל גדול וכן דעת: חוץ מחרש שוטה וקטן דלאו בני דעה נכהו: וסומא פסול להכיא גט מחל שאיכו יכול לומר בפ' ובפ' אבל להכיא גט באי' שאין בדיק לומר בפ' ובפ' או אפי' כהל' אם הגט מקויים בחותמיו או להיו' שלים של אשה לקבל גיטה לכל' או הסומא כשר: וככרי דליתיה בתורת גבטין וקדושין וכמדוי' דלכפשיה לא מאי לא עני למעבד שליחות לאחריני: ו קבל הקטן הגט מיד הכעל והגדיל קודם שסכרו לה: פתוח ונכתמא וחזר וכתפתח אפי' לא חזר וכתפתח הואיל והיה פתוח בשע' קבלת הגט שער עני למחוי' שלים דהא יכיל לומר בפ' ובפ' לא יאירי דבעי לתבא סופא וחזר ונשתפה שרדיק שיהיה בן דעת כשעת כתיבה תבא כמו רישא וחזר וכתפתח וכל פסוליו עדות בעבד' פסולין להכיא את הגט שאין כאמנים לומר בפ' ככתב ופכתי כחתם וזוהי הגט מקויים בחותמיו ככריס להכיא: חמותה וברת חמותה כו' אינן כאמנו לומר עת בעלה משום דמניין לה ומכוונן לקבלה: ותלברד שהיא נריכה לומר בפ' ובפ' ודוקא כשהתנה הכעל עמה בשעה שמער הגט לידה ואמר לה לא תגרשי אלא בבית דינו של פלוני ותאמרי בפ' ובפ' והכית דין לוקחין אותה שירה אחר שאמרה בפ' ובפ' ומחוי' שלים שחוזר וניתן אותה לה אבל אשה שגיטה יונא מתחת ידה בכל מקום שהיא הרי זה מורש' ואפילו שאין הגט מקויים בחותמיו וזאכה נריכה שתאמר בפני ככתב ופכתי כחתם:

כל הגט

קול ספרדים מקרין הגדולים מקרין לתלמידיהם כשיבא גט לפיכך כתבהו כך והזכירו שם אכיש בעלמא: יותר מכן ולא זה בלבד שכתב שלא לשם גרושי' אלא להתלמד אלא אף זה שכתב לשם גרושין וגמורים וכמלך פסול: יותר מכן היו לו שתי נשים וכו' ולא זה בלבד שכתב שלא לשם גרושין של אדם זה פסול אלא אף זה שהיו לו שתי נשים שכתב לשם גרושין דהא

גיטין פרק ז

אחכ וכל שם שיש לי הגט בעל : ג אין אלמנה כפרעת כתובתה מכפי יתומים אלא כשזונה של
 בתקלה כלום : מכעז מלה שביעה שפטי שהיא טורחת לפני היתומי מורה היתד לעמיה לישבע של
 לקחה כלום ואעפ שלקהה דבר מוטע מכורה ששכר טרחה נוטלתי ואינו מפרעני כתובתה ולפי כמכר
 מלה שביעה והיתה מעמדת כתובתה : התקין דג שפחה נודדת ליתומי כל מה שירכו כגן קוכס מיכי מוחה
 עליו אם כתיבתי ומכתובתי וגובה
 כתובתה ואם כשאת לאחד קודם
 שהדירוה היתומי על כתובת ואם
 ידירוה אחר כשאת שם א יפר
 לה בעלה כינד יעשו משביעין
 אותה חזן לכד שבעה דרכנ
 שאין עשה מרובה ונוטלת כ
 כתובתה אחר כשאת וכשאת
 לגבות כתובתה קודם ששפח
 לאחד הרשות ניד היתומים רנו
 משביע אותה חזן לכד או מדידי
 אות כד : העדי חותמי על הגט
 מפני תקון העולם ארדויה קאי
 גבי למנה שפחה נודדת לורשי
 כל מה שירכו מפני תקון העולם
 שהיו הכשים כשאת לבעלים ולא
 תדאגה להפסיד כתובתן וגבי
 עדים חותמי על הגט מפני תקון
 העולם דהוייל ועדי מסרי כרתי
 שהעדים שממסר הגט כפיהם
 לאשה הם עקר הגדושים לא היה

פלוגי וכל שום שיש לו אשה פלוגי וכל שום שיש לה מפני תקון
 העולם ג אין אכנה גפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועת
 נמנעו מלהשביעה התקין רבן גמליאל חוקן שתחא נודדת
 ליתומים כל מה שירצו וגובה כתובתה הערים חותמין על הגט
 מפני תיקון העולם והלל התקין פרוסכול מפני תיקון העולם
 ד עבר שגשג ופדאוהו אם לשום עבר ישתעבר אם לשום
 בן חורין לא ישתעבר רבן שמעון בן גמליאל אומר בין כך ובין
 כך ישתעב ג עבר שעשאו רבו אפותיקי לאחרי ושחררו שורת הדין
 אין העבר חייב כלום אלא מפני הקון העולם כופין את רבו ועושה
 אותו בן חורין וכותב שטר על רבו רבן שמעון בן גמליאל אומר
 אינו כותב אם משחרר ה מי שחציו עבר וחציו בן חורין עובר
 את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד דברי בית הלל ברת שפחה
 אוסרו תקנתם את רבו ואת עצמו לא תקנה לישא שפחה
 אפשר שכבר חציו בן חורין בת חורין אי אפשר שכבר חציו עבר
 והלא לא נכרא העולם לא לפריה ורביה שנאמר לא תוזהו בראש
 לשבת יצרה אלא מפני תיקון העולם כופין את רבו ועושה אותו
 בן חורין וכותב שטר על חציו רמיו והורו בית הלל להורות בדברי
 בש ג חמוכר עברו לגוים או לחוצה לארץ יצא בן חורין ג אין
 פודין

כריך שיחתמו עדים בנט לא מפני תקון העולם דחיישי שמא ימו אחד מן העדי שממסר הגט כפיה ונמכר
 הגט שניד בלא עדי כחפס בעלמ : הלל התקין פרוסכול שראת את העם שממנעו מלהלו זה את זה ועברו
 על מה שכתב במורה השמר לך פן יהיה דבר עם לבדך בליעל עמד והתקין פרוסכול וזה גופן של פרוסכול
 גוסר אבי לבס פלו ופלו דייכי שכל חוב שיש לי אכל פלו שאנכנו כל זמן שארנה : ד עבר שכסכ ופדאוהו
 ישראל אחי לאחד שתיאש רבו ממנו : אם לשו עבר ישתעבר לרבו שני : לשום בן חורין לא ישתעבר לא לרבו
 ראשו ולא לרבו שני לרבו שני לא דהא לשו בן חורין פדקי לרבו ראשו לא דילמ ממנע ולא פדקי : רשנ אש
 בין כך ובין ישתעבר לרבו ראשו שלא יהא כל אחד ואחד הולך ומפיל עמנו לגייסו ומפקיע עמנו מיד רבו :
 אפותקי פה תהא קאי מזה תגבה חובך ולא עמקין אחד ושחררו רבו ראשו שורת הדין אין העבר חייב כלום
 לרבו שני שהשחרו ששחררו רבו ראשו מפיקעו מידי שעבוד לא מפני תקון העולם שםא ימכאנו רבו שני
 בשוק ויאם לו עבדי אתה וונוי לעני על כניו : כופי את רבו כועשהו בן חורין וכתבו לו העבר שטר חוב על דמיו
 כלום כפי מה שהיה ליה לביטושין לא כפי החוב אם היה החוב יתר על דמיו : רשנא אין העבר כותב שטר
 חוב שהוא אינו חייב כלום לא רבו ראשו שהיוק שעבודו של זה הוא שני לביטול לו דמיו שהמזיק שעבודו של
 חבירו חייב והלכ כרשנא : ה מו שחציו עבר וחציו בן חורין כנו עבר של שני שותפי ושחררו אחד מהם
 אינוי שקבל רבו ממנו חצי רמיו ושחרר חביו באות הדמי : תקנת את רבו שאינו חסר כלום : לישא שפחה אינו
 יכול מפני כד חירו שכו : בת חורין אינו יכול מפני כד עברו שכו : כופי את רבו ועשהו בן חורין והה אם היס
 עבר של מאה שותפי ואם מהם שחררו שכו את כלל שחררו : ו ינא בן חורין אם ברה מן הגוי או שקנסו
 אותו כד לפדותו מן הגוי כד אמרו כופי אותו לפדותו ואם שפדאן לא ישתעבר כו וקאכמי הוא לפי שהפקיעו

מן השמות וכן לכל יבא לחיות לפי שהזכירו מארץ ישראל: מפני תקון העולם שלא יאמרו הגוים עבדנו להקרות להבוא שבויין כשרואין שמוכרין אותם ביותר מכדי דמיהם: ואין מכריחין את השבויין מפני תקון העולם שאם יקפשו על השבויין העתיד לבוא לידם ויתבוס בשלשלאות וישימי בסדר רגלים: דשכנ אומר מפני תקנת שבויין דלא חייש דשכנ על העתידים לבוא בשביה אלא על אותם שבויים עתה עמו שאם אין שבוי ולא הוא יחודי מכריחין

אונת הנאיל ואין לחוש כאן מפני תקנת שבויים אמרי' שאין שבויים אמרי' עמו והלכה כדשכנ: ז משום שם דע שיבא עליה לנו זכות: משום כדד שדורה והוא אומר אי אפשר באשה כדלכות: לא יחזור ויפילו נמכרו הדברים שקד או הכדד התירו חכם סוף תלך ויתבא לאחר וישאל הלע' של זכות שקד והכדד יתירו חכם והיא לא תהיה פרוה כדלד' ויאמר אלו הייתי יודע שכן אפ' היו מתב' לי מאה מכה לא הייתי מגרשה ונמכר גט בטל וכתיב ממורד' לפיכך אומרים לו הוי יודע

הריין ארבע חשבויין יתר על כדו רמיהן ספגי רתקון העולם ואין מכריחין את השבויין ספגי תיקון העולם רבן שמעון בן גמליאל אומר בפני תקנת השבויין » ואין לוקחין כפרים תשליון ופוזוות בן הגוים יותר על כדו רמיהן ספגי תיקון העולם » ז סמוציא את אשתו משום שפ' רע לא יחזור משום נדר לא יחזור רבי יהודה אומר כל נדר שידעו בו רבים לא יחזור ושלא ידעו בו רבים יחזור רבי מאיר אומר כל נדר שצריך הקירת חכם לא יחזור ושאינו ערו' הקירת חכם יחזור אמר רבי אליעזר לא אמרו זה אלא ספגי זה אמר רבי יוסי בר יהודה מעשה בצידון באחד שאמר לאשתו קונם אם איני מנרשיך וגרשה וחתירו לו חכמים שיחזירנה בפני תיקון העולם » ח סמוציא את אשתו משום אילונית רבי יהודה אומר לא יחזור וחכמים אומרים יחזור נישאת לאחר והיו לה בנים ואיבנו והיא תובעת כתובתה אמר רבי יהודה אומר לה שתיקותך יפרה מדיבורך » ט המוכר

הממכר את אשתו משום שם רע ומשום כדד לא יחזור ועלמית מתנדך דר' יוסי גמול' ולא עני תולקלקל: ר' יהודה אומר כל כדד שידעו בו רבים לא יחזור ר' יהודה סבר דממכר דאמור רב' הממכר את אשתו משום רע ומשום כדד לא יחזור כדי שלא תהייה כדו ישראל פרוכות בער' פכדברים ומשום חכי קא' כדד שידעו בו רבים עשרה מישראל או יותר איכ' פריכות טפי וקסמה ולא יחזור משל ידעו בו רבי' לויכ' פריכות כל האי ולא קסמה: לא יחזור ד' מא' סבר טעמ' משום קלקולא הי'כ' כדד שאינו יכול להפר אבל חכם יכול להתיר יכול הוא לקלקל את הגט לאחר שתבא לאחר ויאמר אלו הייתי יודע שחכם יכול להתיר לא הייתי מגרשה ושאינו נריך הקירת חכם אלא הוא יכול להפר לא הוצרכו חכמי' לזכור עליו מלהחזיר לפי שאינו יכול לקלקלה ולומר אלו הייתי יודע כו' שהרי כדד פתוח הוא והיה לו להפר ולא הפר: לא אסרו זה שנריך הקירת חכם להחזיר אלא מפני זה שאינו נריך דבנריך לא היה לנו לחוש לקלקולא לפי שאינו יכול לומר אלו הייתי יודע שחכם יכול להתיר לא הייתי מגרש דאין סהדי שפ' שפ' הוי' מגרש שאין אדם רובה שעתכזה אשתו ככד כפני חכם לולך לכותי דינו ולישאל על כדדה אלא מפני כדד שאינו נריך חכם זכעל יכול להפר אסרו את כלן שלא יאמר אלו הייתי יודע שהייתי יכול להפר לא הייתי מגרשה: אומר ר' יוסי בר' יהודה כו' במגדא מפדש דחמוי מחסרה והכי קתבא בל' כשנדרה היא אבל כדד הוא שיגרשה נדרשה יחזור ולא חיישין לקלקולא ואמר' יוסי ברבי יהודה מעשה כמי כנידן באחד שאמר לאשתו קונם אם איני מנרשך כלותי אסרו כל עירות שנעולם עלי אם איש מגרשך מגרשה והייתי לו חכמים סמיחיה מפני תקון העולם כלומר שלא אסרו חכמי' המגרש את אשתו משום כדד לא יחזירנה אלא מפני תקון העולם דחייש' לקלקולא והא לא שייך לא משום כדד דידה אבל כשנדר הוא שאין כאן משום תקון העולם היתרו להחזיר והלכה כדכיו יוסי: ח דבי יהודה אומר לא יחזור שמה תבא ותלך ויאמר אלו הייתי יודע שכן אפילו היו כותגים לי מאה מכה לא הייתי מגרשך: וחכמים אומר יחזור דלא חיישין לקלקולא ובגמרא מפדש שאין חכמים רבי מאיר דאמר בעינן תבאין כפול והכא במאי עסקינן דלא ספליה לתבאיה שלא אמר לה הוי יודעת שמשום אילונית אינו מוניחך ואם אין את אילונית לא יח' גט דהשתא הוי גט אפילו איבה אילונית והיא תובעת כתובתה שהאילונית אין לה כתובה ועכשין

זיטין פרק ה

פנמנא שאיכה אילוכות תובעת כתובתה : שתיקוניתך יפה לך מדבוריך שיאמר אלו ידעתי שפסו ליתן לך כתובה לא גרשתך וכמנא גט בטל וככה עמזרים : ט אין פודין אותו והוא שגביל בכך כגון שמכר ושכה ושם : לוקח ומביא בכורים בכל שכה נדיר ליקח מן הגוי בכוריו פירותיה דמי ומכין לירושלם : מפני תקון העולם שלא יהא רגיל למכור קרקע בח' לגוי ואם עבר יטרח לחזור ולפדות :

הנזקין

שמין להם בעדל
אע"ז דמדאורית

היא דכתוב מיטב שדהו ומיטב כדמי ושלם האי תנא סבר דמיטב שדהו דכיון קאמר קרא ומפני תקון העולם אמרו חכמי ששלם המזין מעריות שנכסיו אף ע"פ שהם טובים מערית של כיון כדי שהיו כוהרים מלהזיק : ונח בניוכיות דמדאורית לא גבי לא מזכורית דכתיב והאיש אשר אתה כושה בו ויבוא אלך א"ת קטבט החוב ואין דרכו של אדם להאמין לא הפחת שנכסיו ומפני תקון העולם אמרו בעל חוב בכיוכיות כדי שלא תגעול דלת בפני לווי : וכתובת אשה בזכורית דליכא

המזכר את עצמו ואת בניו לגוים אין פודין אותו אבל פודין את הבנים לאחר מיתת אביהם » המזכר את שדהו לנכרי וחזר ולקחה - מפניו לוקח ומביא מבניו בכורים כפני תיקון העולם »

פרק ה

הנזקי' שפיק להן בעריות ובעל חוב בכיוכיות וכתובת אשה בזכורית רבי מאיר אומר אף בכתובת אשה בכיוכיות » ב אין נפרעין מנכסיהם משועבדים במקום שיש נכסים בני חורין ואפילו הן זכוריות אין נפרעין מנכסיהם אלא מן הזכוריות » ג אין מוציאין לאבילות פירות ולשבח קרקעות ולבוזן האשה והבנות מנכסיהם משועבדים כפני תיקון העולם והסו' מציעה לא ישבע מפני תקון העולם : ד יתומים שמכרו אצל בעל הבית או שמי' למן אביהן אמטרופוס חייב לפטור מדרהסן אמטרופוס שמיטתו אבי יתומי ישבע מנחה בית דין לא ישבע אבא שגול א"ת והלוקח הדברים » המטמא והמרמע והמנכך בשוגג פטור בסוד חוב הכהנים

למישה בה לבעלת דלת דיעתר אמה שהאיש רוצה לישא אשה רוצה ליכשא : רבי מאיר אומר כו' ואין הלכה כדבי מאיר : ז אין כפרע' מנכס' משועבדי' כגון לזה שמכר ביוכיות שלו שהיא משועבדת לנח א"ת ה"ח יכול לטרוף אותה מן הלוקח אם נשאר אבל הלכה ככס' בני חורין ואע"פ שאין אלא זכורית : ח אין מוציאין לאבילות פירות ולשבח קרקעות הגויל שדה ומכרה לאחר וזרעה ונמעה ועשתה פירות ונח כגול ונבאה עם פרותיה מן הלוקח ואינו משלם ללוקח כי אם היבאה אחר הלוקח על המזכר ג' דמי הקרקע מנכסיהם משועבדי' שהיה לו באחריות וכתב לו שטר מפרה והדי הוא מלנה בשטר ואת העינות מנכס' בני חורין ולא משועבדי' : וכן לשבח קרקע' אם השביחה הלוקח בנטיעת האילנות או כזבל וכיוצא בזה : ולמזון האשה והנכות דתנאי כתובה הוא ואת תהא יתבא בביתו ומתואל מנכסיו ובנין כקדן דיהוין לרבי מנאי יהוין יתבין בביתו ומתוכין ממכסאי וכו' כשכחו לנגות מוזכותיהן אין גובים לא מנכס' בני חורין ולא משועבדי' מפני תקון העולם שהם דברי שאין להם קצבה ולא ידע כמה הם ולא מני מזהיר : והמנא מביאה והחזירה והבעל אומר' שלא החזיר כלה לא ישבע מפני תקון העולם שאם אתה אומר ישבע אין לך אדם שמטפל במביאה לחזירה : ד יתומים שמכרו אצל בעל הבית לנשות מעשיהם על פיין ולא שתימכס להם אפטרופוס אפילו הכי באפטרופוס הוא אפטרופוס כל שטר דמיו קורי' לאב פאטר' ולקטרי' פוטוס ופירוש אפטרופוס אביהן של קטנים : שמכרו אבי יתומי ישבע דאי לאו דאילי' הכא מביה לא הוה ליה אפטרופוס ומעו' שבעה לא אתי לחמושי : מביהו כל לא ישבע דטובת חכם היא שזה עושה לכד לקבל דכריהם ולטרונ' חכם ואי רמית עליה שבעה אתי לחמושי : אבא שאול אומר חלוק הדברים מכוהו כל ישבע דכסהי' הכא דקא כפיק עליה קלא דאיכה מהמנא הוא דהא סמכי עליה כי דינא משום שבעה לא אתי לחמושי : מכנה אבי יתומי' לא ישבע דטובת חכם עושה לו לטרוח עם כניו ואי רמית עליה שבעה אתי לחמושי והלכ' כאבא שאול : המטמ' טהרהו של חכירו : והמדמע מערב תרומ' בחולין של חכירו ומפסידו שטרין למכרו לכהמ' כזול : והמנכך שמערב יין בכך ביין כהר ואוסרו בהנאה : במזון חייב ונדון הוא שהיה פטור דסיקן שאינה ככר לאו שמיה היון אלא מפני תקון העולם שלא יהא כל אדם ואחד הולך ומטמא טהרותיו של חכירו ואומר

ואומר פסוק אנו: הבהכי' שנלו קרבנו' ששצטום וזרקו דמם במחשבת לאכול מהם חוץ לזמנו ולא הורגו
 לבעלי מוידו' סידעו שפסולו בכך חייב' לאלס דמיהו לבעלי' שהרי דריכין להביא חמיר' וזיכמי כדבה הוי
 שאינו חייב בתשלומין ממ קסה בעיניו שלא הקריב קרבנו שהרי להביא דרוזן היה מנאס: ה על
 הצרשת שהשיאה אכיה ואף על גב דהוי' אף גמורס שהרי קבל אכיה קדושים כשהי' קטבה לפי הכי ונאס
 כנט ומקבלת את גיטת כשהיא

חדשת ואף עג' דלית בה דעתא
 דאשה מתגרש בעל כדמה הילכ'
 לא בעינן דעת: ועל קטנה בת
 ישראל שכשאת לכהן והיא יתעו'
 דלא הוו כשמים אלא מדרבנן
 שאובלת בתרומה לדבנן ולא ג'
 גוריקן תרומה לדבכל אטו ערומ'
 דאוריית': מריש קורה: כידה בית
 גדול': מפני תקנת השמים שאס'
 אתה מזריכו לקעקע בירתו ו
 ולהחזיק מריש ערומי ומעט מלעש'
 תשובה: שלא כודעה לרבי' שהיא
 גולה: שהיא מכפרת ואין בדין
 להביא אחרת: מפני תקון ומצוס
 שלא יהיו כהמי עבדי' שאכלו מנולי'
 שכשצטום בעורה וכמא' מוסס
 בטל' שממכרי' מלעבוד בעורה:
 לא היה מקריקון גוי
 רובח כלל' לא דבו דין מקריקון

הכחנים שפגלו במקדש מוידין חייבין * ה העיד רבי יוחנן
 בן גודגרה על התרשת שהשיאה אביה שהיא יוצאה בגט ועל
 קטנה בת ישראל לכהן שאובלת בתרומ' ואם מתה בעלה
 יורשה ועל המריש הנזול שבנאו בבירה שיטול ארז רמיו מפני
 תקנת השבי' ועל חשא' הגזולה שלא גודעה לרבים שהיא מכפרת
 מפני תיקון המזבח * ו לא היה סיקריקון במזורה בהרתי
 מלחם' מחרנו מלחם' ואילך יש בחסיקריקון כיעד לקח מסיקריקון
 וחזר ולקח מבעל הכיר' מקחו בגל' מבעל הכיר' חזר ולקח
 מסיקריקון מקחו קיים לקח מן האישה וחזר ולקח מן האישה מקחו
 בטל מן האישה וחזר ולקח מן האישה מקחו קיים זו משנ' ראשונה
 בית דין של אחריהם אמרו הלוקח מסיקריקון נותן לבעלים רביעי
 אימתי בובן שאין בידן לוקח אבל יש בידן לוקח הן קודמין לבר'
 אדם ר' חושיב בית דין וגמנו שאם שחתה בפני ביקריקון שנים
 עשר חדש כל חקוד' לוקח אבל נותן לבעל' רביעי * ז חרש רומס
 ונרמו וכן בתורה אוכר קופץ וגקפץ במשלטין הפעושות מקחן
 מקח וממכרן מסכר במשלטין * ח ואלו חכמי' אמרו דפני
 דרבי שלום כהן קור' ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל' משערי דכר
 שלום

לומר שהקנה קרקע של ישראל מיד הגוי רובח והיה חייב לדון עם הכנעלים: כשעת הרומי המלחמה בשטת
 שהיתה הגזרה קשה על ישראל להרג' במלחמה שהלוקח ממנו באותה שעה היה מקחון קיים ולא היה בדין
 לדון עם הישראלי' בעל הקרקע משום דאגב אכסיה דישראל היה גמר ומקין למקריקון וקיימו לן תלת
 זמנין זכוכיה זכוכי: אבל מהרומי המלחמה ואלך שלא היתה הגזר' להרג' דבו דין מקריקון לוי שהקוב' ממנו
 יעשה דין עם הכנעלי' כמו שמפרש במס': מקחון בטל דאמרי' מיריח' ענד: לקחמן האיסי קרקע הממועד
 לכנוח אשמו מקחו בטל דאמר' כחת רוח עשיתי לבעלי: נותן לבעלי' רביעי ששערו דהקריקון מתוך שכאנס
 ביה לירו מוולי' גביה רבעא: ז רומו וזרמו מה שהוא רומו או שאהרי' רומיו לו ויתרבה סכל קיים:
 דמיה בדין ובראשו: קפינה עקומית שפתיס של קפנה פיה ואינו סימן ככר כמורמיה: במשלטלי' אם
 מכה משלטלי' ואין הלכ' ככר בתירה: הפשטו הקטכי' ככר ככר שמכה אם הוא חריף ויודע בדין משא
 ומתן או ככר תשע וכן עשר אם אינו חריף כל מקחן וממכרן ממכר במשלטלי' ומתבתן מתבה אחת מתבת
 בריא' ואחת מתבת שם אחת מתבה מרובה ואחת מתבה מועבת: ח כן קורא מתבה זכר' כהן קודם שיון
 בחכמה: אבל אם הסיקראל גדול בחכמה קודם לכהן וללוי דממוז' תח קודם לכג' עה: הדין הוא דיוק
 דגמר' והאדנא כהנו שכהן אפי' עם הארץ קודם להכס גדול שבשיראל: מעבי דרכי שלו דמראויתא יוכל
 הכהן לתת רשות ליה שירבה שיקרא בתורה לכסו ומעבי דרכי שלו אמרו שיקרא הוא ראשון ולא יתן רשות
 לאחר שיקרא דלא ליתו לאכנווי ולומר מפני מה הרשה לזה ולא לאחר ולא שכל בשבתו וימי' טובי' דשכיחי
 דביס וכל' בשכי' ובמאי' שיבואו הוה לעולם כהן קורא ראשון ואינו יכול לתת רשות לישראל שיקרא בפניו כי
 היכי דלא ליתו לאכנווי ואם אין עם כהן כתפרדה החבילה ולא יקרא לוי שני אלא כפי השכיבות ואית
 דאמדי לא יקרא לוי בתורה כלל וכן המנהג: מעבדין בבית וסן בני חצר שרגלים ליתן עדיבון ככל שנת

גיטין פרק ו

בבית אחד אין משנין את מקומן ליתנו בבית אחר משני דרכי שלו שכנו אדם שהיו רגילים לראות העיבור באותו בית עבדיו שאין רואין אותן ויאמרו שמתולטלו בלא עיבור ואילו חשדה נזר שהיא קרוב למוכס אמת המים הבח מן הכהר עתמלא רגשון ואחריו יתמלחו התחתונים . עבודות היה שאין להם ערך ללקט ליה כליו : יש בהן גזל מפי : דרכי שלולא כפיין בדיוכי : רבי יוסי אומר גזל גנור מדבריהם וכפיין בדיוכי ומיהו מודהר ויסי דכח הוי גזל

דאוריית לעבור עליו בלאו ואין הלכ כל יוסי : המהרף חותך כמו זקף שכני היער : ט השמול על השביעי לשמור פירו שביעית ולהנמיכה מן הכיבוד ואלך : לא תבדל לא נטחא עמי לטועה ממני שאמר לטיע בידים ידו עובדי עבודה ששעת העבודה : לא שת עם הארץ השמול על המעשר : ובוררת וטוקת לפי שרוב עמי הארץ מעבדין הן : אכל משמטיל המים כעסה לא תעב עמה לפי שמעבליה הוטבלה לחלה וקא מיטמאה ממסת כל יטמאי שקרי הוכסרה לקבל טומאה וזו מ טיטיעתה לגלגל ואמר לגרום טומאה לחלה אכלן לא אמרו וכו' לא התירו להשילם כלים ו ולטייעם בלא שעת עבודה עבמה אלא משום דרכי שלו : מחזיקים ידו גוים לומר להם מחזקה ידוכס : ושאלים בשלומם כל סימנים ואפילו ביום אידם ואף על פי שמעיל שם שמים על הגני ששלו אחד עשמונתיו של הקבה :

האומר

התקבל אשך הנהר או החלץ גמול לאשתי אם רצה לחזור ויחזור האשה שאמרה התקבל לי גיטוי אם רצה לחזור לא יחזור לפי אם אכר לו הבעל או אפשו שתקבל לח אלא הולך ותן לה אם רצה לחזור יחזור רבן שמעון בן גמליאל אומר אף האוסרה טול לי גיטוי אם רצה לחזור לא יחזור . ב האשה שאמרה התקבל לי גיטוי צריכה שתי כיתי עדים שנים שאומרים בפנינו אכרה ושנים שאומרים בפנינו קבל וקרע אפילו הן הראשונים והן האחרונים או אחד סן הראשונים ואחד סן האחרונים ואחר מצטרף עכה . נערה חסאורסה היא ואביה מקבלין את גיטה אכר רבי יהודה אין שרי ידיו וכות כאחת אלא אבירה מקבל את גיטה בלבד וכל שאנכ ימולח לשמור את גיטה אינכה יכולה לההגרש . ג קטנא שאמרה התקבל לי גיטוי אינו גט עד שיגיע גט לידה לפיכך אם רצה הבעל לחזור יחזור שאין קטן עושה שליח אבל אם אכר לו אביה

בדיה והתגרשה מיד בקבלתו זה : אף האומרת טול לי גיטוי לשון קבלה הוא והלכה כרשב"ג : ב נריכה להביא לפנינו שני כתי עדי שנים שיאמרו בפנינו אמה לו לקבלו ופנים שיאמרו בפנינו קבל וקרע ונשעת השמר טכו שגורה על המנות והיו קורעו הגט מיד שלא יראה : ואפילו כו שהטנים שאמרה כפניהם הט עבמה דאו בשקבלו : או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחשילטי שבעש' עבד כו וכו' מנכרף עמהם : היא ואביה או היא או אביה היא יש לה יד דהא גדולה היא ואביה כמי וכא' לקבלו : איכ' עתגרש ואפ' בקבלת אביה דכתי' שלחה מבייתו מי שמשלח ואילו חזרת ונתנו משלמה וחזרת : ג במקום אחר פסול שהעבד מקפיד שאין רכוכו טילעיו עליו שם : הדו היא במקום פלוגי אינו אלא כמראק

גושן פרק ו

לב

כיוצא מקום שם תמצאנה: ול לעזר מכשיר דסכר איהו דמדעניתה מנרש איוב קפידא איהי דכעל כרסיה מתנרשת מראה מקום היא לו ואין הלכה כד אליעזר: ד הכא לי גמי אוכלת כתרומה אם אשת כהן היא עד שיגיע גט לידה: לאותו מקום שכך אמרה לו לא תהא שלוחו אלא שם: ורבי אליעזר אומר מיד משפירש מאנלקו רבי אליעזר לטעמיה דמכשיר כשקבלו במקום אחר דמראה מקום היא לו ומשעת קבלה אונרשא לה לפיכך משעה שפירש מלפניה

אביה צא והתקבל לבתי גיש' אם רצה להחזיר לא יחזיר האומר תן גט זה לאשתי במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר פסול הרי היא במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר כשר האשח שאברה התקבל לי גישי במקום פלוני וקבלו לה במקום אחר פסול רבי אליעזר בכשר חבא לי גישי במקום פלוני והביאו לה במקום אחר כשר ד תבא לי גישי אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לירח התקבל לי גישי אסורה לאכול בתרומה מיד התקבל לי גישי במקום פלוני אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לאותו מקום ר' אליעזר אומר מיד ה האומר כתבו גט ותבו לאשתי גרשה כתבו אגרת והנו לה הרי אילו יכתבו ויתבו פשריה פרכוח עשו לה כניסוס עשו לה כראוי לא אמר כלום בראשונה היו אומרים הוצא בקולר האמר כתבו גט לאשתי הרי אילו יכתבו ויהנו הזרו לומר אף המפרש והיוצא בשיירא רבי שמעון שזורי אומר אף המכוכך ו מי שהיה מושלך לבור ואמר כל השוכע את קולו יכתוב גט לאשתי הרי אילו יכתבו ויהנו הברויא שאמר כתבו גט לאשתי רצה לשחק בה מעש' בכריא אחר שאם כתבו גט לאשתי תעלה לראש מגן ובפל' ומת אמר רבן שמעון בן גמליאל אם מעצמו נפל הריזה גט אם הירוח דחתו אינו גט ז אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אילו יכתבו ויתנו אמר לשלשה תנו גט לאשתי הרי אילו יאמרו לאחרים וכתבו מפני שעשאן בית דין דבריו רבי מאיר וזו הלכה העלה רבי חנינה איש אונו מבירת האסורין מקובל אני באומר לשלשה תנו גט לאשתי שיאמרו לאחרים וכתבו מפני שעשאן בירת דין אמר רבי יוסי גומיכו לשליח אף אנו מקובלין שאפילו אמר לבית דין הגדול שבירושלם תנו גט לאשתי שילמדו וכתבו ויתנו אמר לעשרה כתבו גט לאשתי אחד כותב ושנים חותמין בולכם כתבו אחד כותב וכולם חותמין לפיכך אם כרת אחד מהן הרי זה גט בטל

אמר שטא מנאן מן לעזר וקבלו הימנו ואין הלכה כרבי אליעזר: ה כתבו אגרת וכו' שהגט קרוי אגרת שכך כתבנו וזאת שכתבין: פטרוה לא אמר כלום דלמא לשין פטור והוכה קאמר להקל מעליה חובת שחיבת: פרכוחה לשון עשיית נדכיה כתי מוניאיים לפרכוחה וכו' הילכך לא ידעינן אי נרכי הגט הוא שלא תהא זקוקה ליבס אי נרכי מבלו וכסות הוא: כתימוס חוקן לא ידעינן אי חק גט אי חק מוין וככותבין כדאנו: הינחא בקולר ליהרג דדין המלכות ואת כתבו אף על פי שלא אמר תנו וכתבו ויתנו דאנן פחדיה טרוד ולא פריש

המפרש לים: והוינא בשיירא למד כדוות: המסוכן חולה והלכ' כד שמעון שזורי: ו אמר כל השומע את קולו ופירש שמו גט עירו: דנה לשחק בה הואיל ולא אמר תנו: מעשה כדריא מפרש בנמרא דהמורי ממסרא והכי קתני ואם הוכיח סופו על תולתו הרי זה גט ומעשה כשי כדריא וכו' והלכה כרשב"י: אמר לשנים תנו גט לאשתי אף על גב דלא אמר כתבו ותנו הרי אלו יכתבו בעצמן ולא יאמרו לבושר אחר שיכתבו ולא לעזר לחתו דלא זכר שייכות

לכנות על אחרי' לא עדים שזכרו והן הן שלחיו הן עדין ואם אמר לשלשה כתבו ותנו גט לאשתי אף על פי שהן ראויין ליעשות כד כיון דנהדיא אמר להו כתיבו לאו בית דין שזכרו אלא עדים אמר לשלשה תנו ולא אמר כתבו הרי אלו יאמרו לעדים אמרים לכתיב ולחתום וליתן מפני שעשאן בית דין: מבית האסורים משמו של רבי עקיבה שהיה מבוס בבית האסורים: כתיבו לשליח אמרנו לחנינא שכעשה שליח בהלכה זו למערה בבית המדרש: ילמדו אם אינם יודעין לכתוב ולמדו לכתוב עד שיכתבוהו בעצמן

אביה צא והתקבל לבתי גיש' אם רצה להחזיר לא יחזיר האומר תן גט זה לאשתי במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר פסול הרי היא במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר כשר האשח שאברה התקבל לי גישי במקום פלוני וקבלו לה במקום אחר פסול רבי אליעזר בכשר חבא לי גישי במקום פלוני והביאו לה במקום אחר כשר ד תבא לי גישי אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לירח התקבל לי גישי אסורה לאכול בתרומה מיד התקבל לי גישי במקום פלוני אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לאותו מקום ר' אליעזר אומר מיד ה האומר כתבו גט ותבו לאשתי גרשה כתבו אגרת והנו לה הרי אילו יכתבו ויתבו פשריה פרכוח עשו לה כניסוס עשו לה כראוי לא אמר כלום בראשונה היו אומרים הוצא בקולר האמר כתבו גט לאשתי הרי אילו יכתבו ויהנו הזרו לומר אף המפרש והיוצא בשיירא רבי שמעון שזורי אומר אף המכוכך ו מי שהיה מושלך לבור ואמר כל השוכע את קולו יכתוב גט לאשתי הרי אילו יכתבו ויהנו הברויא שאמר כתבו גט לאשתי רצה לשחק בה מעש' בכריא אחר שאם כתבו גט לאשתי תעלה לראש מגן ובפל' ומת אמר רבן שמעון בן גמליאל אם מעצמו נפל הריזה גט אם הירוח דחתו אינו גט ז אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אילו יכתבו ויתנו אמר לשלשה תנו גט לאשתי הרי אילו יאמרו לאחרים וכתבו מפני שעשאן בית דין דבריו רבי מאיר וזו הלכה העלה רבי חנינה איש אונו מבירת האסורין מקובל אני באומר לשלשה תנו גט לאשתי שיאמרו לאחרים וכתבו מפני שעשאן בירת דין אמר רבי יוסי גומיכו לשליח אף אנו מקובלין שאפילו אמר לבית דין הגדול שבירושלם תנו גט לאשתי שילמדו וכתבו ויתנו אמר לעשרה כתבו גט לאשתי אחד כותב ושנים חותמין בולכם כתבו אחד כותב וכולם חותמין לפיכך אם כרת אחד מהן הרי זה גט בטל

פרק ז

לכנות על אחרי' לא עדים שזכרו והן הן שלחיו הן עדין ואם אמר לשלשה כתבו ותנו גט לאשתי אף על פי שהן ראויין ליעשות כד כיון דנהדיא אמר להו כתיבו לאו בית דין שזכרו אלא עדים אמר לשלשה תנו ולא אמר כתבו הרי אלו יאמרו לעדים אמרים לכתיב ולחתום וליתן מפני שעשאן בית דין: מבית האסורים משמו של רבי עקיבה שהיה מבוס בבית האסורים: כתיבו לשליח אמרנו לחנינא שכעשה שליח בהלכה זו למערה בבית המדרש: ילמדו אם אינם יודעין לכתוב ולמדו לכתוב עד שיכתבוהו בעצמן

גיטין פרק ז

מי שאחור

קודרדייקוס שכתב כלכלה דענתו מחמת טד הסולט על השותה חן חדש: איך כדבריה
 האחרונים כלום ואין כריך לחזור ולשאלו אחר שכתביה דעתו אלף כותבין הגט
 ושומכי על דבריו הראשונים ומיהו כל זמן שדעתו מכלכלת אין כותבי הגט: הרכין הטע: בודקין אותה
 כדברים אחרים: הרי אלו וכתבו ויתנו אם הרכין על הגט הרכנת הין: ב אמרו לו לכריח קול לשם

חכם: ככתוב גט לאשתך שלא
 תזקק לכה: ג זה גיטך
 אם מתי לא אחר כלם דמשמע
 לכשאמות ואין גט לאחר מיתה:
 מחולי זה משמע מחולי זה ואילך
 וכיון שמת מתוך החולי כמדא
 שאין הגט חל אלף לאחר מיתה:
 מהיום ולא' מיתה גט ואינו גט
 מספק לן אי תבא הו מהיום
 אם אמר וכיון שמת כתבתי התבא
 כמדא שהוא גט משעת כתיבתו
 או חזרה הו שחזר בו ממזיל דאמ'
 מהיום ולא' לאהר מיתה יסא
 גט ואינו כלום כיון דלא אמר
 מהיום אם מתי: חוללת שמה
 אינו גט: ולא מתיבמת שמה גט
 הוא והויא לה גרושת אחיו וקומ'
 עליה כמסור כרת: ד לא
 תתיחד עמו זה שכתב גט ואמ' לה
 מהיום אם מתי לא תתיחד עמו
 שמה יבא עליה ותהא כריכה גט
 שני דחייבין שמה בעל לשם
 קדושי: מה היא באותה הויא' לזו
 אריש קאי באומר מהו' אם מתי
 דההיא דאלי לכו מיישא אלףו מ
 מלתא דהו גט משעת כתיבה

פרק ז

מי שאחור קודרדייקוס ואמר כתבו גט לאשתי לא
 אם כלום אם כתבו גט לאשתי ואחור קודרדייקוס
 וחזר ואמ' כתבו אין דבריו האחרונים כלום גשהק ואמרו לו
 בכתוב גט לאשתך וחרכין בראשו בודקין אותה שלשה פעמים אם
 אם על לאו לאו ועל הן הן הרי אלו וכתבו ויתנו: ב אמרו
 לו בכתוב גט לאשתך ואמ' להן כתבו אברו לכופר וכתב ולעדים
 וחתמו אעפ שכתבוהו וחתמוהו ונתנוהו לו וחזר ונתנו לח הרי
 הגט בטל עד שיאמ' לכופר כתוב ולעדי חתמו: ג זה גיטך
 אם מתי זה גיטך אם מתי מחולי זה זה גיטך לאחר ביהא לא אמר
 כלום כהיו אם מתי מעשיו אם מתי חריוה גט מהו ולאחר מיתה
 גט ואינו גט ואם מת חולצת ולא מתיבמת: זה גיטך כחיום אם
 מתי מחולי זה ועמד ואלך גט ואם לאו אינו גט: ד לא תתיחד
 חולי הראשון מת הרי זה גט ואם לאו אינו גט: ד לא תתיחד
 עמו לא בפני ערי אפי' עבר אפי' שפחה חוץ כשפחתה מפני שלב
 גם בה בשפחת מה היא באותה הימ' ד יהוד' אומ' כאשת איש
 דבריה רבי יוסי אומר מגורשת ואינה כגורשת: ה חריזה
 גיטך על מנת שתתני לי מאתיו הרי זו מגורשת ותתן על מנת
 שתתני לי מיכן ועד שלשי יום אם נתנה לו בתוך ל' יום מגורשת
 ואם לאו אינה מגורשת אם רבן שמעון בן גמליאל קעשה בציץ
 באחד שאמר לאשהו הרי זה גיטך על מנת שתתני לי אישתי
 ואברה אישתי ואמרו חכמים תתן לו את רמיה: ו חרי'
 זה גיטך על מנת שתשכשי את אבא על מנת שתניקי ארת בני
 כברה היא בניקתו שתי שנים רבי יהודה אומר שמונה עשר
 חדש

והבא עליה טעור אלף באומר לה במסירת הגט הרי זה גיטך והתגרמי בו מעת שאבי בעולם אם מתי: רבי
 יהודה כבר כמון למיתה היא דהו גט ומקמי הכי אשת איש היא: ורבי יוסי סבר מכה יהיב לה גיטא כל
 שעת משפילן דלמא זו היא שעה הכמונה למיתה והו גט ספק ועבד דהו טעור אין כרירה הילכ' ספיקא
 היא והבא עליה כהנס לזיו: ה הרי זו יום ודשת יתתן מגורשת מעכשיו משעת קבלת הגט ומייבת
 ליתן מה שהתב' במה ואם אבד הגט או בקרע קודם שתתן חובה כריכ' גט אחר דכל האומר על מנת כאומ'
 מעכשיו: ה אמר רשב' מרעה בנדון דהקדור מהפסד והכי קתני אם אמ' לה עמו שתתני לי אנלטיתי
 ואבדה אבטלתי אבטלתי דון ק' חו' לה רשב' חו' יתתן לו את דמיה שלא כתבון הכעל אל להרוסא דידים
 ומעש' כמו בנדון דהא' לאשתו וכו' ואמרו מכמילתן לו את דמיה ואין הלכ' כרשב'נו: ז עמ' פתשמי
 את אבא עמ' שתיבין את בני בתלמוד מוכה אתם שלא קבע זמן כמה תשמש את אביו או כמה תניק
 את בני כמש' וס' אבד דמי וכתבתי הפתאוי אם תשמש את אביו או תניק את בניו יום אחד בלבד: ז כמה היא
 מניקתו כלומר כמה הוא זמן הכיקה שה' הכיקתו יום אחד כזה הזמן כתבתי את הפתאוי שתי שנים רבי יוס' הדש
 אלף אם הכיקה אותה אחר ששלמו שתי שנים לרבי יוס' חדש לר' יהודה אין זו ניקתה ולא' תתן לרבי הלכ'

גיטין פרק ח

קרקע או על גבו או בגופו ולא עקם גבו או לא המנאי גופו לה כדי שתטלכו אפי' אמר טלי נטך איכו גנע קוראה והרי הוא גיט' כשהיא קורא בו רוצה שהיא גיטה : קרוב לה מגורש : קרוב לו איכ' מגורש : כל שהיא יכולה לשמרו והוא איכו יכול לשמרו זהו קרוב לה וכל שהיא איכו יכולה לשמרו והוא יכול לשמרו זהו קרוב לו : שיהי יכול לשמרו או שהיא איכס יכולה לשמרו וזו מחנה על מחנה ולענין סמך הלכה איכה מגורשת עד שיגיעט לידה או לרשותה :

ג אמר לו בעל חובו ורוק לי חובי בגמ' מוקמי' לה באומר ורוק לי חובי בתורת גטין דכיון דאמ' ליה הכי הוה ליה לחוב זה דין גט : ואם זרק אותה הלה קרוב למלה ואבד זכה הלה ויאיכו חייב לשלם ואם קרוב ללה הלה חייב וכו' אבל אם אמר לו ורוק לי חובי והפטור מכיו שורקו לו בכל עבין פטור : לאמר הג' לפחות משלשה סמך לקרקעות הג' דכלכוד דמי : מרשות הג' יכא עמחיבת הג' ונכסם לתוך מחיבת המקום שהיא עומדת בו : או כשרף מגורש' הוא שקדנ' זריקת הגט בחצר קודם שתהא הדליקה באויר החצר שאם הית' הדליקה בחצר תהלה מעקרא לשריפה קאזיל ואיכה מגורשת :

ד - בגט יטן שכתב לגרש את אשתו ולא שכתב הגט כהשד עמיה : פי' שמאי סברי לא אמרי' גרשה שמא יאמרו גיטה קודם לכנה שמא ישקה את הגט שיה או שבתים כין כתיבה לכתובה ויהיו לה כנים עמנו בתוך זמן זה ואחר כך יגרשה בו וכשיראו זמן הגט קודם ללידת הבן יהיו סבורים שכתן לה משעת כתיבה והיו פגם שיאמרו מן הפניה כולד ופכא ההלכ' לי יגרש אדם אשתו בגט יטן ואם יגרש וה' הג' העל למדינה אחרת תכשא בו לכתיבה : ה כתב לשם מלכות שאינה הונכת אם היה בכלל וכתב לשמרון שכות מלכות אדם שאין להם מלכות במקום הגט תבא מזה ומה וכקראת מלכות שאינה הונכת שאין לה לא כתב ולא לשון : או שכתב לשם מלכות מדי לפי שדרך לכתוב לשם המלכות של מדינה שהגט נכתב בה משום שלום מלכות שיאמרו חשבי' איכו בעביהם שכיטיבי שטרותיהם בשמיכו : תבא מזה ומזה אם נשאת בגט זה תבא מן הראשון ומן השני : ואין לה לא פירות ולא בלחות כו' כלה מתניתא מפדשא ביבחות פ' האשה דבה : והולד ממזר מזה ומזה מתניתא רבי מאיר היא דאם כל המצבה ממנו כע שטבועו כמיים נגטין הולד ממזר ואיכה הלכה : ו כל העריות שאמרו כריות מותרות חמש עשרה עריות שאמרו הכמים שדרותיה מותרות ליכשא לטוק בלא חליבה הלכו הגרות של עריות וכשאו לטוק וכמאן העריות אילכויות ואלו מלתא שהיו קדושי המת בעצות וכמאן של היו אלכו גרותיהן ולא שטרם העריות האלו מן החליבה : תבא מזה מבעל שנשאת לו זמן היכם : וכל הדרכים האלו

חוב זה או שמצאתו מאחוריו קוראה והרי הוא גיטה או גט' עד שיאמר לה הא גיטך נתן בידה והיא ישננה בעורה קוראה והרי הוא גיטה איכה גט עד שיאמר לה הא גיטך * הית' עומרת בדרך וזרקו לה קרוב לה מגורשת קרוב לו איכה מגורשת מחצה על מחצה מגורשת ואיכה מגורשת * ג וכן לענין קידושין וכן לענין החוב אם' לו בעל חובו ורוק לי חובי וזרקו לו קרוב למלה וזכה הלוח קרוב ללוח הלוה חייב מחצה על מחצה שניהם יחלקו * היתה עומדת על ראש הג' וזרקו לה כיון שהגיע לאויר הג' הרי זו מגורש' הוא מלמלה והיא מלמשה וזרקו לה כיון שיצא מרש' הג' נמחק או בשרף הרי זו כגורשת * ד בש' אוסרי' פוטר אדם אשתו בגט ישן ובה' אוסרין ואיכה גט ישן כל שנתיהד עמת אחר שכתבולה * ה כתב לשום מלכות שאינה הונכת לשום מלכות מדי לשום מלכות יון לבנין הברית לחורבן הבית היה במורח וכתב בסערב בסערב וכתב במורח חצא מזה ומזה וצריכה גט מזה ומזה ואין לה לא כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלא' לא על זה ולא על זה אם נטלה מזה וכזה תחיר והולד כמזר מזה ומזר' ולא זה וזה משכאין לה ולא זה וזה וכאן לית' במציאתה ולא במעשה יריה ולא בהפרת נדרים היתה בת ישראל נפסלת כן הכהונ' בת לוי מן המעש' בת בהן מן התרומ' ואין יורשי' של זה ויורשי' של זה יורשי' כתובהה ואם מתו אחיו של זה ואחד של זה חולצו ולא מייבמין שינ' שבו ושם'ם עירו וט'ם עירח חצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה * ו כל העריות שאמרו צרותיהן מותרות הלכו הצר' האלו ובשאו ובמצאו אילו אילוני' חצא

גיטין פרק ח

לר

שה זכימות מוקמי' לה כרני עקיבא דאמי' ממוז מחייבי לאוין ואינה הלכה: ז וכשאת לאחר דקל ביאת האמת פוטרות כרתה וכמנא' זו שכתבמה אילוכית ואין יבומיה ויבומין וכמנא' שלא כשטרות כרתה וכשאת לשון כלל חלטה תנא מזה ומה מכעל זה ומיכמה הראשון: ח כתב סופר גט לאיש לגרש בו אשתו: וסובר לאשה שתמסור לבעלה כשסירע לה כתיבתה: וטעה הסופר כשמסר להן השטרות וכתן גט לאשה וסו' ל'איש והס מסרנה ליה והלכ' זו

וכשאת כסודה שיה גט שמסר לה בעלה וזה סבור שמסרה לו אשתו וסובר - וימכס גרים וכתן גט לאיש וסובר לאשה ופי' וכתן שמש' שכתן גט לאיש וסובר לאשה אבל הוא לא עשה אלא כהפך ודחוק היא: אם לאלתר כל זמן שלא כשאת יבא גט מתחת יד הכעל אינו גט וזריכה גט אחד ואם לאתר שכשאת הרי זה גט לא כל הימנו אין הכל כדבריו של זה הראשון להאמינו לאבד זכותו של שכי' שכשאת דאמרינן קמז' היא כתיבה והחליטו השטרות לאתר שכשאת והלכה כר' אליעז': ט ולכא עמו בפוסקי ויש שס עדי ואין שם עדי ביאה: בית הלל סבדי הן הן עדי יחוד הן הן עדי ביאה הן הן עדי עושה בעלתו בעלת זכות והרי קדשה כתיבה: ונש סבדי לא

תצא מזה ומזה וכל הדררכים האילו בה: ז הכונס את יבמתו והלכה צרתה ובשאת לאחר וכמנא' זאת שחיא אילונית תצא מזה ומזה וכל הדררכי האילו בה: ח כתב סופר גט לאיש ושובר לאשה ושערה ונתן גט לאשה ושובר לאיש ונתנו זה לזה ולאהר זמן חרי הגט ויצא מיד האיש ושובר מיד האשה תצא מזה ומזה וכל הדררכים האילו בה רבי אליעזר אומר אם לאלתר יצא אין זה גט אם לאתר זמן יצא הרי זה גט לא כל הימנו מן הראשון לאבד זכותו של שכי' כתב גרש ארת אשתו וכמלך בית שמאי אומרים פסלה מן הכהונה ובית הלל אומרים אף על פי שנתנו לה על הנאי ולא נעשה התנאי לא פסלה מן הכהונה: ט הסגרש את אשתו ולנה עמו בפונדקי בית שמאי אומרים אינה צריכה הימנו גט שכי' ובית הלל אומרים צריכה הימנו גט שכי' אימתי בוסן שנתגרשה מן הנשואין ומורי' בנתגרש מן האירוסין שאינה צריכה הימנו גט שכי' מפני שאין לבו גט בה: כ כנסה בגט קרח תצא מזה ומזה וכל הדררכים האילו בה: י גט קרח הכל משלימין עליו דבריו ב' צנפ' ויבי עקיבא אומר אין משלימין עליו אלא קרובים הראויין להעיד במקום אחר ואיזהו גט קרח כר' שקשריו ברובין בעריו

פרק ט

חמגרש את אשתו ואמ' לה הרי את מותרת לכל אדם לא לפלוני רבי אליעזר בתיר וחכמי אוסרין כיצד

אמרי' הן הן עדי יחוד הן הן עדי ביאה: עבד שיראה שכתבנה: גט קרח שק צרי ומרובי מעדי דתקון דנכ' גט מקוסר מצום כהנים קפדני' שהיו כותבי' גט פתאום לכשיתיהם ומתערעו ולא היו יכולי' להחזיר ויתקנו להם גט מקוסר שאינו נז' לכתב מהרה שאל בתוך כך יתפשים וכותב שטח אחת או שתיים וכדוכן על החלק ונתפר ועב' אחד חותם על הכרך ומחזק וחוזר וכותב שני שטין או יותר מנפכי' וכדוכן על החלק וחותם עד שבי על הכרך ומחזק וכן עד שלשי' ואם יש קשר כרוך ואין עד חתום מאחוריו והו קרה ופסול דמסתמא למינן קשריו היו עדין מתחלה וחיישינן דלמא הבעל אמר להו כלכם חתומי והרי א-ד שלא חתם ואם כשאת אשה בגט זה תנא מזה ומזה וכל הדררכי האלונה ומתני' ד' מאיר היא דאמר כל המשנה מוטבע שטבעו חכמי' בגטין הולד גומור ואיכה הלכה: י הכל משלימין עליו ואפי' עבד ואפי' פסול לעדות מחמת עברה: אלא קרוב שהיא ראוי להעיד בעדות אחרת שאין עליו פסול עדות אלא קרובה אבל עבד או נז' לא עבד דלמא אתי לאסוקי ליוחסין ונז' דלמא אתי למימר עבד תשובה אבל קרוב כלו עלמא ידעי ליה דקרוב הוא והלכה כבן ככס שהכל משלימין עליו ומע' אין חותם עליו אלא עד אחד פסול בלבד והשאר כרוך שהיו כלם כשרים:

המגרש

רבי אליעזר מיער טעמא דר' אליעזר דכתב ונאשה גרושה מאישה לא יקחו אפ' לו לא כתגרשה אלא מאישה דאמר לה הרי את מגורשת ממני ואי את מותרת לכל אדם פסולה לכהונה אלמא גט הוא והכא דשרייה לכל אדם חזן מזה מותרת לאחרים: ה ב כ ז ח ט י י

גיטין פרק ט

נחמיהם אומרים דאמרו אסור בהנאה שאני שרינה בהם הכתו מנות יתרות ואע"ג דהוי גט לפסלה לכהונא
לא הוי גט להערה לאמרים והלכה כרובים ולא אסרו רבן אלא כשאמר הדי את מותרת לכל אדם אלא
לפלוגי או חוץ מפלוגי אבל אי אמר לה הדי זה גיטך על מנת שלא תכשאי לפלוגי מודו רבן דהי גט שהדי
הערה לכל אדם כמסירת הגט אל שהתירה עמה שלא תכשאי לחותמו פלוגי והוי כשאר תקמי בעלמא וחסרי
דבכך למגדש למוד הדי זה גיטך

פ"ב מנת שתכשאי לפלוגי שלא י
ישמרו כשותיהן כותנים זה לזה
גומתנה וכל תקמי שעתנה אדם
גט קודם כתיב הגט אע"פ שלא
עכתה התבטוי כתיבו הגט פסול
לא אחר שכתבו לדה עתנה מה
שהוא דונה להתנות : ב

אלמנה לכ"ג כיון דקדושי' תפסי
במיבוי לאוין ולהאי לא תפסי מ
עשוק אסור אישות טבה אשתכח
דשיר בנימין : ג גטו של גט
עקר כתב הגט כך וכתבו בו :
ודין די יהוי ליכי מכאי שדריך
להוכיח בתוכו שכל די ספר זה
הוא עגרה : וחי לא כתב ביה
הכי אתו לנימד דנדכוו בעלמא
גרסה ושער דליה בעלמא והלב'
כדני יהודה : ד כתב בכתב
ידו ואין עליו עדים לרבי מאיר
דאמר עדי חתמה כדתי כתב
ידו כמאה עדים דמי לר' אליעזר
דאמר עדי מסירה כדתי הואיל
וכתב ידו הוא וכתב ונתן קדימא
ביה ואי ע"ג דליבא עדי מסירה
כשר מד אריותא ונחמיהם פסלויה
דלמא אתי לא בשורי בכתב כופר

נחמיהם אומרים דאמרו אסור בהנאה שאני שרינה בהם הכתו מנות יתרות ואע"ג דהוי גט לפסלה לכהונא
לא הוי גט להערה לאמרים והלכה כרובים ולא אסרו רבן אלא כשאמר הדי את מותרת לכל אדם אלא
לפלוגי או חוץ מפלוגי אבל אי אמר לה הדי זה גיטך על מנת שלא תכשאי לפלוגי מודו רבן דהי גט שהדי
הערה לכל אדם כמסירת הגט אל שהתירה עמה שלא תכשאי לחותמו פלוגי והוי כשאר תקמי בעלמא וחסרי
דבכך למגדש למוד הדי זה גיטך

פ"ב מנת שתכשאי לפלוגי שלא י
ישמרו כשותיהן כותנים זה לזה
גומתנה וכל תקמי שעתנה אדם
גט קודם כתיב הגט אע"פ שלא
עכתה התבטוי כתיבו הגט פסול
לא אחר שכתבו לדה עתנה מה
שהוא דונה להתנות : ב

אלמנה לכ"ג כיון דקדושי' תפסי
במיבוי לאוין ולהאי לא תפסי מ
עשוק אסור אישות טבה אשתכח
דשיר בנימין : ג גטו של גט
עקר כתב הגט כך וכתבו בו :
ודין די יהוי ליכי מכאי שדריך
להוכיח בתוכו שכל די ספר זה
הוא עגרה : וחי לא כתב ביה
הכי אתו לנימד דנדכוו בעלמא
גרסה ושער דליה בעלמא והלב'
כדני יהודה : ד כתב בכתב
ידו ואין עליו עדים לרבי מאיר
דאמר עדי חתמה כדתי כתב
ידו כמאה עדים דמי לר' אליעזר
דאמר עדי מסירה כדתי הואיל
וכתב ידו הוא וכתב ונתן קדימא
ביה ואי ע"ג דליבא עדי מסירה
כשר מד אריותא ונחמיהם פסלויה
דלמא אתי לא בשורי בכתב כופר

נחמיהם אומרים דאמרו אסור בהנאה שאני שרינה בהם הכתו מנות יתרות ואע"ג דהוי גט לפסלה לכהונא
לא הוי גט להערה לאמרים והלכה כרובים ולא אסרו רבן אלא כשאמר הדי את מותרת לכל אדם אלא
לפלוגי או חוץ מפלוגי אבל אי אמר לה הדי זה גיטך על מנת שלא תכשאי לפלוגי מודו רבן דהי גט שהדי
הערה לכל אדם כמסירת הגט אל שהתירה עמה שלא תכשאי לחותמו פלוגי והוי כשאר תקמי בעלמא וחסרי
דבכך למגדש למוד הדי זה גיטך

פ"ב מנת שתכשאי לפלוגי שלא י
ישמרו כשותיהן כותנים זה לזה
גומתנה וכל תקמי שעתנה אדם
גט קודם כתיב הגט אע"פ שלא
עכתה התבטוי כתיבו הגט פסול
לא אחר שכתבו לדה עתנה מה
שהוא דונה להתנות : ב

ביצר יעשה ושלנו היסנה ויחזור ויתננו לה ויאמר לה הרי ארת
מותרת לכל אדם ואם כתבו כתיבו אף על פי שחזר ובחוקו פסול
ב חרי את מותרת לכל אדם אלא לאבא ולאבי לאתו
ולאחיק לעבד ולנכרי ולכל מי שאין לה עליו קידושין כשר הרי
את מותרת לכל אדם אלא אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה
לכהן הדיוט ממותת ונתינת לישראל בת ישראל לסכור ולנתן
ובל מי שיש לה עליו קידושין אמילו בעברה פסול : ג
גופו של גט חרי את מותרת לכל אדם רבי יהודה אומר ודן דהוי
ליכי מינאי ספר תירוכין ואגרת שבוקין וגט פשוין לכרך
להתנסבא לכל גבר דהצביין גופו של גט שחזר חרי ארת ברת
חורק חרי את לעצמן : ד שלשה גיטין פסולין ואם נשאת
החולד כשר כתב בכתב ידו ואין עליו עדים יש עליו עדים ואין בו
זמן יש בו זמן ואין בו אלא ער אחד חרי אלו שלשה גיטין פסולין
ואם נשאת החולד כשר רבי אליעזר אומר אף על פי שאין עליו
עדים אלא שגבה לה בפני עדים כשר וגובה מנכסים משועבדים
שאיין העדים חותמין על הגט אלא מפני הקון העולם : ה
שנים ששלחו שני גיטין שוין ונתערבו נורף שניהם לוו ושניהם
ללו לפיכך אבר אחד סרין חרי השני בטל חסרה שכתבו כלל
בהוך הגט איש פלוני כגרט פלונית ופלוני פלונית והעדים
כלבטח כולן כשרין וינתן לכל אחת ואחת היה כותב שופס לכל
אחת ואחת והעדים סלכטא את שהעדים ניקרין עכו כשר : ו
שני גיטין שכתבן זה בעד זה ושניהם עדים עכרים
כאם בהחרת זה להחרת זה ושניהם עדים וינים באים מתחת
זה להחרת זה ארת שהעדים הראשונים נקראין עמו כשר עד
אחר

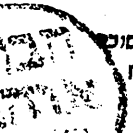
תחת הנט הימני ושם אביו תחת הנט השמאלי והימני כשר ואם היוני התומים למעלה השמאלי כשר ששמות העדים תחת השמאלי הם וטעמא דחיישינן שמה העדים האחרונים הפכו את כתבם לסדר שכתבו העדי הראשונים שהם העברים היו התומים למעלה שהם הולכים מן הימני אל השמאלי ותחתו על הנט הימני שכבאו שני היונים לתמום תחתיהם הלכנו גם הם מן הימני אל השמאלי כסדר כתיבת העברים ומכאן שארכבעתם תתמו על הנט הימני

וכן אם היוני התומי למעלה שם הפכו העברי שכבאו אחריה סדר כתב עברי והלכו מן השמאלי אל הימני ומכאן ארכבעתם תתמום על השמאלי: הג עד אחד עברי ועד אחד יוני ועד אחד עברי ועד אחד יוני באימתו זה לתחתו שם שניהם פסולים וטעמא דחיישינן שם העד עברי הראשון התם על הנט הימני הראשון כפי סדר כתב עברי והעד הימני השני מתם על הנט השמאלי מן השמאלי והעד השלישי העברי הפך כתב העברי והתחיל גם הוא מהשמאל כמו היוני: שלפניו ומכאן הו' תתו על הנט השמאלי והעד הימני האחרון מתם כדרכו מן השמאל הימניו גם הוא תתו

אחד עברי ועד אחד יוני ועד אחד עברי ועד אחד יוני באין מתחת זה להחת זה שניהם פסולין ו שייר כקצת הנט וכהבו בדרך חשבון והערים מלמטה בשר חתכו ערים בראש הרף כן הצר או מאחריו בנט פשוט פסול חקק ראשו של זה בצד ראשו של זה והערים באמצע שניהם פסולין כופו שר זה בצד כופו של זה והערים באמצע את שהערים נקדו עכו בשר ראשו של זה בצד כופו של ה והערים באמצע את שהערים נקדו בצדו בשר

ה גש שכתבו עברית ועדיו יוונית ועדיו עברית עד אחד עברי ועד אחד יוני כתב כופו ועד בשר איש פלוני עד כשר בן איש פלוני ולא כתב עד כשר וכך היו נקיי הדעת שבידו של איש עושין כתב הניכורו וחניכתה כשר גט כעושה בישראל בשר זבגיים פסול ובגיים חובטין אותו ואומרים לו עשה מה שישראל אומרים לך וכשר ט יצא שבה בעיר בקודשת הריון מקודשת בקודשת הריון מגורשת ובלבד שלא יחא שם אמהלא איוו חיה אמתלא גירש איש פלוני אמת אשה ערל תנאי זרק לה קדושה ספק קרוב לח ספק קרוב לו זו היא אכרלא בית

על השמאל ומכאן ג' עדי תתמוי על השמאל ואם בלבד תתום על הימני או כהפך שהעד השני היווני הפך כותבו לסדר כתב עבריו והתחיל מן הימני אל השמאל כמו שחתם העד עברי הראשון והעד עברי השלישי חתם כדרכו מן הימני ומכאן שלשתן תתמוי על הנט הימני הראשון והעד הימני האחרון לבדו חתם כדרכו על הנט השמאלי וישכח דלא ידיעכ דהוי מניה חתמו תלת ובהי מניה לא התים לא חד שניה פסולין: ז בדף השני שאכלו ברוחב המגלה: מן הכד בגליו של ימין הגט או בגליו השמאלי או מאחריו בנט פשוט שעדיו מתוכו: הקוף חבר זה אכל זה: שניהם פסולי שאין כקראת התעיה לא עם זה ולא עם זה: את שהעדים כקדוין כופו שגן חתיעה כלפי כופו ולא שרגלי חתיעה כלפי יראשו כשר: ח כתב כופר ועד התם כופר ועד דהו לכו ב עדי ואשמעכ מתני דלא חיישינן שמה העבד לא כיוה לחתום לכופר לא אם לשיאי אחרו לכופר יכתבו ולפלו ופלו עדי וחתמו וחסו הכך עדי לכופא דספרא שיאמר איבי בעיכו כשר לעדות ואחתמו בלא דעות דבעל להא לא חיישינן: חטבתו עם לוי של משפחה: מעושה בחוקה בישראל כשר אל אכמהו כדוין כנוכל הכך פסול להנחיל או שהיתאסורה לו ואם אכמהו שלא כדוין פסול ופסול מן הכהונה משום ריוו גט: זכנוי כדוין פסול ופסול מן הכהונה שלא כדוין אפילו ריוו גט אין בנו ומי שחייב ליתן גט מן הדוין זאן גט כח כדיוני ישראל לכופו חובטין אותו על ידי גוים שאומרים עשה מה שישראל אומר לך ומתן הנט על פי דיכוי ישראל: ט יבא שמה בעיר מקודשת פניה שיבא עליה קול פלזכות בתקדשה היום לפלו ולא קול הכרה בלבד אלא כנון שיהו כרות דולקות ומטות מוכעות וכבי אדם כככסים ויונאיה ואומרי פלזכות מתקדשה היום: מגורשת הריון מגורשת ארישא קאי הוא איתתא דינא עליה קול מקודשת וחיישינן ליה ואסרמה ליכפא אלא לאותו האיש אם חזר ויבא עליה קול מגורשת שגרשה אותו פלזכות שיבא לה קול קדושים ממנו הריון מגורשת ומותרת לכל שהרי קול שחששו לו תחלה שברו גמון: ובלבד שלא יבא שם אמתלא של יח עם הקול של קדושוין או של גרושוין אמתלא טעם שהוא שוכ

קידושין פרק א

אית כח הקנין: ו אצלנו הקדושה תהיה לו עין האור או עין מלך דדשי בה ערות דבר או פרוה
אודבר כלעזר שאר דבר כחחון שאינו ערוה וכני עיןבא אומר אפי' טעם אחרת כחה ממנה ודליש קרא
הכי אם לא תמצא חן על כו בעיניו או אם ערוה בה ערוה או דבר של כחחון על כל אחד משלשה דברים
הללו יוכל לגרש והלכה ככה: בסכת קידושין

האשה

קבנית לפי שאין
אשה מתקדשת

בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשהו אלא אם כן
מצא בה דבר ערות שנאמר כי מצא בה ערות דבר וברית הלל
אומרים אפילו הקדושה תבשילו שנאמר כי כצא בה ערות דבר
רבי עקיבא אומר אפילו מצא אחרת נאה היכנה שנאמר והיה אם
לא תמצא חן בעיניו *

כשלמה מסכת נישין: ונכה כתמל מסכת קידושין:

האשה

קבנית בשלש דרכים וקונה את עצמה בשתי
דרכים נקנית בכסף בשטר ובביארה בכסף

בית שמאי אומרי' ברזרר ובשוה דינר ובית הלל אומרים בפרושה
ובשוה פרושה וכמה היא פרושה אחד משמנה באיטר האיטלקי
וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל היבמה נקנית בביאה וקונה
את עצמה בחליצה ובמיתת היבם * ב עבר עברי נקנה
בכסף ובשטר וקונה עצמו בשנים וביובל ובגיר עון כסף והירח
עליו אמה העברירה שקונה את עצמה במסיבין הנרצע נקנה
ברציעה וקונה את עצמו ביובל ובמירה הארון * ג עבר
כנעני נקנה בכסף ובשטר ובהזקה וקונה את עצמו בכסף על ידי
אחרים

אשה ובעלה ואשת שאין לך קדושים מפורשים בתורה יותר מקדושי ביאה אמרו חכמים שהקדש נביאם
מכין אותו מכת מדות שלא יהיו בני ישראל פרוגין: בפרוטס היא חני שעורה של כסף: היבמה קבנית
ליבם להיו באשתי לכל דבר נביאה אבל כסף ושטר לא מהכין בה מראשית לא דבין היו דתקון דמהני בה
מאמ' לפסלה על שאר האמין אבל לא לפטר מן החליצה ולא להטמא לה: ב עבד עברי נקנה בכסף
דכתי' מוכר מקנתו מלמד שהיא נקנה בכסף: ובשטר שבאמה העבריה אם אחרת יקח לו הקופה הכתי'
לאחרת מה אחרת בשטר חף האמה בשטר וילמוד עבד עברי מאמה העבריה דכתיב העבד או העבריה
מקיש עבד לעבריה: בשכני לבסוף שש שכניו אבא חפשי ואפי' היתה שמונה בתוך שש שכני עובד דכתי' שש שכני
ועבד ובשניע'י פעמי' שהוא עובד בשביע'י: וכיובל אם פגע יובל בתוך שש שכני' מויאיו: ובגיר עון כסף דכתי'
באמה העבריה והקופה עברי לעבריה אם קלאו רבו בשש מני והוא עתיד לבא לבסוף שש כמכח קופה
עבד כל שנה במנה כשכא לפדות עצמו מנרע לו רבו מפדיונו דמי עבודת השבי שעבד: יתרה עליו אחת
שקובה עמה בכל אה ובסימני' כערות כדילפי' מויאיה חכם רבה לה ויאה לו שוכה בסימני': ובמיתת
האדון דכתי' ועבדו לעולם לו ולא לבן אבל המכר ומת האדון בתוך שש עבד לבן דכתי' שש שכני' עבדו בין
לו בין לבנו ודוק לבן עבד כל שש אם מת האדון אבל לבת ולתם ולשאר יורשים אינו עובד דכתי' ועבדך שש
שכני' לך ולא לירש' ואמה עבריה קונה עצמה בעינת האדו' ככרע דכתי' בני כרע ואף לאמתך תעשה כן:
ג עבד כנעני נקנה בכסף בשטר ובחזקה דכתי' והתנחלת אותם לככר לרשת אחוזה הקיש עבד'
לקדש' עמה קדש' נקנה בכסף בשטר ובחזקה אף עבד כנעני נקנה בכסף בשטר ובחזקה וחוזה העבד
כגון שהעיר מעל לרבו או הכעילו או הולך כליו אחריו לבית המדרח הפשיטו הרחיבו סכו גרדו הלבישו
בגדיהו או שהגביה הרב את העבד קלאו: בכסף עי' אחרי' שיתקוהו לרבו עם שיהיה זה בן חורין אבל הנה
עצמו

קודשין פרק א'

לו

עצמו לא יקבלנו מהם ואפי' עמ' שאין לדנו רשות בו דקבער אין קנין לעבד צמוס גד בלא רבו: וכשטר עי' עצמו דסבר מונה הוא לעבד שינא מתחת ידו רבו לחירות שאם עבד כהן הוא פסולו מלמכול בתרומה ואם עבד ישראל הוא אובדו בשפחה ומשום ההיא קאמר דאינו יוצא בחירות בשטר עי' אחרים לא עי' עצמו דכיון דתובה היא לו אין חזין לאדם אלא כפניו וכסף דעל ידו אחרים שאני שכן קבלת רבו גרמה לו להשתחרר מא' ליו ואין אחרים הללו חזין לו

לא שקבלת הרב והרב אינו כעשה שלמותו אלא לגודך עצמו ומקנהו מחלו: ומכמים אומרים בכסף עי' עצמו דקבעריו יש קנין לעבד בלא רבו הילכך קונה את עצמו בכסף אשוי' עצמו וכש על ידו אחרים: וכשטר עי' אחרי דסברו זכות הוא לעבד שינא מתחת ידו רבו לחירות וזכין לאדם שלא כפניו והלכה כחכמים: והעבד

אחרים ובשטר על ידו עצמו דברי רבי באיר וחכמים אומרים בכסף על ידו עצמו ובשטר על ידו אחרי' ובלבד שיהא חכסף משל אחרים ד בחמה גסה נקנית במסירה והדקה בחגבה דברי ר' מאיר ורבי אליעזר וחכמים אומרי' בחמה דקה נקנית במשיכה ה נכסים שיש להם אחרי' נקנין בכסף ובשטר ובחוקה ושאין להם אחרי' אין נקנין לא במשיכה נכסים שאין להם אחרי' נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף ובשטר ובחוקה וזוקקין נכסי' שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחרי' ליטבע עליהן כל

כענין קונה עצמו אם קימא רבו את עצמו או הפיל את שבו או קטע ממנו אחד מעד ראשי אברים שהם אצבעות ידים ואזבניות רגלים וראשי אוזנים וראש החוטם וראש הזכרות וראשי שדים באשה והא' לא חשיב להובמת' לית' בכלל הדברים שהעבד קונה את עצמו משום דהיונא בראשי אברים כדריך גט שחרור מרבו והיונא קונה את עצמו בשטר: ובלבד שיהא הכסף משל אחרים דעבד אין לו כלום דאף מניחא וקבלת מתנה הכל לרבו ואם בא להפדות על ידו עצמו כדריך להיות הכסף משל אחרים שיתבאר לו על מנת שאין לדנו רשות בו: ד במסירה בעלים מוסרין אותה ללוהא בנפטר או בשערה: בהגבה דלא במשיכה: כקניית במשיכה ואף על גב דאשטר בהגבה עמ' נקנית במשיכה משום דמסרובא שהיא מתחוקת בפדומה תמיד לאחו עי' דקרקע ופסק ההלכה בין בחמה דקה בין בהמה גסה נקנית במשיכה וכש בהגבה ומשיכה קונה במוטא שהיא וזית של רשות הרבים ובחצר של שניהם ומכירה קונה ברשות הרבים ובחצר שאינה של שניהם והגבה קונה בכל מקום וכל מה שדרכו בהגבה אינו נקנה אלא בהגבה ודבר הנקנה במסירה ואינו נקנה במשיכה וכן דבר הנקנה במשיכה אינו נקנה במסירה:

ה נכסים שיש להם אחריות אינו קרקעות שהמלוה את חברו סומך עליהם לפי שקיימים ועמודים פירוש אחריות חזרה שחור המלוה עליהם וטורף אותם מן הלוקחות כשלא יוצא כלום ללוה נקנית בכסף דכתיב שדות בכסף יקנו והיא מלי במקום שאין רגילין לכתוב שטר אבל במקום שרגילין לכתוב שטר לא קנה עד שיכתוב שטר: בשטר שכתוב על הכיר או על המרס שדי כתובה לך שדי קמיה לך מוסדו לקונה ודוקא בכתובה נקנה הקרקע בשטר אבל במכירה עי' שיתן את הכסף אלא אם כן מוכר שדהו עפני דעתה דבאה קני בשטר לחודיה ומכלן דמקרקעי' בשטר דכתיב וכתוב בפטר גתתם: ובחוקה כגון שאשטר בקרקע מעט או כעל גדר ועי' כל שהיא כפניו בשטר דכתיב וזאת היא שאלא בטנו כדריך שיאמר לו לך חזק וקני ומכלן שקרקע נקנה בחוקה דכתיב וירשתם אותה וישבתם בה במת ירשתם ביושיבה: ושאין להם אחריות אין נקנין אלא במשיכה דכתיב או קנה מיד עמיתך דבר שאשטר לתתו מיד ליד אינו נקנה אלא בכתובה מיד ליד: נקנין עם נכסים כולו אם מכר מטלטלין עם הקרקע כיון שקנה לוקח הקרקע באחת משלשה קביו הללו נקנו מטלטלין עמה והוא שיאמר לו קנה הכי אגב קרקע וכסף לך מקרא דכתיב בדברי הימים ויתן להם אביהם מתנות רבות לכסף ולזהב ולמלכות עם ערים בצורות: וזוקקין נכסים הללו שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות כו' אף על גב דאין נשבעין על הקרקעות היבא דטעמו מטלטלין וקרקעות וכתחייב ליטב על ה מטלטלין וזוקקין מטלטלין את הקרקעות להשבע עליהן על ידי גלגול שנועה ולמדנו גלגול שנועה מהוטא דכתיב ואמר האשה אמן אמן אמן מ'איש זה אמן מ'איש אחר אמן שלא שטיית

מדרושין פרק א

ארוסה אמן שלא שטיית בשואה שומרת יבס וככמה : כל הנעשה דמים באחד מפרש נגמול כל הנעשם דמים באחד כל דבר שאם בא לתתו דמים באחד נריך לשמו דהינו כל מטלטלין בר מטבע : כיון שזכה זה כלומר כיון שמשך האחד בתחייב האחר בחליפו ככל מקום שהם אם מעו או ארזו ואעפ"י שלא משך לפי שבשאיבת המוכר את הסודר או את החפץ כקנה המקח ללקוח ככל מקום שהוא ואעפ"י שאין בחפץ שיקויבו שזה ערוט וכלכד

ו כל הנעשה דמים באחד כיון שזכה זה נתחייב זה בחליפו ביצר החליף שור בפרת או חכור בשור כיון שזכה זה נתחייב זה בחליפו רשות הגבוה בכסף ורשו' ההדיוט בחזקה אמירתו לבחור כמסירתו להדיוט ו כל מצות הבן על האב אנשים חייבין ובשים פטורות וכל מצות האב על הבן אחר אנשים ואחד נשים חייבין וכל מצות עשה שהזמן גרמה אנשים חייבים ונשים פטורות וכל מצות עשה שלא הזמן גרמה אחר האנשי' ואחר הנשים חייבין וכל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמה בין שלא הזמן גרמה אחר האנשי' ואחר הנשים חייבי' חוץ ככל תשחית וכל תקיף וכל הטמא למתים ו ח המסירות והחנפות וההגשורת והקמיצות והקשורות והמליקות והזוארת והקבלות נורוהין באנשים ולא בנשים חוץ כמגרת סוטה ונזירה שורג' בגשורת

ט כל

שלא יהיה מטבע או פירות שלו אין קונוין בהם וכל הדברי' כקני' בחליפין מטלטלי' עבדו וקרקעו' מוז' מהמטבע שאינו כקנה ב בחליפין משום דלעניה דליכיש אכורא דכמטבע לא על גופיה ונורתא עבדא דבטלה לפיכך אם לקח אדם מטבע בלא משקל ובלא מין ואמר אלו חלופי טרה פלונית או עבד פלוני או חפץ פלוני כיון שמשך זה בתחייב ה האחר בחליפיו דהא גלי דענית דלאו אכורא קפיד הואיל ולא שקל ולא מנה ואין שם דרך ש

שנועיל בקייית המטבע היבא דליתיה בעיניה אלא להקנותו אגב קרקע : רשות הגבוה בכסף נזכר שנתן מצות בכהמה לנזכר הקדש אפי' היא בסוף העולם קנה ובהדיוט לא קנה אלא בחזקה כלומר עד שימשוך ואם כתן ההדיוט דמים על החפץ כל זמן שא' משך החפץ לא קנה ומחיר המוכר את הדמי' אם סודר כו עמכיל החפץ ונריך לקבל עליו מי שפרע חבל אם נושך הלוקח החפץ אעפ"י שעדין לא כתן הדמי' שהתב' אין שום אה מהם יכול לחזור בו ואם לא כתן דמי' ולא משך החפץ לא שכתשטרו על המקח בפני עדי' ובמכרה זה שיקנה בכך וכך ובתרה סביר' לחכוכך וכך אפי' אם אתם עדי' אין בלה' הדברי' כלום ואפי' מי שפרע אין כאן : אמירתי לגבוה כמסירתי להדיוט האות שזר זה עלה בית זה הקדש אפי' בסוף העול' קנה ובהדיוט לא קנה עד שימשוך בכהמה ויחויק בבית : ו כל מצות הבן על האב כל מצות הבן המוטלו' על האב לעשו' לבנו והן דברי' למולו' לפדיונו' אם הוא כבוד ללמדו תור' ללמדו אומו' להשיאו' אשה להשיטו בכהר : אנשי' חייבי' האב הייב כמנו' הללו לבנו והאם פטור : וכל מנו' האב המוטלו' על הבן לעשו' לבניו שהם מורא וכבוד מור' לא ישב כמקומו ולא יסתור את דבריו ולא יכריע את דבריו כבוד מאכיל ומשק' מלביש ומכסה מכים ומנו' : אפי' אנשי' ואפי' חייבי' הכני' והבנו חייבי' : כל מצות את דבריו שהזמן גרמ' שהזמן גרם לתנו' שבתא כגון שופ' סוכה לולב וכו' : שלא הזמן גרמו כגון מוול' מעין אכדה ופולגה וכו' והני תרי כללי' לאו דוק כדקמי' לן אין לזודין מן הכללות אפי' במקום ש' כהם מוז' : שהדי' מנה' כללי' הפס' ונשימה במועדים והקהל' בנח' הסכו' כלן מצות עשה שהזמן גרמא הן וכשים חייבי' ותלמוד תור' ופריה ודביה נפדיון כשים חייבי' מצות עשה שלא הזמן גרמא הוא וכשים פטור' ואכל' כל לא בתרא דכל מצות לא תעשה אחד אנשי' ואחד נשים חייבי' מוז' מכל תרץ' וכל תשחיתו' כל תטע' למתי' כללא' דוק הוא ילפיל' ליה מדכתי' איש או אשה כי יעשו' מכל הטאת האד' השהי' הכתי' אשה לאיש לכל עובשי' שבתור' : מוז' וכל תקיף וכל תשחית' דכתי' לא תקיפו' פאת ראשכם ולא תשחיתו' פאת וקכך כל שיטנו בהשחית' שבו בהקפה וכל שאיכו' בהשחית' איכו' בהקפה והני נשי' הואיל' ולתנהו בהשחית' ליתנהו בהקפ' ומכלן דליתנהו בהשחית' דכתי' פאת וקכך ולא כת' פאת וקכך מאי וקכך ולא וקכך אשתי' : וכל תטע' למתי' דכתי' איש' אהרן בני אהרן בני אהרן : מ הסמיכו' והתנופו' אי' סומכ' ואיכה מניפה ואיכה מנשת' כקין מערבית דרומי' כמשפטה אם היא כהנת ואיכה קומנת ולא מקטר' ואיכה מולקת עוף ואיכה מקבלת דום במזרק ואיכה מזה דם : מוז' מנושה ונזירה שזן מניפות מכתב

קדושת פרק ב

לו

בפגמן שמחת טעונה תנופה כבעלים: ט כל מצוה שאינה תלויה בארץ כל מצוה שהיא חובת סנוף מקריא אינה תלויה בארץ ושהיא חובת קרקע מקריא תלויה בארץ חוץ מן הערלה שנוהג בכל הלכה לעשה ממכירי וכלאי הכרם בכל מדרכנן וכלאי זרעים מותרין לזרעם כהלך ליליעור אומר חף החדש אמר בקל מן התורה אעפ שהיא חובת קרקע שכבכל מושכיתיכם בכל מקום שאתם יושבים והלכה כר' ליעור: כל העשה מצוה אחת

ותרה על זכויותי כרי שיהיו זכויותי מרובין מעמדותי: מטיבין לו ומארכיבית ימיו לעולם הבא: וכוהל את הארץ ארץ הקיים:

וכל שאינו עושה מצוה אחת שהיו עובותיו מרובין זכויותיו ואינו עושה מצוה אחת שיהיה מחסה זכאי ומחסה חייב אלא כשאר עובותיו ומרובין: ולא כדרך ארץ שאין משאו ומתנו ככחת עם הכרית: אינו מן הישוב אינו מועיל לישובו של עולם והיו ע מושכו מושכ לנים ופסול לגדו:

האיש

מקדשנו כנו וכשלונו כנו תעלה ואיכ בשלוחו שמורה בני יתר מכשלות דכי פסיק גופו במצוה מקבל סכר טעו וילפינן שלוחו של אדם כמותו מקרא דכתי' ושאטו אותו כל קהל עדת ישראל וכי כל ישראל שחטיין אלא מכאן ששלוחו של אדם כמותו: האיש מקדש את בנה כשהוא כערה וכש כשהיא קטנה והיא דקקט כערה ארס ארעא אשמעינן שאמר לאדם לקדש את בנתו כשהיא קטנה עד שתגדיל ותאש ככלוני אינו רונה:

ש כל מצוה שהיא תלויה בארץ אינה נוחגת אלא בארץ ושאינה תלויה בארץ נהגרת בן בארץ בין בחוצרה לארץ חוץ מן הערלה וכלאים רבי ליליעור אמר אף מן החדש בל העושר מצוה אחרת מטיבין לו ומארכיבין לו וואן מארכיבין לו ומו ואינו כוחל את הארץ: כל שישבו במקרא ובמשנה וברוך ארץ לא במחרה הוא חוטא שנאמר והחוטא חמשולש לא במחרה ונתקבל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ אינו מן הישוב

פרק ב

האיש מקדשנו כנו ובשלוחו האשה מתקדשת בה ובשלוחה האיש מקדש את בתו כשהיא בערה ובשלוחו האומר לאשרה התקדשי לי בתכררו וז התקדשי לי כזו אם יש באחת סחן שזה פרוטה מקדשת ואם לאו אינה מקדש' כזו וכזו וכזו אם יש שזה פרוטה ככולן מקדשת ואם לאו אינה מקדשת היתה אוכלת ראשונה ראשונה אינה מקדש' עד שיחא באחת סחן שזה פרוטה ב התקדשי לי בכוס זה של זין וכמצא של רבש של רבש וכמצא של זין בריכר זר של כסף וכמצ' של זהב וזהב וכמצא של כסף על מנת שאני עשיר וכמצ' עני עני וכמצא עשיר אינה מקדשת רבי שמעון אומר אם השטע לשבח מקדש' ג על כנת שאני כהן וכמצ' לו לוי וכמצא כהן בתין וכמצא כסדר סמדר וכמצא נתיין כן עיר וכמצ' בן כרך בן כרך וכמצא בן עיר על מנת שביתו קרוב למרחץ וכמצא רחוק רחוק וכמצ' קרוב על מנת שיש לו בת או שפח גדלה ואין לו או על מנת שאין לו ויש לו על מנת שאין לו בנים ויש לו או על מנת שיש לו ואין

ואם לאו אינה מקדשת דכיון דלמד התקדשי התקדשי כל חד הוה קדושי בנפי כשהיה עד שהיא באחת מהן שזה פרוטה היא אחת מהן לא מתקדש לא באחרונה שבה דכי אמר לה התקדשי לי כזו וכזו והיתה אוכלת אחת אחת כל אותן שאכלה הוה מלמה גבה וכי מטיא אחרונה שבה כגמרת הקדושים היא אית בה שיה פרוטה הוה ליה מקדש במלמה ופרוטו דעמיה אפרוטה ומקדשת אכל אי לית באחרונה שיה פרוטה אף על גב דאיכא בקמואי שיה פרוטה כי מטי גמר קדושים הוה ליה מקדש במלמה והמקדש במלמה אינה מקדשת: ב של זהב וכמצ' של כסף וכדאיכ' לניח לה בהא ואיכ' דכיח לה בהא: ד שמעון אומר אם הטעה לשבח הרי זו מקדש' לא פליג ר' לם על שבה דממון דמתת' כיה' לה באותו שבה אבל על שבה דיוחסין כגון לוי וכמ' כהן מודה ר' שמעון דאיכ' הטעיה או הטעה הוא אות' לשבח איכ' מקדש' דלא כיה' כהן כשכחו מפני שמתגאה עליה ואין הלכ' כר' שמעון: ג שפחה גדולה קולעת עשר הכשים פל' דכרמית ובעלת לשו' כמו שכ' ויגדיל' עלי' בפיה: אעפ' שאמר כלבי היה לה תקדש' לכו' לדברים

קידושן פרק ב

שכלב אינם דברים: ד והלך וקדשה במקום אחד כו דמראה מקום הוא לנו ואין זה תנאי: ה
תבא שלא בכתובה דאמר אי איפשי כנאשה כדדכית אבל גיטא כעיא מספק כיון דלא פירש דלמא דעתים
במי אכדדכית הפוסלין ככהנים מפורש בכתובות: ו סבלכות דדכות שדרך מתן לשלוח לארסותו אינה
מקודשת ולא אמרינן וידעה היה שאין קידושין קדושים וגמר ושלא סבלכות לשם קדושין אלא אמרינן מהמה

קידושין הראשונים שלחונן קטן
שקדש ושלא סבלכות משהגדיל:
ו אינן מקודשת דאמ' קרא
ואשה אל אחותה לא תקח לגרוד.
כשעה שבעשו גרזו לזו אין לך
לקוחין אפי' באחת מהן וה' לכל
שאר עריות שיש בהן כרת שאין
קדושין תופסין בהם: ושלחן
היתה שמעב' מהא מתני' דהמקד'
בגזל ואפי' בגזל דידה אינה מ
מקודשת ולא אמרינן מדקבילתיה
אחילתיה מדקתני ושלחן היתה
משל שביעית היתה משום דשל ש
שביעית היתה שהפירות הפקר
משום הכי הכסוס מקודשות אלא
שאין אחיות מקודשות אבל אם לא
היתה שביע' הואיל ושלחן היתה
לא היו קדושים פוסלי' באחת מהן
ודוקא בגזל שלפני יאוש בעלים
אמרינן דלא הוו קדושים אבל

המקדש בגזל שלחן יאוש קדושין קידושי' ושמעב' כמו שהמקדש בפירות שביעית מקודשת ולא אמרינן אינן
מאוננו לכות בהן אלא כיון שזכה בהן ממונו הם לכל דבר ושמעב' כמו שאשה נעשית שלוח לחברתה ואפי'
במקום שביעית לה גרה ואפי' דבכל ערות שהאשה כשרה לה אין הגדה כשרה לה שליחותא מיהא כיון
דעבדא עבדא דהא הכ' בקדושים הללו הן כעשות גרות על דהי' זו שקבלתה וקתני אין אחיות מקודשות הא'
כדדכית מקודשו ומתני' מתרנא בגמר' איכא דהלכת' הכי המקדש אשה וכתה או אשה ואחותה שתייהן כאחיה
אינן מקודשות: הא אחת מאשה וכתה אהת מאשה ואחותה כיון שאמר לשתיהן אחת מכם מקודש' לי ולא פי'
לאי זה מהן מקדש וקבלה אחת מהן הקדושים פי' חברתה או שתייהן קבלו קדושים כאחת מקודשות ושתייהן
גריכות גט ואם אמר הר' אויה מכם לביאה מקודשת לי אינן מקודשו' דכל אחת מהן איכה לפסוקה באחות
אשתו ואין שום אחת מהן הר' אויה ומעשה כמי בחמש נשים ובהן שתי אחיות ולקט אחד כלכלה של
תאכיס ואמר הר' אויה מכם לביאה נתקדש לי ואמר חכמים אין אחיות מתקדשות הא כדדכית שהא'
דאויית לביאה מתקדשות אבל אם אמר כלכם מתקדשות לי לא היתה שום אחת מהן מקודשת דכי
היכי דאין אחיות מקודשת כך אין האחרות מקודשות היכא דאמר כלכם: ה המקדש
בחלקו שחלק עם אחיו הכהנים: איכה מקודשת דכהנים משלחן גבוה קא זכו ואמר קרא חזק
יהיה לך מקדש הקדשים מן האש מה אש אין אתה משתמש בו אלא לאכילה כך מתכות הללו לא משתמש
בהן אלא לאכילה: וכמעב' כעב' מעב' לה' הוא בהוייתו יא: דכי יקודה אומר מויד קדש
במעב' שני הואיל ויובא לחולין על ידי פדיון ודאי הוציא לחולין על ידי קדושין הללו ודאי מויד
סבר לין דרך חלול בכך: ובהקדש של בדק הבית מויד קדש שביין שידע שהוא הקדש והוציאו לחולין
בבוכה יתחללה קדושתו וכעונג דלא ידע שהוא הקדש ולא יחיא ליה דליתחלל הקדש על ידו

מקדושת פרק ב

לח

לא כתללה קדושתו ואיכה מקודשת ורבי יהודה סבר אפכא והלכה כרבי מאיר ביועמד וכרבי יהודה בהקדש: ט המקדש בערלה וכו' איכה מקודשת דכלהו אמורי הנאה כנהו ערלה דכתיב לא יאכל אחד אחד אכילה ואחד אסור הנאה בעשמע ובכלאי הכרם דכתיב פת תקדש פת תקדש אש: וכשור שנסקל דכתיב ביה ולא יאכל את כשרו: ועגלה ערופה דכתיב בה כפרה כקדשים שגאמר וככפר להם הדם: בנפרי מנורע דכתיב כאמ'

מכשיר ומכפר בפנים אשמו של מנורע שהוא מכשיר אותו לאכול בקדש וחטאתו שמכפר וסנייהם כעשים בפנים ואמר מכשיר ומכפר בחזק מכשיר כפרי מנורע שמכשירין המנורע לבא אל תוך המזבח ומכפר עגלה ערופה שכאמר בה וככפר להם הדם וסנייהם כעשים מן לעזרה מה מכשיר ומכפר האמו בפנים שהם אשמו ומטאתו של מנורע עשה בו מכשיר כמכפר דתרויהו קדש' כנהו ואמורים בהנאה אף מכשיר ומכפר האמורי בחזק שהם כפרי מנורע ועגלה ערופה עשה בו

קדשים קלים אינה מקודשת בשני בין שונג בין כבוד לא קידש דבריו רבי מאיר רבי יהודה אומר בשונג לא קידש במזיר קידש ובתקדש במזיר קידש ובשונג לא קידש דבריו רבי מאיר רבי יהודה אומר בשיגן קידש במזיר לא קידש יש המקדש בערלה בכלאי הכרם בשור הנסקל ובעגלה ערופה בצפורי מצורע ובשער גזיר ופטר חמור ובשר בחלב וחולין שנשחטו בעזרה אינה מקודשת סכרן וקידש בדמיהן מקודשת המקדש בתרומות ובמעשרות ובפתנות ובמי חטאת ובאפר חטאת הרי זו מקודשת ואפילו ישראל

פרק ג

האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו מקודשת וכן האומר לאשה תרו את בקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים מקודשת לשיבי בת ישראל לכהן תאכל בתרומה מעכשיו

מכשיר כמכפר להיות אסורי בהנאה ומאמתו אסורין כפרי מנורע בהנאה מצעת שיטה והכפר השחוט בלכר היא שאסורה בהנאה: ומגלה ערופה ירדתי אל כהל איתן אומרתי: בעשיר הכזיר דאמר קרא קדש יהיה גדל פרע שער ראשו גדל פרע שער ראשו יהיה קדוש: ופטר חמור אומר בו ומרפתו וכאמר בגמלה ערופה וערפתו מה עגלה ערופה אסורה בהנאה אף פטר חמור אסור בהנאה ויאכו אסור בהנאה אלף אר ערופה: וככשר בחלב כאמר שלטה פעניים לא תבשל גדי בחלב אמו אחד לאסור אכילה ואחד לאסור ה. אה ואחד לאסור בשול ובחולין שכשחטו בעזרה דכתיב כי ירחק מן המקום ונחת בדחוק מקו' אתה ונכת ואי אתה ונכת בקרוב מקום יוכל לא יאכלנו אכל יאכלנו תל לכלב תשליכון אותי איתו איתו משליך לכלב ואי אתה משליך לכלב חולין שכשחטו בעזרה: מכרן וקדש בדמיהן מקודשת שאין לה דבר שתופם את דמיו להיות כמזהו אלף עבודה וזה ושיעית עבודה וזה שגאמר והיית חרם במזהו כל מה שאתה מהיית מנחה הוא כמזהו ושיעית שגאמר קדש הוא תופסת דמיה בהקדש והוא עבודה וזה ושיעית שני כתובים הכאים כאחד וכל שכי כתובים הכאים כאחד אין מלמדו:

המקדש בתרומות תרומה גדלה ותרומת מעשר: ובמעשרות מעשר ראשון ומעשר עני: ומתנות הורו והלחיים והקובה: וכמי חטאת וכמי אפר חטאת ורואים למכרם לטמאים ליקח מהם סכר הנאה וסכר מלוי המים חבל שזאב ושכר קדוש והוא כתיבת האפר במים אסור: ואפילו ישראל הכי קאמר ואפילו ישראל שפלו לו תרומות ומתנות מבית אבו אמו כהן שזכה בהם ייכול למכרם לכהנים אם קדש בהם את האשה מקודשת ואפילו לא כפלו לו תרומות אלף טבלים שעדין לא הורמו הואיל ונורישא בהן היה עומד לכהנים והתרומות שלו זה ישראל שירש אותם כמי ירש מהם התרומה והוא שלו ויכול למכרה לכהנים דמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמו:

האומר

לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו אפילו בנזיר מאי והלך שהלך ברמאות ולהכי תכן האומר לרבירו ולא תכן האומר לשלומו לאשמעוין דאף על גב דלא עשאו שלום מתחלה לכך לא שאמר לקדש לי אשה פלונית אם קדשה לעצמו קריבים שהלך ברמאות ורמאי הוי: ובא אחר וקדשה בתוך ליום מקודש לשכי ויכול לכהנה אפי' בתוך אף השלשים

קידושין פרק ג

השלישים יום: צת כהן לישאל אם צת כהן היא זאת שנתקדשה לאהר שלשים יום כל אותם שלשים יום תאכל בתרומה שלא כעמלה מלאכול בתרומות בית אחיה ואם בתישראל לכהן היא לא תאכל בתרומה שעדין אינה אשת כן: מקודשת ונכריכה בט מערייהו: ב הרי את מקודשת לי בפרוטה זו עמ שאתן לך פאיתם זו: ויתן ומשיתן קדש למפרע דכל האומר עמ כאומר מעכשיו דמי הרי זו מקודשת ויט לו אם יש עדים שיש לו ואם לא כודע שיש

לו הרי זו מקודשת מעסק שמת יש לו ומתכוין לקלקלה: והראה על השלחן שהיה שולחני והראה על השלחן מענות שאינן שלו איב' מקודשת: ג בית כור מקום הראוי לזרוב כור שהוא שלשים שאין ים לו אם יש עדים שיש לו מקודשת ודאי ואם אין ידוע שיש לו מקודשת מעסק ולא אמרין זווי דעבד אכתי דמכבי היישיב דלמא אית ליה ומתכוין לקלקלה אבל ארעא לא מיישיב' דלמא אית ליה דאם אית דאית ליה ארעא קלא אית ליה: ואם גנדה בבקע שזיכה שלו וואף על גב דנכתבה לחכדות אול לקבלות איכה מ מקודשת: ד כל תנאי שאינו כפולכו אינו תנאי ואצט של בתקיים התנאי בתקיים הדבר: אם ועברו ואם לא ועברו וואי לא כפל הדברי היתא מתכנת קיימת והיו כחלי' את ארץ הנלעד אצט שלא היו עובדי ואצט דאמ' אם ועברו אתכם לית לן מכלל הין אתה שומע לאו ושמע מיכה כמו דכשיכתבאי קודם למעש' מ' דלא אמ' תנו להם אם ועברו משמ' דאי הוה אמ' הכי לא איתי תבאה ו

מכטל מעשה דמתנה דקדמי' ושמע מיכה כמו דכשיכתבין קוד' ללאו דלא אמ' תחלה אם לא ועברו לתתנו ואם ועברו וכתתם: ר' חנינא כו' אתנאי כפול פלגי דאין צריך לכפול דמכלל הין כשמע לאו וזה שפלו משה צורך היה הדבר ולענין פסק הלכה אם אמר על מתאין צריך תנאי כפול ולא הין קודם ללאו ולא תנאי קודם למעשה לא התנאי קיים ואם לא אמר עמ צריך כל הכי דאמרי' ואם לאו התנאי בטל והמעשה קיים ולש' בתנאי שדריכו ממוכו ולש' בתנאי שבנישוי' וקדושי' הכל שזה לדבר זה: ה והוכר עובדה דבריו קיימין כתרומה דאין לו לבא עליה עד שיקדשה קדושי' שניים שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ולא אמרו דבריו קיימים אלא להחמיר עליה שאמורה לכתש' לאחרים: ו ואעשה עמך כפועל כפועלה יום אחד ולאו דמקדשה כשכר פעולה לכיון דקיימא לן: טנה לשכירות מתחלה ועד סוף כמנא כשנמיר מועלתי הוי שכירותו מלוא אנהל ומקד' כפועלה אינה מקדש' אלא דמקד' לה השת' כפועל על מנת שייעשה

מעכשיו ולאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בחוץ שלשים יום מקודשת ואינה בקודשת בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: ב האומר לאשה הרי את בקודשת לי על כנת שאתן לך מאתים זה הרי זו בקודשת והוא יתן על כנת שאתן לך מכאן ועד שלשים יום נתן לה בחוץ שלשים בקודשת ואם לאו אינה בקודשת על מנת שיש לי כאתי' זה הרי זו בקודשת חש לו על מנת שאראוך מאתים זה הרי מקודשת ויראה להואם הראה על השלחן אינה מקודשת: ג על מנת שיש לי בית כור עפר חריו בקודשת ויש לו על כנת שיש לי בכקום פלוני אם יש לו באותו מקום מקודשת ואם לאו אינה בקודשת עד' כנר' שאראוך בית כור עפר חריו מקודשת ויראנה ואם הראה בבקעה אינה מקודשת: ד רבי סאיר אומר כל הנאי שאינו כהנאי בני גר ובני ראובן אינו כהנאי שנאמר ויאמר אליהן אם יעברו בני גר ובני ראובן וכתוב ואם לא יעברו הלישי' רבי חנינא בן גמליאל אמר צריך הדבר לאומרו שאלמלא כן יש במשמע שאפילו בהרין כנען לא ינהלו: ה חסקדש את האשה ואמר כסבור הייתי שהיא כהנת והרי היא לוי' לוי' והרי היא כהנת ענייה והרי היא עשירה עשירה והרי היא ענייה חריו בקודשת כפני שלא הטעירו האומר לאשת חריו את בקודשת לי לאחר שאהנייר או לאחר שההניירו לאחר שאשתחרר או לאחר שתשהחרי לי לאחר שכיבת בעלך או לאחר שתמות אחותיך לאחר שיחלוץ לך ובכך אינה מקודשת וכן האומ' לחבירו אם ילדה אשתך נקבה הרי ה' מקודשת לי אינה בקודשת אם היתח אשת חברו מעוברת והוכר עובדה דבריו קיימין ואם ילדה נקבה בקודשת: ו האומר לאשה הרי את בקודשת לי על מנת שאדבר עליך לשלשון ואעשה עמך כפועל דבר עליך

קידושין פרק ג

לט

א"כ עמה בפועל: על מנת שירצה אבא בנמרוא מפרש שלא ימחה אבא ובשקבע זמן למחאתו כגו' שאמר
שלא ימחה אבא כל שלשים יום הילכך רצה האב שעברו שלשים יום ולא ימחה הרי זו מקודשת: לא רצה
שימחה בתוך שלשים חזרה מקודשת: מנת האב בתוך שלשים הרי זו מקודשת דאמריכו מאן שמי: זמנ הכן בתוך
שלשים מלמדים את האב שימחה כדי שלא יתקח וקוקיה ליכס ז' אפי קדשתיה כאמן לכנס דלח חניף
למימ קמיה דאב שקבל הקדושי

לשלשין ועשה עמה כפועל מקודשת ואם לאו אינה מקודשת: *
על מנת שירצה אבא רצה האב מקודשת ואם לאו אינה בקודשת

מת האב הרי זו מקודשת מת הבן בלמרון האב לומר שאינו רוצה
ז' קדשתי את בתי ואיני יודע למו קדשתיה ובא אחד ואמר
ז' אפי קדשתיה כאמן זה אמר אני קדשתיה זה אמר אני קדשתיה

שניהם כותנים גט ואם רצו אחד גותן גט ואחד כונס * ח

קודשתי את בתי קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה חרי היא קטנה
כאמן קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה וזרי היא גדולה אינו
כאמן נשבות ופדיתה בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה אינו
כאמן * מי שאמר בשעת מיתתו יש לי בנים כאמן יש לי אחים
אינו כאמן * המקדש את בחו סתם אין הבגרות בכלל * ט

מי שיש לו שתי בנות משהו נשים ואמר קדשתי ארתי בתי
וגדולה ואיני יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה שבקטנות או
קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות כולן
אסורות חוץ מן הקטנה שבקטנות דברי רבי מאיר רבי יוסי אמר
כולן מותרות חוץ מן הגדולה שבגדולות קדשתי את בתי הקטנה
ואינו יודע אם קטנה שבקטנות או קטנה שבגדולות או גדולה
שבקטנות שהיא קטנה מן הקטנות שבגדולות כולן אסורות חוץ

מן הגדולה שבגדולות דברי ר' מאיר רבי יוסי אמר כולן מותרות
חוץ מן הקטנה שבקטנות * י האום' לאשה קדשתיך והיא
אוסר' לא קדשתי הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו
היא אוסר' קדשתי והוא אוסר' לא קדשתיך הוא סותר בקרובותיה
והיא אסורה בקרוביו קדשתיך והיא אוסר' לא קדשת אלא בתי
הוא אסור בקרובות גדולה וגדולה מותרת בקרוביו הו"ב מותר
בקרובו קטנה וקטנה מותרת בקרוביו * יא קדשתי את בתך והיא

בתי גדולה אסרתי תב' לאשמועי' פלוגת דלמי ור' יוסי בקדשתי את הגדולה ובקדשתי את הקטלה דאי אשמעיב
בקדשתי את הגדולה הוא אסר' כ' כהא קאמר רבי מאיר דכיון דאיכ' דנזנרא מיכלהך גדולה קרי לה דשכח הוא
לאדם לקרובותיו כלשו' גדולה חשש שהיא קטנה כשש קטנ' למט ממכ' אכל קטנ' איש' מודי ליה לר' יוסי דכל
שהוא יכול לקרובות גדולה אין קור' אות' קטנ' וחי אשתו בהא קאמר ר' יוסי קבל בהך אפינו מודי ליה לר' יוסי
לכך הנזכר כשתיהן והלכ' כר' יוסי כשתיהן: * י האומ' לאש קדשתיך וכו' אסרתי לאשמועי' כ' באומר קדשתיך
וכאומר קדשתי דאי אשמעיב' נאמ' לאשה קדשתיך שהיא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו הו"ב אמר ר' יוסי
דלח מתאר' איהו בקרוביו דאיהו שקורי קא משקר דגבר' לח' אכפ' לי אס' איש' עצמו הל' בקרובותי ומקרי ואני
קדשתיך חשב' דלח קדש' אכל איהו כי אמר' קדשתיך דאסר' כפ' אכולי' עלמ' עד שיתן' לה גט או לאו דק' ליה
לא הו"ב וכתסר איהו על פיה בקרובותי ואפי' יהב' לה גט קמל': קדשתיך והיא אוסר' לא קדש' לא בתי וכו'
אשדוק' סלק' דעתך לומ' מאח' שהאב כאמ' על בתו מן התנור תהיה האב כאמ' על בתה מדרכ' קמל' דאיכה

איומיהם קדש: ט קדשתי את
בתי גדולה אסרתי תב' לאשמועי' פלוגת דלמי ור' יוסי בקדשתי את הגדולה ובקדשתי את הקטלה דאי אשמעיב
בקדשתי את הגדולה הוא אסר' כ' כהא קאמר רבי מאיר דכיון דאיכ' דנזנרא מיכלהך גדולה קרי לה דשכח הוא
לאדם לקרובותיו כלשו' גדולה חשש שהיא קטנה כשש קטנ' למט ממכ' אכל קטנ' איש' מודי ליה לר' יוסי דכל
שהוא יכול לקרובות גדולה אין קור' אות' קטנ' וחי אשתו בהא קאמר ר' יוסי קבל בהך אפינו מודי ליה לר' יוסי
לכך הנזכר כשתיהן והלכ' כר' יוסי כשתיהן: * י האומ' לאש קדשתיך וכו' אסרתי לאשמועי' כ' באומר קדשתיך
וכאומר קדשתי דאי אשמעיב' נאמ' לאשה קדשתיך שהיא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו הו"ב אמר ר' יוסי
דלח מתאר' איהו בקרוביו דאיהו שקורי קא משקר דגבר' לח' אכפ' לי אס' איש' עצמו הל' בקרובותי ומקרי ואני
קדשתיך חשב' דלח קדש' אכל איהו כי אמר' קדשתיך דאסר' כפ' אכולי' עלמ' עד שיתן' לה גט או לאו דק' ליה
לא הו"ב וכתסר איהו על פיה בקרובותי ואפי' יהב' לה גט קמל': קדשתיך והיא אוסר' לא קדש' לא בתי וכו'
אשדוק' סלק' דעתך לומ' מאח' שהאב כאמ' על בתו מן התנור תהיה האב כאמ' על בתה מדרכ' קמל' דאיכה

קרושין פרק ד

באמת: וא קדשתי את בתך וכו' אודי דתכלהני בני דלעיל תכמי להא ואעפ שחיא משנה שאינה צריכ
ונכל הכי דהיא אומר קדשתי מבקשי ממנו ליתן גט כדי להתיר ואם מעבמו כתן גט כופי אומי ליתן כתובה
יב כל מקום שיש קדוש' ואין עברה שקדוש' תופסין בה ואין עברה בכשואים והאי כלל'א לחו דוקא
שהדי גר שכשא ממורת' קדוש' ואין עברה דקהל גרים לא אקרי קהל ואעפכ אין הולד הולך אחר הזכר
שהולד ממור אח' גר שכשא ממור'

ואחד ממור שכשא גיורת: וכל מי
שאין לה עליו קדושין וכו' הולד
ממור כיכמו כשפן לן מקרא דכתי'
לא יקח איש את אשת אביו וסמי'
ליה לא יבא ממור ומקמיכן לה
בשומרת יבם של אביו שהיא אשת
אחי אביו שהיא עליו בכרת: על
אח' עכ'ל הערו' של חייבו כריתות:
ולד שפחה וככרית דכתי' בשפחה
השאה וילדיה תהיה לאדוניה
ובכרית כתב כי יסיר את בך
מאחרי ומדל'א כתי' כי תסיר ממ'
סכי קאמ' בתך לא תתן לבנו כי
יסיר בעל בתך את בך אשר תלד
לו בתך מאחרי אבל אבתי לא תא'
לנכך לא מהדר שאין הבן הנא'
מן הגוי קרוי כנכך לא בכה: יג
ממור שכשא שפח' ואפי' לכתמלה
יכול ממור לישא שפח' כדי לטהר
את בניו והלכה כל טרפון מודה
ד' טרפו' שעבד שכשא ממור הולד
ממור שעבד אין לו יוחס:

פרק ד

עשרה יוחסין עלו בכבל כהני לויי ישראל חללי
גירי וחרורי בכזירי גתיני שתוקי ואסופי כהני
לויי וישראלי כותרים לבא בקהל לויי וישראלי חללי גירי וחרורי
כותרים לבא בקהל זה בזה רבי יהודה אוכר גירי וחרורי בכזירי
וגתיני שתוקי ואסופי כותרים לבא זה בזה * ב ואהם
שתוקי כל שהוא מכיר את אמו ואינו מכיר את אביו אסופי כר'
שנאסף מן השוק ואינו מכיר לא אביו ולא אמו אבא שאול היה
קורא לשתוקי בדוקי * ג כל האסורים לבא בקהל
כותרים לבא זה בזה רבי יהודה אוכר רבי אליעזר אוכר ודאן
בודאן כותר ודאן בספקין וספקין בודאן * וספקין בספקין אסור
ואילר

עשרה

יוחסין עליו מכבל
השפרי עזרא כל

הפסולים שהיו בכבל והלויכן עמו כדי שלא יתערבו עם המיוחסין מאחר שאין שם בית דין: חללי כהנים
שכולדו מן הפסולו לכהונה כגון אלמנה לבג גרושה חללה וכה לכהן הדיוט: חרורי עבדים משוחררים:
בתינו גבעונים שמשלו בימי יהושע ונאסרו לכא בקהל: שתוקי ואסופי מפל'הו ואויל: גיורי וחרורי ועמורי
כלם מותר' לבוא זה בזה דקהל גרים לא אקרי קהל ולא מותרו ממזרי' לכא בקהל גרים אבל לויי וישראלי
במזרי' לא ושתוקי ואסופי שפס ממזרי' הם ומותרים להתערב בממור ודאי דאמרינן בקהל ודאי הוא דלא
יבא הא בקהל כשק יבא: ב שתוקי כל שהוא מכיר את אמו שקור' אבא ואמו משתקת: בדוקי שכדוקין
את אמו אם אמרה לכשר כעלתי הולד כשר והלכה כאבא שאול: ג כל האסורים לכא בקהל אעפכ
דתינויך לה כרישא ממזרי ומתינוי וכו' מותרים לכא זה בזה הא קמ"ל כגון גר עמומי ומואבי עם ממור שתוקי
ואסופי: ד' יהודה אוכר מפר' בגמ' דהכי קאמר אפי' לר' יהודה שאומר גר במזורת' ה"מ גר של שאר אומות
שמוער לכא בקהל הוא דאסו' במזורת' לר' יהודה דמ"ל קהל גרים אקרי קהל אבל גר עמומי ומואבי שאסור
לבוא בקהל מודה ר' יהודה שמוער במזורת': ודאן בודאן מותר כגון ממזרי' בתינוי ודאן בספקין ממזרי'
ונתינוי בשתוקי ואסופי: ספקין בספקין שתוקי בשתוקי ואסופי באסופי ואסופי בשתוקי אף על פי שה
ספק וזה ספק אסור שפ"א זה כשר וזה פסול והלכה כרבי אליעזר: וכותי הוי ספיקיהו לפי שאין ספיקין
בתרונ

קידושין פרק א

פיו לנכון כנין אינו האמן לפסול והלכה כרבו יהודה : ט וכן האשה שכתבה רשות לשלחה
 אבטריך תבא לאשמועינן כחך שבשעה שליח לקדש את בתו ונאשה שבשעה שליח לקדש את עבמה דלוי
 אשמועינן כחך שהיא חמיכה אב דקים ליה ביוחסין וכשמכא מיוחסה קדשה לו הוא דאמרינן דנטל את
 השליח אבל אתה דלא קיים לה ביוחסין חף על גב דקדשה את עבמה לא סמכה על קדושה ולא בטלה את
 השליח דטבל דלמא מטבח שליח

אדכר עיונא מוה ואי אשמועינן
 בדידה הוה חמיכה משום דמתת
 דיקא ומכסכה כי קדשה עבמה
 בטלה את השליח אבל אב דלא
 קפיד על כתי חס תבסח לבעל
 כל דהולא בטלה לשליחות ד
 דשליח והאי קדמי וקדשה סבר
 דלמא לא מטבח כדכתיב :

אינו כרדך להביא ראייה על האשה
 שהיא מיוחדת שכבר בדקה כ
 קצנאשה ולא על הנשים בכרס
 קטנים שכרובים אחי אמן :

יב לא יתיחד איש אחד עם
 שתי נשים מפני שדעתן קלה
 ושתי הן נזופות להתפתות : אבל

אשה אחת מתיחד עם שני אנשים
 שהאחד נושא מחברו ופסק ההלכה
 לא תתיחד אשה אחת עם שני

אנשים וכא איש אחד עם כ' נשים
 אלא אם כן היו שתי הנשים ברות
 או יבמות או אשה ופני בעלה או

אשה וחמתה או אשה עם תיממת
 שיודעת טעם בימה ואיכה מוסר
 עבמה לבניה לפי שאלו שונאות
 זו את זו ומתיראן זו מזו וכן היא

מתיחדת מן הקטנה שמת תרחה
 ותגיד ותלקח על יחוד הפכיה
 ועל יחוד עם העצומה חוק חזאת
 איש שאין חלקו עליה שלא ל

להוציא לבעל כהן ומתיראן זה מזה וכן היא
 מתיחדת מן הקטנה שמת תרחה
 ותגיד ותלקח על יחוד הפכיה
 ועל יחוד עם העצומה חוק חזאת
 איש שאין חלקו עליה שלא ל

להוציא לבעל על כהן ומתיראן זה מזה וכן היא
 מתיחדת מן הקטנה שמת תרחה
 ותגיד ותלקח על יחוד הפכיה
 ועל יחוד עם העצומה חוק חזאת
 איש שאין חלקו עליה שלא ל

להוציא לבעל על כהן ומתיראן זה מזה וכן היא
 מתיחדת מן הקטנה שמת תרחה
 ותגיד ותלקח על יחוד הפכיה
 ועל יחוד עם העצומה חוק חזאת
 איש שאין חלקו עליה שלא ל

קדריבך

נדרים פרק א

קונם הרי אלו כנויין לקרבן לשונות של גויים הם ויש מהם מי שקרא לקרבן כך ויש מי שקרא כך וככל לשון שיאמר מאלו הוא מתעב בקרבן: כדר במותא כלומר כשבע במותא והוא כנוי של מומתא שהיא שבתה בלשון תרגום: ג חולין שאוכל לך הלמד בקורה פתח ומשמע לא חולין יהיה מה שאוכל לך אלא קדש: לא כשר יהיה אלא פקול ואינו קדשים דשייך בהו כשרות ופסלות: לא דכי לא מותר כמו אייל קמחא דכי כעב' ואף על גב דלשון מותר

קונם קונם קינם הרי אלו כינויין לקרבן חרק חרף חרף הרי אלו כינויין להרם בזיק גזיח פזיח הרי אלו כינויין לבזרות שבותה שקיקה נדר במותא הרי אלו כינויין לשבועה * ג האומר לא חולין לא אוכל לך לא כשר ולא דכי שחור ושכא נותר ופתח אסור כאימרא בדירים בעצים כאישים כמזבח כהיבל כירושלם נדר באחד מכל משמשי המזבח אלע' שלא חוכר קרבן הרי זה נדר בקרבן רבי יהודה אומר האומר כירושלים לא אסר כלום * ד האומר קרבן עולה סנחה חטאת תודה שלמי שאינו אוכל לך אסור * יחודה מתיר הקרבן בקרבן קרבן שאוכל לך אסור לקרבן לא אוכל לך רבי באיר אומר * האומר לחבירו קונם פי סבר עסק ד' עושה עמך ר' גלי סחלכת עמך אסור *

פרק ב

ואילו מותרין חולין שאוכל לך כבשר חזיר כעבורה וזה בערות לבובין כגבילו וטרפו כשקעים ורבכים בחלת אהרן ובתורתו כותר האומר לאשתו הרי את עלי באימא פותחי' לו פתח במקום אחר שלא יקל ראשו לכך

כירושלם בקרבנות שבירושלם פא שחזמו' של ירושלם משירו הלסבם קא אתו: באחד מכל משמשי המזבח כגון מולגות מורקות ומהמת אס אמר כמולג' שאוכל לך או כמורקות שאוכל לך וכן כולם אף על פי שלא חוכר קרבן הרי זה כנודר בקרבן: רבי יהודה אומר ירושלם בלא כף לא אמ' כלום ויתן פליג עליה ואין תלכ' כל יהודה: ד האומר קרבן עולה ומנח חטאת מודה ושלימים כל הכי קרבנות חובה הם ותודה כמו דמייא לחובה דארבעה כריכ' להודות וס' לא דאין זה כודר בדבר הכדור: ורבי יהודה מותר משום דאמרן בלא כף דמי לכשבע בחיי הקרבן ובחיי העולה ואין כאן לך כדור ולא שבועה וישא אשמעין דפליג תן עליה דרבי יהוד' אפי' בירושלם אס הזכירה בלא כף ואמרי דהו כדר וסיפ' אשמעין דפליג דני יהודה עליה דתן אפי' בקרבן עולה ומנחה וכו' כשהזכירן בלא כף דלא הו כדר: קרבן הקרבן בקרבן שאוכל לך אסור אף על גב דכל הכי שמעי' להו כדר הקרבן אנטריכא ליה דהלא בחיי הקרבן קאמ' והא דתנן לקמן בפ' הקרבן שאוכל לך מותר הת' הא קרבן קאמר דמשמע חיי קרבן: לקרבן לא אוכל לך ר' מאיר אומר דעשה כאומר לקרבן והא לפיכך לא אוכל לך ואין הלכ' כר' מאיר: קונם פי מדבר עמך ואמ' דאין כדריס סלם על דבר שאין בו ממש ודבור אין בו ממש ומ' כשאמר קונם פי מדבר עמך אסר הכה מלדבר ופס' דבר שיש בו ממש הוא וכן יאסרו ידי למעשהם ורגלי' להלכותן וכל כינוא בזה:

ואלו מותרין

חולין שאוכל לך לסימכ' בעלמ' כקטיה כשם שחולין שאוכל לך אין גרי' שאלה לחכם כך כל הכי דאמרי' בעתגתין בריש' אין כריכ' שאלת חכם: כשרות לבובין היו מקנין הכהמה מחיים כנגד הלכ' ומנאיס הלכ' ותקריבי' אותו לעבו ותקרות עו' אסובכהאה: כאלת אהרן שהיה ראשון לכהנ' ולא הו דבר הכדור שאין חלה ויתרעה גאין ככדר וכדבה: הריזה מותר דאמר קדא איש כיודר כדר עד שידור בדבר הכדור וס' שאלו אוכל לך דאמרינן בפ' דאמר ואף על פי שאינו דבר הכדור הו שמעא דאפטר שיבא חטאת עי' כדר כגון שכלר כנויר ומתחייב להביא חטאת: הריאת עגי

נדרים פרק ב

ב

על כח אף על גב דלאו דבר הכדור הוא חמור מכל הכי דלעיל דנר' התיר מדרבנן אס הוא עם הארץ :
 ופומתו לו פתח מחקוס אחר כלומר מנאשים לו פתח וטעם למרשטו ולא סגי בכדו תהית אול לכך עלך
 וכל זה שלא יקל ראשו ולא ירגיל לאסור אשמו עליו : קונם שאיני יושן כו' הרי זה בכל יחל מדרבנן חבל מן
 התורה אין הכדור חל דכדור' אין חלו' אלא על' דבר שיש בו ממש : קונם שאיני משמיך בגמרא מקשה והא
 משעבד לה והיאך יכול להפקיע

שעבדה נכדלו והא הוי כאוסר
 פירות חדרו על חדרו ומשכי כגון
 דאמר הנאת תשמישך עלי קונם
 שאסר ההנאה עליו ואין מאכילי
 לו לאדם דבר האסור לו : שנועה
 שאיני יושן וכו' אסור מן התורה
 דשבועות חלי' בין על דבר שיש בו
 ממש בין על דבר שאין בו ממש
 ואם נשבע שלא יושן' ימי דנפשי'
 לילא ויום לוקה וישן מיד מפני
 שנשבע על דבר שאי אפשר לקיימו :

לכך קונם שאיני יושן שאיני מדבר שאיני מהלך האוסר לאשה
 קונם שאיני משמשך הרי זה בלא יחל דברו * שבועה שאיני יושן
 שאיני מדבר שאיני מהלך אסור * ב קרבן לא

אוכר' לך קרבן שאוכר' לך לא קרבן לך * אוכל לך * סותר *
 שבועה לא אוכל לך שבועה שאוכר' לך לא שבועה לא אוכל
 לך אסור וזה חומר בשבועות שבנדרים וחומר בנדרים
 שבשבועות כיצד אסור קונם סוכה שאיני עוטה לולב שאיני
 בוטל הפילין שאיני סניח בנדרים אסור בשבועות סותר שאין
 בשבעין לעבור על המצות * ג יש נדר בתוך נדר

ב קרבן לא אוכל לך כו'
 מותר דהוי כששבע בקרבן וכעשה
 כאומר כשיי הקרבן אס אוכל לך
 שום דבר : שבע שלא אוכל ולא
 אמרו' כתיי שנועה קאמי' כדאמרו'
 כקרבן דשנועה לית בה מששא
 ולא שייך ליימי' בה כתיי שנועה :
 שנועה שאוכל לך זמנין דשנועה
 שאוכל לך דלא אכיל' משמי' כגון

נאין שבועה בתוך שבועה כיצד אסר הריני נזיר אם אוכל
 הריני נזיר אם אוכל ואכר' חייב על כל אחת ואחת שבועה
 שלא אוכל שבועה שלא אוכל ואכר' אינו חייב אלא אחת *
 ד סתם נדרים להחמיר ופירושים להקל כיצד אסר הרי

עלי כבשר מליח כיון נסך אם של שמים נדר אסור אם של עכורת
 נרה נדר סותר ואם סתם אסור חרי עלי' כחרם אם כחרם
 של שמים אסור ואם כחרם של כהנים מותר ואם סתם
 אסור חרי עלי' כמעשר אם כמעשר בחמה נדר אסור ואם של גורן
 מותר

שהיה חדרו מסרב בו לאכול ואט' לא אכיל' לא אכיל' ואט' אמר שנועה שאוכל לך דלא אכיל' משמע
 והכי קאמר בשנועה יהא עלי' אי אכיל' לא : זה חומר בשנועה לא מטיבן לאוקומ' אשנועה שאוכל לך וכו'
 דמקתני זה חומר משמע דכד' הוי אלא דיחוי חמור כשנועה ונבי קרבן לא אוכל לך תכן מותר דלא הוי
 כד' כלל משו' הכי נר' לאוקומ' אלע' דתיכי' קונם שאיני יושן שאיני מדב' הרי זה בכל יחל ואוקומ' מדרבנן
 דמדאורייתא אין הכדור חל אלא על דבר שיש בו ממש וזה חומר בשנועה שבנדרים ששנועה חלה אפילו על
 דבר שאין בו ממש : תפלין שאיני מניח מניח דאסר חפצא עליה וזכור כרא' כוורד לבטל את המנחה שהרי
 לא קבל על' עבמו אלא אסר החפץ עליה וזאת יקיים המנו' הויא מצוה הנאסר בעבירה ודמי למי שחייב לאכול
 מנה בלילי הפסח ולא מצא חלה מהל של עובל און של הקדש שאסור לאכלה אבל כל לשון שנועה הוא אסור
 את עבמו מלעשו' הדבר וכיון שהוא מחוייב לעשו' המנו' לאו כל כמינה להפקיע עבמו מחייב המנו' ואט'
 הרי עלי קרבן אס אכתי תפלין חל הכדור מחייב להביא קרבן אס הניח תפלין : ג חייב על כל אשת ואחת
 ויהיה כזור ל' יום אם אמי' הרכיבי כזור סתם ויביא קרבן כזור ויחזור להיות כזור כמספר הפעמים שאם יהיה
 כזור : ובשנועה אינו חייב לא אחת שאינו לוקה לא מלקות אחת אבל אם כשאל על השנועה הראשונה חלה
 השנועה שניה וכן אם כשאל על השניה חלה השלישי' ואסו' לאכול עד שיוותרו כלם מדלא תנן הריזו בשנועה
 אחת לא אינו חייב לא אחת : ד ופירושן להקל אע"ג דכשפירש דבריו אוליכ' בתר פירושו כי סתם ולא
 פירש אוליכ' להחמיר דסתם כזור דעתו לאסור : כבשר מליח היינו קרבן דכתיב על כל קרבנך תקריב
 מלח : כחרם של כהני' מותר אע"ג דחמיו כהני' מועלי' בהם עד שינואו לרדי כהני' והוי דבר הכדור ממ סתם
 הרמי כהנים משמע שכבר באו ליר' כהן : אס כמעשר בקמה אסור דהוי דבר הכדור שגריך להקדישו

נדרים פרק ג

מג

שלא נכנה לזמנא שלא היה נדר: אלו נאלו מותרים לנדר שהותר מקצתו הותר כולו דאינו רונה שיחול בדרו חלק בעין שגדר אותו וכיון שמקצתו היה שוגג נתבטל כלו: ג כדרי אונסין דמעקל לא היה בדעתו שיחול הכדר אם יעכבכו אונס וככהג שהכדרי מוכיח' כדרי שכלב הוו כדרי: ד להרנן לטטים שהרנ' האדם ונטולי את ממנו: ולתרמיין גולכי שאינם הרנ' ולא אף וז קחי: ולמוכסין במוכס העמוד מאילויי אבל מוכס שהעמידו

המלך כיון מלך ישראל בין מלך גמי ולקוח דבר קנוב בחוק המלכות דיב למלכות דיב ואסור לכרות מן הממכס וכל שכן שאסור לידור ולישבע לו לשקר: שהן של תרומ' אף עב שהורנן ונחלוזין אין אוכלי דבר האסור איכמי תרומה לא חשיבא לכו ממתן שאיכה כאכלת אלא לכהכי טהורי' במכרת כוזב הרבה: לא יפתח לו כדדר אם לא שאל ממנו האנס שידור לא יתמיל הוא כדדר: בזה שהוא מדידו אם של ממנו האנס לידור לא ידור לו אלא כמה ששאל ב כלכד ולא ידור לו בדכר אחר: וכל הכי ארבע' כדרי' דמכ' כמתי' דין הכדרי' והשכונות שייס ומה שמוטר כמדר מותר בשנוע ואין צריכים התרה חוץ מכדרי ורוזין כלכד שצריכים התרה מדכרי כופרים לפיכך השנועה אסורה בהם: ה הרי נטיעות האלו קרבן אם אינן קננות:

קרבן ונסעאו אביו ואחיו וחיו עמהן אחרים בית שמאי אומרים הן מותרין וכה שעמ' אסורין ובית הלל אומרי' אוואלו מותרין * ג נדרי אונסים חדירו חבירו שיאכל אצלו וחררה הוא או שחלה בנו או שעכבו נחר הרי אלו נדרי אונסין * ד נדרין להרנן ולתרמיין ולמוכסין שהיא תרומה אף על פי שאינו תרומה שהן של בית המלך אף על פי שאינן של בית המלך בית שמאי אומרים בכל נדרין חרץ שבשבועה ובית הלל אומרי' אף בשבועה בית שמאי אומרים לא יפתחו לו כדדר ובית הלל אומרים אף יפתח לו בית שמאי אומרים במת שהוא מדירו ובית הלל אומרים אף במה שאינו מדירו כיצד אמרו לו אסור קונם אשתי נהני' ליואמי' קונם אשתי ובני נהנין לי בית שמאי אומרים אשתו מותרת ובניו אסורין וכה' אומר אלו ואלו מותרין * ה הרי נטיעות האלו קרבן אם אינן נקצצו שלית זה קרבן אם אינן שרפת יש להן פרוין הרי נטיעות האלו קרבן עד שיקצצו שלית זו קרבן עד שתשרף אין להן פרוין * ד: הנהי' שוררה' בתום מותר כיושבי היבשה מושבי היבשה אסור ביה' אשתי' אשתו מוכס' במל' ששבי היבשה ללא כאלו שחולקין מעכו ליפו אלא כמי שדרכו לירוש' * ז הנדר בירואי החמה אסור אף בסומין שלא נתבזז זה אלא למי שהחמה רואה אותו * ח הנדר משחורו הראש אסור בקרבן ובעלי שיבות ומותר בנשים ובקטנים שאין נקראין שחורו הראש אלא אנשי' * ט הנדר מן הילודי' מותר בנולדים מן הנולדי' אסור בילודים

ראה דוח סענה בזה וירא שמה יקננו כטיעתינו ואמר הרי אילוי קרבן אם אינן קננות או שראה ללקוח כפלה בעי' וירא על טילתו שמה תשרף ואמר הרי זו קרבן אם לא תשרף יש להם פרוין כשאר הקדשות ויעשו ניקוח בדמיהן קרבן דכיון דלא אמר הרי הן עלי' כקרבן לאו למסרינהו עליהם בקרבן אי כוון אלא שהיו לקנות בדמיהן קרבן: אין להם פרוין אלא שמעו' כתפסון בקדושה והכטיעו' חזרות להיות קדושות דכיון דאמר עד שיקננו הכי קאמר לכשאפסד יאודו ויקדשו עד שיקננו: י מותר ביושבי יבשה שאין דרכם לרדת בים: ב ככל' יושבי יבשה שמוכס לרדת ולישכ' ביבשה: לא כאלו ההולכי' מעכו ליפו אית דמפרשי לה הכי הא דתבן ברי' דמתי' הנדר עיודי הים מותר ביושבי יבשה דמשמע הא ביוודי הים אסור לא כאלו שהולכי' מעכו ליפו שהנדר מילודי הים אינו אסור בהם דמשום דרך מועט כזה לא מקרני' יודי הים יואית דמפרשי' לא כאלו ההולכי' מעכו ליפו כלכד דכלל' יודי הים הם ליאמר וגם יושבי יבשה מקרוי' אלא אף בניו שדרכו לפרש לירד ליבשה: ז מי שהחמה רואה אותו מללא קאמר' אף הדואים: ח אסור בקרבן' וכבעלי השיבות מללא קמני' הנדר כבעלי השער שאין בקדושים שחורו הראש אלא אנשים לפי שהאנשי' פעמיים מכסי' ראשם ופעמיים מגלים ומשחנות ראשם ככד אהם אנשים אבל נשים לעולם הלכו' יראשם עיבשה והקטנים בין זכרי' בין נקבי' הולכי' בגלי' הראש ואינם ככדים בין זכר לכקנה ומ' לא מקרוי' שחורו ראש אלא האנשים הגדולים: ט מן הילודין משמע שנולדו ככד: מן הנולדי' שמה העתידין כד נשים

נדרים פרק ד

יקוויר בעל הבית וישלחה לממען שמורד הכאה ממנו ולת חייסין שמא ישייר בקערה כ די שיאכל ממנה שמעון ומכאן מהכהו : האבוס שלפני הפועלי כלי גדול שממלאו חותנו ואוכלו בו כל הפועלי ביחד : לא יעשה עצמו כאותן לא יקבור עמו באותה שורה שהיא קוצר שגורם לו שממחר לבע שית מלחמתו כשמואל המקום פכו וכענא מהכהו ואין הלכה כרבי מאיר : ה מן הכוונות פירות תלויין הכוטי חזן מן הפרדס :

עבשביעת לא ירד לתוך שדהו אף על גב דפירות שביעת דחמנא אפקדינהו גוף הקרקע לא אפקר דחמנא ומיישיל שמה בשעה שאינו אוכל מן הפירות ישנה בשדה ויתעבב שם ויהנה מנוף הקרקע ושאינו הפקר : ו המודד הכאה מחכירו לא ישאלנו גזרה שמה ישל ממנו והוא אסר הכאת אותו מלוני עליו : וכן לא ילכו גזרם שמה ילכו עמנו : ולא ימכור לו בשמות משונו גזרה שמה יקח ממנו כמי בשמות משונו ומכאן נראה : אף היא דרכו להרז' הוא אסודל' איכונלא שלל ימרו' הוא עבמו כמו שהיה גדול אבל אמרו ימרו : וחס אין דרכו להרז' דעתו היה שלל יקדשו בה לא הוא ולא אמרו : ו ואין לומר יאכל אורח' דמלתא כקט וה' אפי' יש לו מה יאכל : וכל זה וכו' מזה אם ירצה ליתן לו ואינו עוב' על כדו אבל אינו יכול לכופו לשלם לו דהא לא אמר' לתן לו ואינו אפרע ואם אמר לוכן אסוד דהא שליח שנייה : ה ויסי אסוד דכיון שאין שם אסוד שיכול לכו'לא הוא הו' שנתנה ואין הלכה כרבי יוסי ודוק באין לומר ישל הוא דשרו רבנן אבל באיני אסודיה לא :

השומפין

שיש לכל א' מהם בית

בחצר והחצר שלפני הבית שיהיה שותפיה בה ובזמן שיש בחצר דין חלוקה והוא שהיה לכל בית זבית ד' אמו' בחצר לכני הבית וישאר ע' מן החצר לדמות לזה ול' אמות לזה כהא מודה לבע דכתיבס אטוריס לוכנס בחצר צד שחלוקתו הוחיל ויש בה דין חלוקה ולא אפליגו רבי אליעזר ורבנן אלא בחצר שאין בה דין חלוקה רבנן אמרי כל א' מהם בשל חברו הוא ככנס ורבי אליעזר בן יעקב סבר יש ברירה ואין ברירה קאזיל והאין ברירה קאזיל : וזתיהם אסודיה להעמיד שם דחוס וכו' ומודה ל' אליעזר בן יעקב ככל הני דשו' משמעב' זה על זה דלא שייך להקטר מטעם בר דה דכיון דכידן לעבב עליו ואינו מועבב נמנא מהכהו : וכו' פין א' ח' הנדר

פרק ה

השותפין שנדרו הנארה וח מה אסורין לוכנס לחצר רבי אליעזר בן יעקב אומ' זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו ונשיהם אסורים להעמיד שם ריחים והנור ולגדל תרנגולם היה אחר מהם סודר הנאה מחכירו לא יכנס לחצר רבי אליעזר בן יעקב אומר יכול הוא לומר לו לתוך שלי אני נכנס ואיני נכנס לתוך שלך וכופין את הנודר למכור את חלקו : ב היה אחד מן השוק סודר באחד מהם הנאה לא יכנס לחצר ר' אליעזר בן יעקב אומ' יכול לומר לו לתוך של חצירי אני נכנס ואיני

בחצר והחצר שלפני הבית שיהיה שותפיה בה ובזמן שיש בחצר דין חלוקה והוא שהיה לכל בית זבית ד' אמו' בחצר לכני הבית וישאר ע' מן החצר לדמות לזה ול' אמות לזה כהא מודה לבע דכתיבס אטוריס לוכנס בחצר צד שחלוקתו הוחיל ויש בה דין חלוקה ולא אפליגו רבי אליעזר ורבנן אלא בחצר שאין בה דין חלוקה רבנן אמרי כל א' מהם בשל חברו הוא ככנס ורבי אליעזר בן יעקב סבר יש ברירה ואין ברירה קאזיל והאין ברירה קאזיל : וזתיהם אסודיה להעמיד שם דחוס וכו' ומודה ל' אליעזר בן יעקב ככל הני דשו' משמעב' זה על זה דלא שייך להקטר מטעם בר דה דכיון דכידן לעבב עליו ואינו מועבב נמנא מהכהו : וכו' פין א' ח' הנדר

נדרים פרק ה

מה

שמדר למכור את חלקו דמיושו מאחר שרואה את חברו ככנס ישכח וכנס גם הוא אבל כששניהם אמורים לא מיישכין ודוק כשמדר מעצמו שלא יהנה בשל חברו הוא דכופין אותו למכור חלקו אבל אם חברו הדינו שלא יהנה ממנו אבום הוא ואין כופין אותו למכור דמאי אית ליה למעבד ואם אמרת כן כל שנתק ידיר את חברו שלא יהנה ממנו בדי שיכופו אותו למכור לו חלקו: ב היה אחד מן השוקן וכו' להודיעך כמו דר' אליעזר בן יעקב קטט לה דאפי'

אחד מן השוקן שאין לו חלק בהם
אלו לים רבי אליעזר בן יעקב
ליכנס מטעם כדירה והלכס
כדבי אליעזר בן יעקב: ג
המודד הכאה מחברו ויש לו ש
מרחץ וניתה הכד וכו' ראובן שכאס'
עליו ליהנות בככסי שמעון ויש
לשמעון בעיר מרחץ וניתה הכד
שהשכידן לאחרים וכל דאוכן
להשתמש בהן רואים אם כשאר
לראובן יקום כזה המרחץ וניתה
הכד שלא השכירו כגון כור כניס
המרחץ וכיוצא בזה אמור לראובן
להשתמש בהם ואם לאו מועד
ומת או שמכרם לאחר ענה דכיון
שאמר בתיך שדך לא נכנסתו אל
בזמן שהם שלו אבל אם אמר
כיתו זה שדה זו אמרם עליו
לעולם: ד הדיני עליך מרס
הכאפי תהיה אסור עליך כמרס
שלא תוכל ליהנות ממנו המודד
אסור אעפ"י שלא ענה אמן שאדם
יכול לאסור על חברו שלא יהנה
ממנו: הדי אתה עליו מרס שאסור
על עצמו כל הכאה שתבא לו

דאיני נכנס לתוך שדך * ג המודד הנא מחברו ויש לו מרחץ
בבית הכד מושכרין בעיר אם יש לו בחן הפיסת יד אמו או לו בחן
הפיסת יד מותר האומר לחברו קונם לביחד שאיני נכנס ושדך
שאיני לוקח מת או שמכרו לאחר קונם לבית זה שאיני נכנס
שורה זו שאיני לוקח מת או שמכרו לאחר אסור * ד הדיני עליך
חיים המודד אסור הרי את עלי חיים המודד אסור הריני עליך ואת
עלי שניה אסורין ושניה מותרין דב"ש עולי בבל ואסורין ברבר
של איתה העיר * ה ואיתו דבר של עולי בבל כגון הר
הבית והעירו והחבר שבאמצע הדרך ואיתו דבר של אותה העיר
כגון תרחבה והמרחץ ובית הכנסת והתיבה והספרים והכותב
חלקו לנשיא רבי יהודה אומר אחד כותב לנשיא ואחד כותב
לחרושת מה בין כותב לנשיא לכותב לחרושת שהכותב לנשיא אין
צריך לזכות להריוש צריך לזכות וחכמים אומרים אחר זה ואחד
זה צריכין לזכות לנשיא אלא בהוה רבי יהודה אומר
אין אנשי גליל צריכין לכתוב שכבר כתבו אבותיהם על ידיהם *
ו המודד הנא מחברו ואין לו מה ואכל גותנו לאחר
לשום מתנה וחלה מותר בה מעשרה באחד בבית חורון שהורה
אביו גדר חיסנו הכאה וחירה משיא ארבעו ואסור לחברו הצר
דסעודה נתונים לך במתנה ואיני לפניך לא כדו שובא אבא ויאכל
עמנו בסעודה אסור לו אם שלי חם הרי חם מוקדשין לשמים אסור
לו נתתי את שלי שתקדישם לשמים אסור לו לא נחתה לו ארץ
שדך אלא שהחא אתה ואבך אוכלים ושותין ומתרעים זה לזה
ויתא עון תלוי בראשו אסור חכמי כל מתנה שאיני שאם הקדיש'

איכה

מחברו המודד אסור: בדבר של עולי בבל כגון כור של עולי רגלי שהיו עולי מכלל ארץ ישראל לרגל היום
אותו הכד באמצע חדך וידן של כל ישראל שיהו בו והיו בהפקר ולא כדבר שהוא של שותפים: ה
הרמיה השוקן שבעיר: והענין ששכחתי בה ספרים והספרים שקבלום כפי העיר ללמוד בהם: ז
חלקו לנשיא מרס גביר: דהכי קטב ומה נקמתו ילעזר חלקו לנשיא כלומר אליו שגדרו הכאה זה ענין
יאסורים להשתמש בהם כדמכזה של עיר ובתניהם ובספרים יכתוב כל אחד מהם חלקו שיש לו בהנהגה ובתניהם
ובספרים לנשיא ואח"כ יוכל כל אחד מהם להשתמש בהם שכימוון של כשיא הם משתמשין ואין אחד מהם נהנה
משל פנרו רבי יהודה אומר אם ירצו וכתבו וילקס להדינו אלא שאם כתבו לנשיא אין צריך לזכות לו על
אחר דיושום חשיבותו של כשיא קונה אעפ"י שלא זכה לו ע"י אחר ובהדינו לא קנה ע"י שוכה לו ע"י אחר:
אנשי גליל אין צריכין לזכות אפ"י גליל קפיתרי היו ובכעסן היו כורדי הכאה זה מזה עשדו אבותיהן וכתבו
חלקיהן לנשיא שאם נכיהם אחריהם ידרו אכאם זה מזה לא יהיו אסורין ברכה של עיר או בתניהם או בספרים
דממון כשיא הם: ו ועשה בבית חורין וכו' דגמור מפרש דמתני' הסודי המחבר והכי קתמי ואם
הוכים קסוה על תחלתו אסור ומעשה כפי בבית חורין בראש שחכמי אסור על תחלתו וכו': ואיך לפיך אלא
שיבא

נדרים פרק ז

שיבא אבא ויאכל ארמא לא כתבם לא כדי שיבא אביו ויאכל ואסור אבל אם אמר הרי סן לפניך ואם נדאך
יבא אבא ויאכל מותר ואם סעידתו מוכחת עליו שהרכבה בסעודה יותר ממה שהיה נדון וכדון הדברים
שכתביל אביו עשה כדי שיבא ויאכל אסור :

הנדר

מן המכושל שאם קונם מכושל עלי מות נבלי ונשלקו כל שכתבשל וית' מבשולו קדאוי וקרא
שלוך מעש קדשה

דך שאלכ עב הפת : עבה שאלכל
בלא פת : כינת טרמיט מכושלת
במים חמים ומשמרים אותה שלא
תקפה : וכדלעת הרמוזה דלעת
טומוכים אותה כדען הוא אפר
חס ומתמתק בכך : ה מעשה
דיתת אובל עשו מקמה שהות'
בקדשה וכללא דלמלא כדברים
הלך אחר לשון בני אדם לעי
הוון והקיום ואי איבא דוכתא
דקרו לבלי . מכושל ולתכושל עלי
הנדר מן המכושל אסור לבלי וכן
כל כוונ' בזה וזו רובא קרו ליה
הכי ומעוטא קדושה הכי לא
אמר זיל בתרובא אלא הוי ספק
בדדים וכל ספק כדרי להחמיר :

אינה מקורשת אינה מתנה »

פרק ז

הנדר סן חכבושל מותר בעלי ובשלוך אמר קונם
הבשיל שאיני שועם אסור כמעשה קדירה דך מותר

בעבה כות' בביעת שרמישא ובדלעת הרמוצ' ב הנוד' מסעשא
קדירה אין אסור' לא מסעשה רתחתה אמ' קונם היודר לקדיר' שאיני
שועם אסור' בכל המתבשלין בקדירה » ג סן חכבוש אין אסור' לא
מן חכבוש של ירק כבוש שאיני שועם אסור בכל חכבושים סן
חשלוך אינו אסור' לא סן חשלו' של בשר שלוק שאיני שועם אסור
בכל השלקי' » סן חשלי' אין אסור' לא סן חשלי' של בשר דברי ר' יהוד'
עלי שאיני שועם אסור' בכל חשלו' סן חשלי' אין אסור' לא סן חשלו'
של דג מליח שאיני שועם אסור' בכל המליחים » ד דג דגים
שאיני שועם אסור' בחן בקן גרילי' בין קשנים בין מלוחים בין שפלין
בין חיין בין מבשלין ומות' בשרית שרופה ובציר הנודר סן העצנה
אסור' בשרית שרופה ומותר בציר ובמוריים הנודר בשרית שרופה
אסור' בציר ובמוריים » ה הנודר מן החלב מותר בקום וד'
יוסי אוס' מן הקום מותר בחלב אבא שאול אומ' הנודר מן הגבינה
אסור' בה בין מליח בין שזילה » ו הנודר מן הבשר מותר
ברושב ובקופת ור' יהודה אוסר' אמ' ר' יהודה מעשה ואסר' עליו ור'
שרפן בכצ' שנתבשלו עמו אכרו לו וכן הדבר איכתי בזמן שיאמ'
בשר זה עלי שהנודר מן הדבר ונתערב באחד אם יש בו בנותן
שועם אסור' » ז הנודר מן היין מותר בתבשיל שיש בו שועם
יין אסר' קונם יין זה שאיני שועם ונפל לתבשיל אם יש בו בנותן
שועם חרוי זה אסור' הנודר סן הענבים מותר ביין מן הזתים מותר
בשמן אסר' קונם זתים וענבים אילו שאיני שועם אסור' בחן ובציר'
סהז' » ח הנודר סן התמרי' מותר ברבש תמרים מסתוונית מותר
בחוסף סתווניות רבי יהודה הן בתירא אסר' כל ששם תולדותיו
קרויה

ודגים : נדר מים היוצאים מן הדגים המלוחים : ומודים שוען היוצא מדגים מלוחים : נחמס תערוכת מיני
דגים טרופים כקראים נחמה ודוגמתו בעבורה זכר הקוף ארנב דנחמטא : ומותר נביר ובממים קואל
ואין עקר מששות דג מוכלבה הם חנודר מטרית טרופה אסור' נביר ובמורים דכיון דהזכיר טרופ' מכל
דבר שמעורב בו מין דג משמע : ה קום הוא כסויני דחלבא מים היוצא' מן הנבנה אבא שאול או כו'
בין מלוחים בין תפלה דלא תימ' הנבנה המיוחדת שבנבנה משמע ואין דרך לא כלה בלא מלח והלכה כאבא
שאלו : ו מותר נרוטב וכקופה דוטב הקפא בשלוי' הקדדה כקרא קופה : ר' יהודה אומר קואל ויש
בו שועם בשר ואין הלכה כר' יהודה : אימתי בזמן שאמר בשר זה עלי דכיון דלאמ' בשר זה שיהי עליה חתיב'
דחמויא ואסור' בטעמו אבל אם אמר קונם בשר עלי לא אסר' עצמו לא בדבר הקפא בשר : ז מותר
בתבשיל שיש בו שועם יין כדכרן דר' יהודה : ח קתוניות ענבי' רשי' הקשאר' נבמסים ערימות הסתין
ואינם

נדרים פרק ז

מו

ואינם ראו לזיון ופשוט מהם חומץ: כל ששם תולדות קרויה עליו ואנש' שנסת' כקרא על שם עקרו כמו דבש
תערו חומץ סתוכיות: וחכמי' מתירו לזיון בין תך לחכמי' לתוך סכר הנודר כסתוכיו' מותר בחומץ היוצא מהן
ואסו' כסתוכיו' וחכמי' מתירין כסתוכיות עגמן דכיון דסתוכיות לאו בני אכילה נכהו כי כדר מסתוכיות
דעמו על החומץ היוצא מהן לא על הסתוכיו' עגמן והלכ' כחכמי': פ"ה וחכמי' מתירו חומץ הסתוכיו' כמו דבש
תמרים דסכרי' להו לחכמים דכין

בדכרי' הדראו' לאכילה בין שאיב
דאזין לאכילה האומר לא על

עגמו מותר כיוצא ממנו: ט

קפלוטות מין ממזכי הכרתי
הגדלי' בארץ ישראל: שהוא שם
לזוי הכא למד ידקו' שדה כרף
למחר שם לירק ולומר ידקות
שדה וכן כלם אבל כשביעית לפי
שאין ידקות נוכח עגוין שאין
גדלי' בלא עגויה ואוכלי' ידקות
שדה לפיכ' ידקות סתם כשביעית

הא ירקו' שדה מה שאין כן בשאר

שכי השכנוע: י אספרגוס

מין כרוב הוא אלף שאין כרוב
קראי' כשם אספרגו' יפירוש אחד
אספרגוס העיס ששלקו כשם

הכרוב: מן הגריסין אסו' כעקפה

שאצט שהם כתוכי' לתוך המקפס

עדין שם גריסין עליהם: וז' יוסי

עתי' דקפס מקפס של גריסין מקדו

גריס' גידול לא מקדו מקפס תשמי'

עב של קטנית או של גיקי' קדל:

הנודר מן המקפס אסו' כשז' דגלי' הו

למת שום בכל מקפס כדי שיתן

טעם וכשז' הוא המקפס: אומר

כאשי' פסולת של פדשים ואין

הלכ' כר' ימי' כתרתי נבי' דמתבי':

ומתה חטי' שאיבי טעם חטס

משמעת אפויה חטי' משמ' לכום:

לא מנאית לא לזעוין: ואט מין ירק הוא אמאי לא זכין ליה: כן הדבר ומשם

אכי מביא ראיה שגא' אומר לא מנאית לא קטנית ומדקא אתי' להמלך על

הלבושין אלמא מין ירק הוא והלכה כחכמים: ג ואסור כפול המנדי' יכס' דדגן כל עדי' דמדגן משעת

כל הכר ששעין מסנו כדי והאי כמו מדגן הוא: הנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות ששעין מהן כדי

ואין הלכה כדמאיר: ג בשק בודיעה וכתולה מיני' כגדלים נמים וענבים ביומר ואין בני אדם דגליס

להתכנסות כהם: מותר כגזי' נמר שלא כתכונן לא לבגד נמר: ה כל לשי' הנודר לפי שעת הכרד כיון שכר

שחמשת כוכד משאו כדר מותר להתכנסו' והלכ' כר' יהודה: ד הנודר מן הכנית שלא וכנס לבית מותר

ליבכב לעליה דלאו ככלל בית היא: ה דרגש הטח קטנה שכתבי' אותה לפני מטה גדולה ומתכנס

קרויה עליו ונודר היסנו אסור אף ביוצא חיסנו וחכמים מתירין
ש הנודר מן היק מותר בין תפוחים מן חושמן כותר בשמן

שום שמו' מן חרבש מותר כרבש תמרים מן חושמן מותר בחושמן

סתוכיות מן חרבושי' מותר בקפלוטות מן הירק כותר בירקות השדה

ספני שהוא שם לזוו' י מן הכרוב אסור באיספרגוס מן

האיספרגוס מותר בכרוב מן הגריסים אסו' מן המקפת ור' יוסי מתיר

מן המקפת מותר בגריסין מן המקפת אסור בשום ור' יוסי מתיר מן

השום מותר במקפ' מן הערשים אסור באשישים רבי יוסי מתיר מן

האשישים מותר בערשים חישא שאיני' שועם אסור בתן בין קמח

בין הפת גרים גריסין שאיני' שועם אסור בתן בין מבושלים

ר' יהודה ואמר קינם גרים או חישא שאיני' שועם מותר לכום חיים

פרק ז

הנודר מן הירק מותר ברלוועין ור' עקיבא אוסר אמרו

לו לרבי עק ובא והלא אוסר אדם לשלוהו קח לי ירק

זהו אומר לא מצאתי אלא רלוועין אכר להם כן הדבר או שמו

אומר הוא לו לא מצאתי אלא קישנית אלא שהרלוועים בכלל ירק

קישנית אינן בכלל ירק ואסור בפול המצרי יבש דארי' רבי מאיר

ב הנודר מן הדגן אסור כפול המצרי יבש דארי' רבי מאיר

וחכמים אומרים אינו אסור אלא בחמשת סמינין רבי מאיר אומר

הנודר מן התבואה אינו אסור אלא מחמשת מינין אבל הנודר מן

הדגן אסור בכל ומותר בפירות האילן ובירק: ג הנודר מן

הכנסות מותר בשק ביריעת ובחמילה אסר קונס צמר עולה עלי

מותר להתכנסו' בניזוי צמר ששתן עולה עלי' מותר להתכנסו' באניצו'

ששתן ר' יהודה אמ' הכל לפי הנודר שעתן והויע והיה ריחו קשה אמ'

קונס צמר ופשתו' עולה עלי' מותר להתכנסות ואסו' להפשיל לאחריו

ד הנודר מן חבית מותר בעליית דברי רבי מאיר וחכמים

אומרים עליה בכלל חבית הנודר מן העלייה מותר בבית: ה

הנודר מן המישר מותר בדרגש רבני רבי מאיר וחכמים

אומרים

הנודר מן הירק

לא מנאית לא לזעוין: ואט מין ירק הוא אמאי לא זכין ליה: כן הדבר ומשם

אכי מביא ראיה שגא' אומר לא מנאית לא קטנית ומדקא אתי' להמלך על

הלבושין אלמא מין ירק הוא והלכה כחכמים: ג ואסור כפול המנדי' יכס' דדגן כל עדי' דמדגן משעת

כל הכר ששעין מסנו כדי והאי כמו מדגן הוא: הנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות ששעין מהן כדי

ואין הלכה כדמאיר: ג בשק בודיעה וכתולה מיני' כגדלים נמים וענבים ביומר ואין בני אדם דגליס

להתכנסות כהם: מותר כגזי' נמר שלא כתכונן לא לבגד נמר: ה כל לשי' הנודר לפי שעת הכרד כיון שכר

שחמשת כוכד משאו כדר מותר להתכנסו' והלכ' כר' יהודה: ד הנודר מן הכנית שלא וכנס לבית מותר

ליבכב לעליה דלאו ככלל בית היא: ה דרגש הטח קטנה שכתבי' אותה לפני מטה גדולה ומתכנס

עגלי'

נדרים פרק ט

מצדיו שאפרכם עלי משני: היו מצדבין בנו לשאת תבנת אחותו מפצירין בו שישא את בת אחותו מפני שחיל בת גילו ואמריכון הכושא את בת אחותו עליו הכפזז אומר ומצדך לא תתעלם אז תקרא זה יענה: שלא כתבון זה אלא לשם אכילה ושתייה ומיהו גם באכילה ושתייה מותר הואיל ולא הניח מפני אכילה ושתייה דכנדרים בעינן שיבויא בשפתיו כדכתיב ככל היונא מפני יענה ולא דמי לרישא דאישות בכלל הכאופ חיינה:

בת אחותו ואם קונם שהיא נהם' לי לעולם וכן המגרש את אשתו אומר קונם אשתי נהנית לי לעולם הרי אלו מותרות להנורת לך שלא נתכוון זה אלא לשונם אישות היה מסרב בחבירו שיאמר אצלו אמר קונם לבייתך שאיני נכנס שמת צונן שאיני טועם לך: מותר ליכנס לבייתו ולשמות מסנו צונן שלא נתכוון זה אלא לשום אכילה ושתייה

רבי אליעזר

אביו ואמו כגו' שיאמר לו לא הוית יודע שיאמרו העול' לאביו ולאמך: דאז גדולי' שגדלת כמה בכנס קל בנדרי' ומנחת מולול בכבודם כלום היית מודר: וחכמי' אוקרי' דחייפיך שמא משקל כי הוא בוש למר שלא היה מביח מלידור בשביל כבודם וכמנ' שחכם מתיר כלד זה בלא חטטה ומיידי' שחיל' אביו מתיר' מעקר' מעצמו דיקל פותחי' בחל' ארזון צרי' למכור לו פתח כשעה שהול' אחרת ע' מעצמו מעקרא: ופתח לו בכבו' המקום על מלת' דרבי אליעזר קא פרוך כי היכי דפותחי' בכבוד אביו ואמו ולא חיישי' שמא ישקר ופתחו לו כמי בכבו' העק' ויאמרו לו לא היית יודע שתקד' לעלפי סתקום כלום היית מודר ואמרו לו חכמים לרבי אליעזר מהא לא תשייבן דאף דבי אליעזר מודה' בהא דודאיו שקס' דלא חזיק אביו

פרק ט

רבי אליעזר אומר פותחין לאדם בכבוד אביו ואמו וחכמים אוסרין אמר רבי צדוק עדי' שפותחין לו בכבוד אביו ואמו ופתחו לו בכבוד המקום אם כן איך נדרים בשאלים לחכם ומורים חכמים לרבי אליעזר ברבר שבינה לביך אבנו ואמרו שפותחין לו בכבוד אביו ואמרו: ב ועוד אמר רבי אליעזר שפותחין בנולד וחכמים אוסרין כיצד אמר קונם שאיני באכה לאיש פלגני נעשה ספר' או שחיה כשיה' את בנך ואמר אלו דייתי יודע שהוא נעשה ספר' או שחיה כשיה' את בנך בקרוב לא הייתי גודר קונם לבי' זה שאיני נכנס ונעש' בית הכנס' אסר אלו הייתי יודע שחז' נעשה בית הכנסת' ללא הייתי גודר רבי אליעזר מתיר וחכמים אוסרין: ג רבי סמיר אומר יש דברים שהן כגולד ואינן כגולד ואיך חכמים מורים לו כיצד אמר קונם שאיני נושא את פלגתי' שאביו רע אמרו לו כרת את שעשה תשובה: קונם לביית' שאיני נכנס שהכלב רע בתוכו אמ' שהנחש: בתוכו אמרו לו כרת הכלב או שנחרג הנחש חרי חף כגולד ואינן כגולד וחכמים מודין לו: ד ועוד אמר רבי סמיר

כולו האי דואמר שלא היה מביח כמדקרות חרב וכו' דהתם אומר לו מן הפמקום כהך דתגן במעבתי' שנוצר על לא תשכח ולא תקום ולא יעזר אבל כשמוכיחין לו כבוד המקום אז ודאי משקר והלכה כחכמים: שכיבו לבין אביו ואמו כגון שהדיה את אביו מכסו: ב ועוד אמר רבי אליעזר קולא אקרת כנדרי': פותחי' כנדרי' כגולד כגון דכך שאינו מפני וכולד וכתתדש אחר שזר ואלו יודע בשעת הכרז שיתחדש דבר זה לא היה מודר: וחכמים אוסרים דטעמא דחטטה משום שפי' חטט נפקר הכרז מעקרו וכדבר שאינו מפני אינו כעשה כדר טעות מעקרו כי בשביל זה לא היה מביח מלידור כי היה סגור שלא יבוא לעולם: וכעשה סופר' את והכל גריבים לו: או שהיה משיא את בנו בקרוב לא היית מודר וכגון שזר לזמן ולא היה סגור שישיא את בנו כגון אותו וזמן ויבטרך לילך לחופ' כגולד כחכמי': ג יש דנדרי' שהם כגולד כראי' כגולד ואינם כגולד דפותחי' בהם: אמרו לו מת וכו' ואף על גב דמיתה כולד הו' הואיל ופירש בשעת דדרו כעבוד מה היה מודר נעשה כעלה נדרו כדבר כאלו פירש כל זמן שאביו קיים היכל' לא הו' כולד אבל תנאי' גמור לא הו' היכל' כריך אחר' ויבדל' למי מוכח שאינו כריך התר' וכן פירמכס: ד לא הייתי יודע שכן הוא לא הייתי מודר הרי זה מולד אחר שיעדמ' החכם: וכל המודר הכאה מחבירו כשמתיר' לו אין מתירין אלא בפני סגור דכמי' ויאמר

נדרים פרק ט

מח

אם לא משה כמדון לך טוב אמר לו הקב"ה למשה כמדון כדעת בנין לך והתר את כדוד לפי שכשבע משה לחיתנו שלא יזון ממדון כלל רשותו דכתיב ויאל משה לשבת את האיש והגריבו הקב"ה ללכת להסתר. כדורו בפסוק: ה שמתין לו ככתובת אשתו כפרשן כתובתה אם כדל לגרסה: ו פותחין ביום טוב ונשכחות אם כדל להעבנות או שלא ללכת בשר לזמן קצוב אומרים לו אלו שמת אל לך לשבתו וימיו טובי שכנגד זמן זה כלום היית נודר

ואין זה עומד בכבוד המקום: אולם הימים שמגא להם פתח להתחלט מותרו שהחכם מיערך ושאר הימים שאין עליהם חרעם כשארין באסורין: שכדל שהותר מקצתו הותר כלו אפ"כ שלא מגא פתח על כלו דלא כדל מעקרא אלא על דעת שיתקיים כלו כמ"ד המרת מקצתו פתח לכלו:

ז לזה ולזה כגון שאמר סדאשין עליו בקונס ואמר על השני הרי זה כראשון ועל השלישי הרי זה בשני וכן כלם הותר ה סדאשון הותר כלם שכלם פלונינו כו: ולזה קרבן ולזה קרבן ש מתביטין ד שמתין ליה ד ראשון כגו שנובעת ספקין אם היו מעשה מעכשם איתו וכסד וכסבע והול' שאיכו חייב קרבן על כל אחד עד שיאמר שנועה לכל אחד ואחד והכא כמי כדיל שיאמר לזה קרבן ולזה קרבן אבל חכמים אומרים אם אמר שנועה שאיכו חייב לך ולא לך ולא לך חייב על כל א' וא' והכי כמי אם אמר לא לזה ולא לזה ולא לזה חייב על פי שלא הוכיח קרבן על כל אחד הוי כל א' כדל כפני עכמו וכן הלכה:

ח זלל במעשן כלכד הותר אלא בכל הין ודוקא שאמר אלו ודעתי כן לא הייתי נודר כלל או הייתי אומר ישן מותר

מקדס אסור אבל אמר אלו הייתי מדע הייתי אומר כל יין אסור עלי מן הין סרו זה אין מותר לו אלא הישן כלכד וכל שאר יין אסור: ט פותחין לראש בכבוד עבדו ובכבוד בניו אם כדל לגרש את אשתו מה דאת להתגרש אם לא כשנשא בה ערות דבר וכמגא פנים את בניו ולא מיישכין במא וישקר שהיא אינו מתחלט אלא שהיא כוש למד שאיכו חושש לכבוד בניו: י א שחכד עשות מעקרו שנשעת הכדל היפה לבנה ואינו מרדן גאלה למקס: יא עשק באחד שכדל וכו' כגמי אשד דקסורי מקסרא והכי קתבי' ושמעתי

באיר פותחי' לו מן הכתוב שבתורה ואומרי' לו אילו היית יודע שאתה עובר על לא תקום ועל לא תשור ועל לא תשנא את אחיך בלבבך ואהבת לרעך כמוך וחי אחיך עסק שהוא עני ואין אתה יכול לפרנסו אמר אילו הייתי יודע שהוא כן לא הייתי נודר הרי זה מותר * ה פותחין לאדם בכתובת אשתו ומעשרה כאחד שגבר מאשתו הנאה והיתה כתובת' ד' דיכר' וכו' לפני רע' וחייבו ליתן לה כתובתה אמרה לו ר' ה' מאור' ד' דיכרין הניה אבא ונמל' אהי' ד' מאות ואני' ד' מאות לא דית שתשול הוא מאתים ואני' מאת' אלו רע' אפי' אתה מוכרשער דראשך אתה נחמן לה כתובת' אמר לו אילו הייתי יודע שהוא כן לא הייתי נודר והתר' רע' * ו פותחין בימים טובים ובשבתות בראשונות היו אומרי' אותן הימים מותרין דשאר כל הימים אסורין עד שבא ר' עקיבא וליכר שחנדר שהותר מקצתו הותר כולו כיצד אמר קונס שאיני נהנה לכולם הותר אחר מזה הותר כולן שאיני נהנה לזה ולזה הותר הראשון הותר ב' וכו' * ו פותחין האחרון האחרון מותר וכולן אסורין הותר דאומרי' חייבין ודמשה מותר איכנסו למעלה אסור שאיני נהנה לזה ולזה קרבן לזה קרבן עריכין פתח לכל אחד ואחד * ו פותחין קונס יין שאיני טועם שחיינ רע למעים אסרו לו והלא המיושן ופה למעי' הותר במיושן ולא במיושן בלבד הותר אלא ככל חיינ קונס בעל שאיני טועם שחבעל רע ללב אמרו לו הלא הכופרי יופה ללב הותר בכופרו ולא בכופרי בלבד הותר אלא ככל חבעלים מעשה היה וההתירו ר"מ בכל חבעלים * ש פותחין לאדם בכבוד עצמו ובכבוד בניו אומרים לו אילו היתה יודע שלמחר אומרין עלי כך היא וסתיו של פלוני מגרש את נשיו ועל בנותיך היו אומרין בני' ב' רישות הן מה ראתה אימן של אילו להתגרש ואמר אילו הייתי יודע שכן לא הייתי נודר הרי זה מותר * יא קונס שאיני נושא את פלוני' בעורת והרי היא נאה שחורה ותרתי היא לבנה קצרה והרי היא ארוכה מותר בה לא מפני שהיא קצור ונעשת נאה שחורה ונעשת לבנה קצרה ונעשת ארוכה אלא שהנדר שיעור ושמעתי

גדרים פרק י

ושמעל אומר אפי' כעורה ונעשית יפה שמורה ונעשית לככה ומעשה כמו וכו' דתקן לא שני אלף כחון שחיה
הכדר טענת מעקרו כגון שהיתה יפה כשעת הכדר ור' ישמעל סבר שאעפ' שלא נעשית יפה לא לחסר הכדר
הכדר מומר דכיון שיכולין לייפותה לא היתה כעורה מעקרא ואין הלכה ככרי ישמעאל:

נערה

המאורסה בת שתיים עשרה שנה ויום אחד והנאיפה שתי עשרות קרויה נערה עד וחסר
זבת יא' שנה ויו'

אחד כדריה כדקיים אם ידעה
לשם מי כדריה ולשם מי הקיים
כדל כדר ואף היא אביה ובעלה
מפירין כדריה: הפד האב ולא
הפד הכעל משום דהוה אפשר
למעט ולפדמי' אביה ובעלה
מפירי כדריה או אביה או בעלה
תנא הפד האב ולא הפד הכעל
כו' לאשמעין דתדויהו נדובין
להסר: ואין נדקן לתר שיקיים
אחד מהם שאם קיים אחד מהם
אין הנשוי יכול להסר והא' קמ"ג
שאלת' ששאל האחד מהם שקיי'
על סקטתו כדקיימן כשאלים
על ההקס: אין זה ששאל על
ההקס יכול להסר יותר הוקיל
לא היו יכולי' שיהיה להסר בבת
יאמת: כי מת האב לא
כתרוקה דש' לבעל שאין הכעל
מפד נדרי אשתו עד שתבא:
מת הכעל כתרוקה רשות לאב
ומפד כל ימי כעדותה דכתיב
בנערויה בית אביה והאב אינו
מפד בנדר כדכתיב בבית אביה

פרק י

הפד טאב אינו מומר ואין צריך לומר שקיים אחד מהם
מת האב לא נתרוקה רשות לבעל מת הבעל נתרוקה רשות
לאב בתי יפת כח האב מבח הבעל דבר אחר יפת כח הבעל מבח
האב שהבעל ספר בבגד והאב אינו ספר בבגד: ג

נדרה ותיא ארוסה נתגרשה בו ביום נתארסה בו ביום אמר
למאח אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה וזה הכלל כל של
יעאת לרשות עצמה שעה אחרת אביה ובעלה האחרון מפירין
נדריה: ד דרך תלמודי חכמים עד שלא היתה בתו מצאת
מאעלו אומר לה כל נדרים שנדרת בתוך ביתי הרי הן כפורין וכן
הבעל עד שלא תכנס לרשותו אומר לה כל נדרי שנדרת עד שלא
תכנסי לרשותי הרי הן כפורין שמשחכב' לרשותו אינו יכול לחסר
ה בוגרת ששוחתה' כ' חדש ואמנה שלשים יום ר' איעזר אומר
הוקיל ובעלת חייב במזונותיה יפה וחכמים אומרי' אין הבעל מיפד
עד שתכב' לרשותו: ו שומר יבם בין ליבם אחד בין לשני ובין
רבי

בנערויה: ג בתגרסה בו ביום ששם האב שאם עבד היום טוב אינו יכול להסר: ונתארסה לאחר
בו ביום: אביה ובעלה האחרון מפירין כדריה כדריה בפני הארום הראשון שהארום מפד כדומיין כל זמן
שלא יבאה לרשות עצמה לא מחמת נדר ולא מחמת כשואף: ד עד שלא היתה בתו יוצאה מאכלו
קודם שתבא לרשות הבעל: וכן הארום אומר לה כן עד שלא תכנס לרשותו שמשכנסה לרשותו אינו יכול
להסר שאין הבעל מפד כדומיין ושם עכ' ממתכ' שהבעל יכול להסר כדרי אשתו אפי' בלא שמייעה מדקתמי
וכן הבעל עד שלא תכנס לרשותו אומר: ה בוגרת ששחתה' יב' חדש כוגרת שאין אביה מפד כדריה
ותבעה לבישא ושהת יב' חדש שאבאן ואלך בעלה חייב במזונותיה: ואלמנה ששהתה שלשים יום משתבעה
לבישא שהיא אוכלת משל בעלה דכיון איעזר אומר הוקיל ובעלה חייב במזונותיה הוא מפד את כדריה ואין
הלכה כרבי אליעזר: ו שומר יבם וכו' ר' אליעזר אומר יפד כשעשבה יבמה מאמר איירי
דסכירא ליה לרבי אליעזר מאמר קולה ביבמה קמין גמור ען העורה ואם היא כערה ויש לה אב אביה
ויבמה שעשה בה מאמר מפירין כדריה: רבי יהושע אומר לאחד ולא לשנים דלא סכירא ליה לרבי
הושע מאמר קולה קמין גמור עיהו סכירא ליה דיש ויקא ויקא ככנומה וכשואף שם לא יבם אחד מפד אב
בשש' שני יבמין אין שום אחד מהם מפד שאין נדרים: רבי עקיבא אומר לא לאחד ולא לשנים דמכר

נדרים פרק י

מט

ויקח איכה ככנסה ומאמ' אינו כונה קבין גמור מן התורה : דהיינו ששקנה הוא לכנסה וקבין ארוסתו הרי הוא עובר כדריה בשותפוע עם אביה אשה שהקנו לו מן השמים דהיינו יבמתו אינו דין שיפר כדריה בשותפוע עם אביה : שים לאקדים רשות בה שנס הוא זקוקה לשאר אמי' : מה אתה משיב על יבם אחד כלומר תשובתך טובה על דברי רבי אליעזר שאומר שערפ אפי' כשיש שבו יבמין מה תשובי על דברי שאני אומר לאחד ולא לשנים : אין היבמה גמורה ליבם

להתחייב עיתה הכא עליה כשם שהארובה גמורה לאישה לעבין חייב עיתה וסלכה כל עקובא : הרי הן קיישים לא אחר כלום דהוה ליה קיום בטעו' לטי שיש כדריש שלא יחפזן בקיומן : הרי הן מופרז' אליעזר אומ' מופרז דעשתה אין אדם רוצה כדדרי אשתו : כדריש שאני לכלל אסור לאחד שדורה אסור בהם אם לא יפר לה הנבעל : שאני לכלל הקס כדריש שחלו ככר : הן הפרת כדריש שאמרה תורה ואם כיום שמוע אישה יכיא אותה : כל היום עד שתחשך שכל כיום שמעו והא דכתיב מיום אלא יום נריב דלא תימי כיומא אין בליילא לא קמל מיום אל יום דומיין שיש לו זמן להפר מעת לעת כגון אם כדריש בתחלת הלילה : ויש בדבר להקל ולהחמיר כלום פעמי' שיש להפרה זמן מועט ופעמים זמן מרובה : כדל' בליילי שבת האו דקט בליילי שבת לא שמוע' שמפירין כדריש

רבי אליעזר אומר ופר רבי יחושע אומר לאחד אבל לא' לשנים רבי עקיבא אומר לא לאחד ולא לשנים אומר רבי אליעזר מה אם אשה שקנה הוא לעצמו הרי הוא מפר נדריו אשה שהקנו לו מן השמים אינו דין שיפר נדריו אמר לו רבי עקיבא לא אם אמרת באשה שקנה הוא לעצמו שאין לאחרים בחרשות תאמר באשה שהקנו לו מן השמים שיש לאחרים בה רשות אמר לו רבי יחושע עקיבא דברך בשני יבמין כה אתה משיב על יבם אחד אמר לו אין היבמה גמורה ליבם כשם שהארובה גמורה לאישה : האומר לאשתו כל הנדרים שתורו מבאן עד שאבא במקום מלוני תרו הן קיימים לא אמר כלום חרין מפרין רבי אליעזר אומר מופר וחכמים אומרים אינו מופר אמר רבי אליעזר אם חפר נדרים שבאו לכלל איסור לא יפר נדרים שלא באו לכלל איסור אמרו לו הרי הוא אומר אישה וקימנו ואישה יפירנו את שבא לכלל תקם בא לכלל חפר לא בא לכלל הקס לא בא לכלל חפר : הן הפרת נדרים כל היום יש ברבר להקל ולהחמיר כיצד נדר' בליילי שבת יפר בליילי שבת וביום חשבת עד שתחשך נדרה עם חשכה מפר עד שלא תחשך שאם חשכה זל' הפר אינו יכול להפר :

פרק יא

ואלו נדרים שחוא מפר דברי' שיש בחן עניו נפש אם ארחה ואם לא ארחה אם אתקשט ואם לא אתקשט אמ' רבי יוסי אין אלו נדרים עניו נפש : ב ואילו

בשבת ופילו שלא לנודך השבת והחכם אינו מותר בשבת אלא כדרי' שהן לנודך השבת ונאעפ שהיה לו פטאי מכבוד יום וכול להתיר לנוד' השב' : שאם לא הפר ומשכה אינו יכול להפר שאין הפרת נדרים מעת לעת לא אם כן נדרה בתחלת הלילה ולעבין הפרה אינו מועיל עד שאמר מופר לך כלשכ' דקראי דהפרת הנבעל היא מכאן ולהנא כלל טעם כמו את כריית' שפר וחכם הוא שאומ' מותר לך אין כאן נדר ואין כחן שבעה שהיא עוקר הנדר מעקריו ואם אמ' הסכ' כלשון הפרה והנבעל כלשון הפרה אינו מותר ואינו מופר ואם אמ' אם לא נדרת מדריך אני כדרי' קיימי' ואין נדרים קיימים לכו הוילי ונאפי' שתק כל אותו היום הכדר קיים בדבור כל דהו כמי הוי קיום ונשבת יאמר עלי' אכלי' עלי' שתי ולא יפר כדרך שאומ' בהול והכדר בטל מלוי ואם אינו יכול להכריחה בעטל כלכו ואין נריך להוציא בשפתיו ודוק בטול כגון טלי' אכלי' שהיא מכריחה לעבור על נדרה הוא שמועיל אם חסכ' כלכו אף על פי שלא הוציא בשפתיו אבל הפרה שאינו מכריחה לעבור על הכדר נריך להוציא בשפתיו ולא כפי' אם הפר כלכו :

אלו נדרים

כגור' מפר כדדרי' שכוונתו דכלשון חכמי' שכוונתו לכלל כדרי' הם : אם ארחה אם לא ארחה הכי קאמ' הכאת רחיבה אסורה עלי' ליעולם אם ארחה היום הרי כדל' אם נפ' ארחה ושכונתה שלא ארחה הרי שכונתה : וכן אם אתקשט הכאת קשט אסורה עלי' ליעולם אם אתקשט

נדרים פרק יא

היום אם לא אתקטט שבע' שלא אתקטט : אמר רבי יוסי אין אלו נדרים עבוי כפש אחד בלכד פלוג' חמ' על יתק ואמר להנאת דחיכה אמורה עלי לעולם אם ארחה היום אין זה נדר של עבוי כפש שהרי אפשר לה שלא תדאך היום ולא תהיה הכאת רחיכה אסור' עליה לעולם ומכיעת יום אחד מדחיכה אינו עבוי כפש דכיוול של יום אחד לא הווי כיוול ואין הלכה כדבי יוסי ובין האב בין הכעל כדרי עבוי כפש מפירו' דקטט

ב ואילו הם נדרים עיבוי כפש אמרת קונם פירות העולם עלי הרי זה יכול להפר פירות מדינה עלי יוביא לה כסריכה אחרת פירות חבונזי זה עלי אינו יכול להפר ואם לא היה פרנסתו אלא כסנו הרי זה יפר דבריו רבי יוסי ג קונם שאינו נהנה לבירות אינו יכול להפר ויכולת היא ליהנות בלקט ובשכורה ובפאה קונם כהנים ליום כהנים לי וישלו על כרחו כהנים אלו וחדים אלו נהנים לי וישלו אחרים ד קונם שאינו עושה על פי אבא ועל פי אביך ועל פי אחי ועל פי אחך אינו יכול להפר שאינו עושה על פיך אינו עריך להפר רבי עקיבא אמר יפר שכר העדיף עליו ויתרסן הראוי לו רבי יוחנן בן בורי אמר יפר שכר יגרשנה

בין איש לאשתו בין אב לבתו מקיים אב לבעל מה בעל אינו מפר לא כדרי עבוי כפש אף אב אינו מפר לא כדרי עבוי כפש אף אב אינו מפר אלא כדרי עבוי כפש ודמכס' פסק סהאב מפר כל נדרים ושבועות אפי' אותן שאינן של עבוי כפש שכל כל נדרים ואסריה : ב אם לא היתה פרכסתו אלא ממנו שהיא מאמינו עד שירויח ויפדע לו: הרי זה יפר דבריו רבי יוסי ד יוסי לבעמיה לכל שאין הכעל מפר כל נדר שיש בו עבוי כפש שהיא ממלק בין עבוי מדוכה

לעבוי מועט ובין עבוי של זמן מרובה לזמן מועט וכל מתגייתו דהאי פקא אולא כותיה ואיכה הלכה אלא הכעל מפר כל נדר שיש בו עבוי כפש בין של יום אחד ואפי' שנה אחת בין של זמן מרובה בין עבוי גדול בין עבוי קטן וכן מפר נדרים ושבועות בדבר שבינו לבינה אף על פי שאין בהם עבוי כפש כגון אם כשבעה או נדרה שלא תכחול או שלא אתקטט וכן אם נדרה שלא תאכל מפירותי מדינה זו הכעל מפר שטורח הוא לו להביא לה פירות ממדינה אחרת והוי נדרים שבינו לבינה ומה בין נדרים ושבועות שבינו לבינה לנדרים ושבועות שיש בהן עבוי כפש נדרים ושבועות שיש בהם עבוי כפש מפר לעצמו ולא אחרים כגון אם נדרה שלא תאכל בשר ולא תשתה יין מפר לה והיא מותרת לאכול ולשתות ואפילו לאחר שתתאלמן או תתגרש ותבטא לאחר נדרים ושבועות שבינו לבינה כגון אם אברה עליה תשמיש של כל אדם לעולם או שלא תכחול ויתקטט לעולם מפר חלקו ויהא משמשתו וכוחלת ומתקטטת כל זמן שהיא חתונה וכשתתאלמן או תתגרש תהיה אמורה בתשמיש כל אדם ולכחול ולהתקטט וכן כל כיוצא בזה : ג קונם שאינו נהנית לבירות הוא והא מתגי' רמי ר' יוסי הוא ואין כן הלכה כדפריש' לעיל : ולא יצבע' אי אמרה קונם שאינו נהנית לבירות שאלמה הכאת כל הנדרים עליה שהיא מפר משום כדרי עבוי כפש לבא דחכמי' אלא אפי' אמרה קונם שאינו נהנית לפלו' שלא אמרה עליה אלא הכאת אותה פלוג' בלכד הכעל מפר משום דבריו שבינו לבינה שטורח הוא לו כשלא תהנה מאיתו פלוג' והתורה אמרה בין איש לאשתו כל דבר שבין איש לאשתו הכעל מפר : ויכולת ליהנו' בלקט שכחה ופאה הכי קאמר ועו' טעמא אחריתא שקונם שאינו נהנית לבירות אין הכעל מפר שהרי יכולת ליהנות מלקט שכחה ופאה שאינה נהנית מן הנדרים דמתנות עניים ככה וכמא' שאין כאן עבוי כפש : קונם כהני' ולויים כהני' לו כי היכי דקונם שאינו נהנית לבירות מותרת במתנות עניים הכי כמי המדיר כהני' ולויים מעבסו מותרת במתנות כהנה ולויה : ד קונם שאינו עושה עפ' אבא הקדישא כל מה שאינו עושה מלבוש על פי אבא בלומ' שלא יוכל אבא ליהנו' מעשבר ידי אינו יכול להפר שאין זה נדר' שבינו לבינה וכהא מורו כע' שאוסרת הכאתה על פלוג' אין הכעל מפר וכן הלכה : על פיך אינו כריך להפר משום דמשעבד ליה ואף על גב דהקדש מוביא מירי שעבד לשמו רבנן לשעבדו דבעל שאין הקונם מפיקו שעבדו : ופר שמא תעדיף עליו ויתר מן הראוי לו וההקדש חל על החלק העודף שאינו תחת שעבדו לפיכך נדר' להפר וההפרה מועלת בו משום דהוי נדרים שבינו לבינה שאי אפשר שלא יתעבר' אותו העודף בשל בעלה : רבי יוחנן בן בורי אמר יפר שמא יגרשנה ועקר מעכה ידיה כריך הפרס

נזיר פרק א

להו בוגרת ומת אביה ששענה שזכרה היפה בוגרת ומת אביה דהיינו ויתומה עמו והכך תלתא כתיבית אביה כויל להו: וכערה שמת אביה ומשמת אביה בגרה כו' הכך תלתא דקתיב בוגרת כויל להו: ונאמרל אמר' דחכמים לא שבו אלף שלש כעשרות בוגרת ויתומה ויתומה כתיב האב: רבי יהודה אומר כו' דכיון שכנסה לשה יבאתה מרשות אביה בהנכו כשוא': יא קונם שאיני כהנת לאבא ולאכיד כו' הריני

אביה גערם שמת אביה ומשמת אביה בגרה בוגרת ואביה קיים רבי יהודה אום אף המשיא בתו הקטנה ונתאלכ נה או נתגרש וחזרה אצלו עדיין היא גערה יא קונם שאיני כהנת לאבא ולאכיד אם עושה אני על פי אבא ועל פי אביך הרי זה ישר יב בראשונה חי אומרים שלש נשים יוצאות ובזולת כתובה האומרת סמאה אני לך שמים ביני לבינך ובזולה אני מן היהודים חזרו לומר שלא תהא אשה גותנת עיניה באחר ובמקלקלת על בעלה אלא האומרת סמאה אני לך תביא ראוה לבריה שמים בני לבינך ועשו ררך בקשה ובזולתה אני מן היהודים יפר חלקו ותחא משמשתו ותתא בזולת מן היהודים

יפר דכיון דכאסר בה ואת אביה ואני ועל ידי שהיא עושה לבעלה גבאי הוא לבעל והוי דברים ש שכיכו לביה: יב האומרת עושה אבי לך באשת כהן מוירי דכאסרה לבעלה באכסולא ה הפסידה כתובתו והאמירה חכמי לאסור עמיה על בעלה וכיון דיואב בנט כותלת כתובת דמספ כתובתה כלתו לכתובתא לאסר תעלי מה שכתו ליבי: השמי בניו ונייך עם בנא דאינו יורה כחן כלומר דברים דקמו ממיא גליא ואינו יכול לברר ויירי בבאח עמית טענה דאסרה בעיבא חוטרה לירא ומרא לקבורה דאי לאו הכי אמרי לה וילי לא מספק אפריה ורביה: כטולה אכימן היהודי שאסרה תשמיש של כל ישראל עליה ואף על גב דאמרי

כשלמה מסכת כדרים: וזענה כתיביל מסכת נזיר:

פרק א

כל כינוי נזירות כנזירות האומר אהא הריני נזיר או אהא בנה נזיר כוין נזוח פזיח הרי זה נזיר הריני כזה הריני ספרכל הריני ככלכל הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר הרי עלי צפורים ד' סאור אוכר נזיר וחכמי אומרים אינו נזיר ב הריני

בפ' המדיר היב דכרה איהו דיונאס בלא כתובה דהיא כתבה בון שכיח דשי פי כיבמות כיון שאסר סבאת תשמיש של כל ישראל עליה ודאי אכוסה היא כו קשה תשמיש לה וסברה משכה ראשונה דאפי דברי שכיכו לביה לא הוי דאפשר שיגרשכה: חזרו לומר כו בתקלקלי הדורות וחסו שהיו משקדת להפקיף עגמה מתחת בעלה תביא ראוה לדכיה ולא מהמכי לה בלי ראוה: יעשו דרך בקשה ובקשו ממנה שלא תברר עוד כו: וברי ושלמי מפרש יעשו סעודה ויפיים: יפר חלקו ותהא משמשתו דהוי דברים שמינו לביה ומפר לעבמו:

כנוי נזירות דבר שאינו עקרו של סם מקרי כנוי כמו המכנה שב לחבדו: האומר אהא לאו כנוי הוא אלא יר מקרי כמו בית יד שהכלו באחו כוכך הנדר כתעם בלשון זה ומתביטין סבורי עח טרא והכי קתיב כל כנוי נזירות כנזירות וכל ידות נזירות כנזירות אלו הן ידות נזירות האומר אהא אהא כזה ואלו הן כנוי נזירות כוין כוין פזיח: האומר אהא כזה נזיר עובר לפכו ואמר אהא אף על פי שלא אמר אהא כזה אס כתבון להיות נזיר כמותו הרי זה נזיר ואף על פי שלא הניח בפיו כזה: אהא כזה שהיה עופם בשעריו ואמר אהא כזה משמע אהיה כזה בגדול שער זה ואס כתבון לאס כך הרי זה נזיר ואף על פי שלא פירש שאלו וכינוא איהו ידות לבידות הס והוו כנזירות: כוין פזיח פזיח לטובות של גוים סה שקרים כך לכוז ולטובם קרוב לטשון של ישראל ומקרו כנזיר: הריני כזה ודעו לכוזי סכנגלו: הריני מסלסל הריני מכלכל הריני עליו לשלח פרע וכלהו דוק בשתופם בשעריו ודעו לכוזי מסלסל מסלסל כשער מכלכל מגדל שער ודוגמתו משתכלכל העטרה עשיגדל שער הערוה: הרי עלי כפרים שתי תורים או שבי בני יוכה והם קרבן כויד שנטמא וכגון שכויד עובר לפכו: רבי מאיר אומר כויד הואיל וכויד עובר לפכו וכפרים קרבן כויד שנטמא הם מוכיחין הדברים להדי עלי כפרים לכוזות

כל

כנוי נזירות דבר שאינו עקרו של סם מקרי כנוי כמו המכנה שב לחבדו: האומר אהא לאו כנוי הוא אלא יר מקרי כמו בית יד שהכלו באחו כוכך הנדר כתעם בלשון זה ומתביטין סבורי עח טרא והכי קתיב כל כנוי נזירות כנזירות וכל ידות נזירות כנזירות אלו הן ידות נזירות האומר אהא אהא כזה ואלו הן כנוי נזירות כוין כוין פזיח: האומר אהא כזה נזיר עובר לפכו ואמר אהא אף על פי שלא אמר אהא כזה אס כתבון להיות נזיר כמותו הרי זה נזיר ואף על פי שלא הניח בפיו כזה: אהא כזה שהיה עופם בשעריו ואמר אהא כזה משמע אהיה כזה בגדול שער זה ואס כתבון לאס כך הרי זה נזיר ואף על פי שלא פירש שאלו וכינוא איהו ידות לבידות הס והוו כנזירות: כוין פזיח פזיח לטובות של גוים סה שקרים כך לכוז ולטובם קרוב לטשון של ישראל ומקרו כנזיר: הריני כזה ודעו לכוזי סכנגלו: הריני מסלסל הריני מכלכל הריני עליו לשלח פרע וכלהו דוק בשתופם בשעריו ודעו לכוזי מסלסל מסלסל כשער מכלכל מגדל שער ודוגמתו משתכלכל העטרה עשיגדל שער הערוה: הרי עלי כפרים שתי תורים או שבי בני יוכה והם קרבן כויד שנטמא וכגון שכויד עובר לפכו: רבי מאיר אומר כויד הואיל וכויד עובר לפכו וכפרים קרבן כויד שנטמא הם מוכיחין הדברים להדי עלי כפרים לכוזות

נוזר פרק א

נא

לבימות קאמר: ומכמים אומרו אינו כויר והלכה כהכמים שאינו כויר אבל מביא צפורים לשלם כדורו:

ב הדינו כויר מן המכרזין וסן הנוזר וכאלם הזכיר אחד מכל אלו קרויה כויר כאלו אמר הדינו כויר סתם ומשום דבעי למתבא סוף לכויר עולם ומיר שמשון אין כל דקדוקי כוירו עליהם תנא הכ' כל דקדוקי כוירות עליו: מה בין כויר עולם וכו' מתעביהו ומקסל וכו' קתני ואם כדד להיות כויר עולם הרי זה כויר עולם ומה בין כויר עולם לכויר

שמשון כויר עולם הכויר שפרו מקל בתעד מי' חדש לז' חדש דילפיכ' מאכסל'ו שהיה כויר עולם וכתבי כיה ויהי מקץ יומים לימים אשר יגלח כי כבד עליו ונלחו וכתבי התם ימים תהיה גאולתו: חס כטע' אינו מביא קרבן טומא' ואלו לכתחילה מותר לטמא דמשמון היה מטמא למתי והכי גמירי לה והאי דקתני ואם כטמ' דמשמע דיעבד אין לכתחלה לא משום דתנ' דישא גבי כויר עולם ואם כטמ' תנא סוף כמי גבי כויר שמשון ואם כטמא: ג קתם כויר' ל' יום דכתבי קדוש יהיה יהיה בנמיטרי שלשי' מכאן וכו' לומ' שאין כוירות פחות משלשים יום: ה הדינו כויר אה' גדולה בין שאמר הדינו כויר כוירו' אחת גדולה בין שאמר הדינו כויר אה' מכאן ועד

ב הרינו כויר מן החרצנים וכו' חוגים ומן התגלחרתו: הוומא הרי זה כויר וכל דקדוקי כוירות עליו: הרינו בשמשון בבן מנוח כבעל דלילה כמי שעקר דלתו עזת כמי שנקרו פלשתים את עיניו הרי זה כויר שמשון: מה בין כויר עולם לכויר שמשון כויר עולם הכויר שפרו מיקל בתער ומביא שלש בהכורת ואם בשמא מביא קרבן טומא כויר שמשון הכויר שפרו אינו מיקל ואם כטמא אינו מביא קרבן טומא: ג סתם כויר' שלשים יום אמר הרינו כויר אחת גדולה הרינו כויר אחת קטנה אפי' במאן ועד סוף העולם כויר שלשים יום: ה הרינו כויר יום אחד הרינו כויר ושעה אחת הרינו כויר אחת ומהצעה הרי זה כויר שתיים: הרינו כויר שלשים יום ושעה אחת כויר שלשים יום ואחד יום שאין נדרים לשעות: ד הרינו כויר בשער ראשו וכעפר הארץ וכחול הים הרי זה כויר עולם וכגולה אחת לשלשים יום רבי אומר אין זה מגלח אחת לשלשים יום ואחיה מגלח אחת לשלשים האומר הרינו כויר בשער ראשו וכעפר הארץ וכחול הים: ה הרינו כויר מלא הבת או מלא הקופה כורקין אותו אם אמר אחת גדולה נודתי כויר שלשים יום ואם אמר סתם נודתי רואין את הקופה כאילר היא מלאה חדרר' וכויר כל ימיו: ו הרינו

כויר עולם מהו כוירות שלשים יום ומכאן ועד סוף העולם דקאמר הכי משמע ארוכה עליו זאת הכוירות כאלו היא מכאן ועד סוף העולם: ה' ה' הדינו כויר יום אחד הדינו כויר אחת הדינו כויר אחת נמצאה הדין זה כויר שתיים והכי פירושא אמר הדינו כויר יום אחד כיון שאמר הדינו כויר אחת הדינו כויר אחת וכו' אמר תו ויום אחד הדין זה כן כויר' אחרת דאין כוירות פחות משלשים יום וכן כמי כי אמר הדינו כויר ושעה אחת הדינו כויר אחת ומכאן יש כאן שתי כוירות שיהי אפשר להיות כויר שעה אחת או מהם כוירות שלש ימיו יהיה כויר שלשים יום ומשום הכי הרי זה כויר שתיים ומגלח לסוף שלשים יום והוא כויר' אחרת כויר' כויר שלשים יום ושעה אחת הדין זה כויר שלשים יום ואחד יום שאין כוירות לשעות שכתאמר ימי כויר' והרי הוא כאלו אמר שלשים יום ולא אמרינן דשעה אחת דאמר הוי' כוירות בכפי עגמ' הואיל ויש לברכה עם מכין שלשים שהזכיר תחלה: ד הדינו כויר כשער ראשו וכעפר הארץ וכו' הרי זה כויר עולם ולא כויר עולם ממש דאלו כויר עולם מגלח אחד לשנים עשר חדש וזה מגלח אחד לשלשים יום הואיל ות' ה' כוירותיו בדברים חלוקים הוי כאלו כדד במכין כוירותיו במכין שער דאש' ועפר הארץ מה שאין כן ככויר עולם שלא חלק כוירותיו של' אלא כעשה הכל כוירות אחת: ר' אומר אין זה מגלח לשלשים יום דכיון דאמר הדינו כויר הכל כוירות אחת היא ואינו מגלח אלא לשנים עשר חדש ככויר עולם ואיזהו מגלח לשלשים יום האומר הרינו עליו כוירות כשער ראשו דאז מוכיח דכוירות מופסקות קבל עליו כמכין שער דאש' ואין הלכה כרבי: ה אם אמר אחת גדולה כדדתי כוירות אחת קבלתי וכדאית לי גדולה כמלא הבת כויר שלשים יום ואם אמר קתם כדדתי ולא היה בלבי לא כמו שידובו כמבי' לשוכי הדין זה כויר כל ימיו ומגלח

אף על פי שצדור וכנסם אחר כך לבית הקברות עליון לו מן המניין אלו הימים שמנה אחר שטרה הויאל
והפסיקה טהרה בין הימי הראשונים שבו והוא בבית הקברות ובין אלו הימי האחרונים וזעפ שמוז וכנסם לבין
הקברות טומאת בית הקברות אינה סותרת מכין הימי שמכחו כטהרה שאין סותר בכבוד לא יב טומאת האמור
בו והאי דקאמרתו ומכיל קרבן טומאה הכי קאמר אס כטמא טוב באחת מן הטומאות שהכזור מנלח מכיל

קרבן טומאה וסותר: ד' אליעזר
אומר לא בו ביום כלומר אס בו
ביום שטבל וטהר בו ביום כטמא
באחת מן הטומאות שהכזור מנלח
איכו סותר אותו היום דכתיב ו
והימי הראשונים יטלו אין הטומאה
סותרת עד שיהיו לו שכי יומי של
כזירות מכנייס וזה כמור בעלמ'
שכטמא ביום ראשון של מנין כ
כזירותו שאין הטומאה סותרת
אותו היום אלא משלים עליו מנין
ימי כזירותו והלכה כל אליעזר:

לו מן המניין ומכיל קרבן טומאה רבי אליעזר אומר לא בו ביום
שנאמר והימים הראשונים יטלו עד שיהיו לו ימים ראשונים
מי שנדר כזירות הרבה והשלים את כזירותו ואחר כך
בא לארץ בית ששאי אומרים נזיר שלשים יום ובית הלל אומרי'
נזיר בתחלה מעש' בחילוני המלכה שחלף בנה למלחמה ואסרה
אס יבא בני מן המלחמה בשלום אחא נזרה שבע שני ובא בנה
מן המלחמה וחיתה נזירה שבע שנים ובכסף שבע שנים עלתה
לארץ וחורוה בית הלל שתחא נזירה עוד שבע שנים אחרות
דבסוף שבע שנים נשמת ובמצאת נזירה עשרים ואחת שנה
אמר' יהודה לא היתה נזירה לא ארבע עשרה שנה ז' מי
שהיו שתי בתי ערים מערות אותו אל מעירו' שנזר שנים ואלו
מעירי' שנזר חמש בית ששאי אומרי' כחלקה העירו ואין כאן נזיר'
ובית הלל אומרים יש בכלל חמש שנים נזיר שנים ז'

פרק ד

ואח"כ כאל לחרץ שאין כזירי כוהנ'
אלא כחרץ משום טומאת ארץ
העמים ופי שחדר כזירות כחל
מזיכירי' אותי לעלות לקח ולקיות
כוהנ' שם כזירותו: כזיר בתחלה
כדין לכהונ' בחרץ ישראל כמנין
הימים שחדר כזירות והימים
שכהנ' כזירות כחל כאלו לא כהנ'
בהם כזירות כלל: אמר ר'
לא היתה כזירה אלא יד שכהנ'
יהודה קל כר אליעזר דאמ' לבי

מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני
ואני כולם נזירין הות' הראשון והחרו כלן חותר
האחרון האחרון מתיר וכולם אמרוך אמ' הריני כזיר ושמע חבירו
דאמר פי בפיו ושערו' בשערו' הריני נזיר ושמע
אשתו ואסרה ואני ימפר את שלה ושליו קיים הריני נזירה ושמע
בעלה ואס' ואני אינו יכול להפר ב' הריני נזיר ואת אמר'
אמן ימפר את שלה ושליו קיים הריני נזירה ואתה ואמ' אמן אינו
יכול להפר ג' האשה שנדרה כנזיר וחיתה שותה ביון
זכטמא

דפרקי' כטמא ביום מלאות איכו סותר אלא שלשים יום ומסו' הכי קאמ' דהילכי המלכה כטמאה כהון יד'
שכה שהיה בני' מלאות לא סתרה חבל ולא הוצרכה למכות עכו' שבע שכי אחרלו' אלא שלשי' יום בלבד ולפי שלל
היתה שכה שלימה לא מכחה כחשבו' והרי הוא כאלו אמ' לא היתה כזירה אלא יד שכה ושלשי' יום:
אלו מעירי' שחדר שנים שתי כזירות ואלו מעירי' שחדר חמש באותה שעה ששית' אומרים שחדר שנים אלו
מעירי' שחדר חמש כזירות והוא אומר שלא כדר כלל ב' אומרים כחלקה העדות הואיל ומכחיסותו את זו
בתבטלו דכדיהם ואין כאן עדות כלל וזה אומר יש בכלל חמש שנים ויהא כזיר שנים:

מי שאמר

הריני נזיר: כלס כזירי' והוא שהתמים כל אחד מהן בתוך דברי חבירו ככדי שאת שלו'
תלמיד לרב שהיו כדי שיאמר שלו עליך ר': פי כפיו וכז' והוא שיאמ' פי כפיו מיין ושערו
כשערו מלהנזו: ושמע בעלה והוא אינו יכול להסר שכבר קיים כדרה כשאמר ואכי ואס' אלה כדרה
כנזיר ושמע אחר והוא אינו מוסר לה בעלה איכו מוסר לה שאלו ואכי שאין הפעל עמוק הכדר מעקדו
כמו הסכס: ב' הריני כזיר ואת' ואמ' אמן מפר את שלה ודוק' כי אמ' לה בלש' שאלה כלומר ואת' וזה
תאמרי' כהיו כזירה כמנוי אס' לאו יוכל להסר אכל אס' אמ' הריני נזיר ואת' כזירות' ואת' אמן אינו יכול
להסר שהרי קיים לה: ג' והיתה שותה יין ומטמאה למתי' ואח"כ הפד' לה בעלה הרי זו מוסרת את
הארכע' על שעברה קודם הפרה: תקפוג מכת מרדות עד כזירי' וספר ר' ומכת מרדות הקמו' לה בכל מקום

גזיר ברק ד

כפי מראה עיני הדיוקן ודפי גזיר השעה ודוק כעבירה שכבר כעשתה הכל גבי זמנות עשה כנון עשה מופה
ואיכו עושה טול לולב ואיכו כוטר מכין זמנות עד שיבשה או עד שתבא כפסו: ד ואם שלח כנון שמתן
לה אחר במתנה ענין שאין לבעלה דשות בהן דכבשי מלוג וכבשי נאן כדול כלן משועבדי לבעלה: מטת
תמות ממנו: לה עד שתמות: וכאכלי ליום אחד כשלמי כויר שזין כאכלי אלא ליום ולילה: ומין טענין

לחם שכל שלמי כויר טעובי לחם
זו האיל והפר לה בעלה אין
שלמים הללו טעובין לחם: היו
לה מעות סתומים שהכרישתן
סתם לקרנכות כויר ולא פירשה
אלו הם למטות ואלו הם ל
לבעלה ואלו הם לשלמים:
יפלו לכדכה לתיבות שבמדש
שמעטיכו בהם שאר מעו כדכה
אזני מהן קרבות שכלן בעלות:
לא נכחין ולא מועלין לכתלה
אסור להנו כהן ואם ככה אינו
מיב להיא קרבן מעלה האמור
ככל מי שנהנה מן ההקדש:

ומטמאה לכהי הרי זו סופגת את הארבעה חפר לה בעלה והיא לא
ידעה שחפר לה בעלה והיא' שותה בין וסטבא לסתי אינה סופגת
את הארבעה ר' יהוד' אומ' אם אינה סופגת את הארבעה חספונ סבת
סררות » ד האשה שנדרה בניזיר והפרישה את בהמתה ואח'
כך חפר לה בעלה אם שלו הית' בהמת' הצא והרע' בעדר ואם שלח
חיתה בהמתה החטאת המות ועולה תקרב עולה והשלמים הקרב
שלמים ונאכלי' ליו' אחד ואינן טעובין לחם היו כעו' כחוכי' יפלו
לכרב' מעו' פורשי' די חטאת ילכו לים הכלח לא נהכי ולא כועלי'
כהן דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן דמי שלמים יביאו שלמים
ונאכלי' ליום אחד ואין טעובין לחם » ה דורק עליה סן הדמי'
אינו יכול לחפר ר' עקיבא אומר אפילו נשחטה עליה אחת מכל
הבהמו' אינו יכול לחפר בסת דברים אמור' בהגלחת השהרה אפול
בהגלחת השוכמה יפר שחוא יוכל לוכר אי איפשי באשה כניולת
ר' אומר אף בהגלחת השהרה יפר שחוא יוכל לום אי איפשי באשה
מגלחת » ו האיש מדיר את בנו בניזיר ואין האשה כרה את
בנה בניזיר כיצד גלח או שגלחוהו קרוביו סיחה או שביחו קרוביו
חיתה לו בהמה מופרשת החטאת הכורת והעולה הקרב עולת
והשלמים יקרבו שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעובין לחם היו
לו מעות סתומין יפלו לכרבה מעות פפורשיין דבי הטאת ילכו לים
הכלח לא נהנין ולא מועלין דמי עולה יביאו עולה ומועלין באן
דמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעובין לחם »
ז האיש בגלח על בניזיר ואין האשה מגלחת על בניזיר'
אביה כיצד מי שחיה אביו גזיר והפרי' פעות כתומים על גזירתו ופס'
ואמר הרינו גזיר על פנת שאגלח על מעות אבא אסר ר' יוסי הרי'
אלו

ה כוזק עליה אחד מן
הדמין אינו יכול להפר ללאחר
שכורק הדם היא יכולה לשתת
יין ולטומא למתי' ואין כאן יותר
כדד של עבוי נפש: ר' עקיב' אומ'
אפילו נשחטה עליה אחת מכל
הבהמות אינו יכול להפר משום
הפסד קדשים: תגלחת טומאה
יפר שבדי' לחור ולמנות כויר'
טהרה ויכול למו' אי אפשי באשה
מכוללת כלומר מעכה ומכונה
משתיית יין: אף בתגלחת טהרה
יפר כדי שלא תבטרך להתכוול
בגלוח דגלו' באשה כוול הולא תקן

סדר אין הגלוח כוול שהרי יכולה לעשות פאה ככרית ואין הלכ' לא כר' עקיבא ולא כרבי: ז האיש מדיר
את בנו ככויר כשהוא קטן עד שיבא שתי שערות אחר שהיה בן' ג שכה ויום אחד וכל דין גזירות עליו
ואינו מכין קרנכותיו ואם כטמא מביא קרבן טומאה והאי' מדירו שאומ' לו תהא כויר' הרי כפי פלוני כויר'
והוא שלא ימחה לא הכן ולא הקדושי' ודבר זה הלכ' מפי הקבלה: כיצד גלח או שגלחוהו קרוביו כיצד יעשה
האב בקרנכות בזמן שגלח הכן ולא קבל המזיות או שגלחוהו קר בים או מיחה או שמיחהו קרובים כדבע'
הכוזרות ודוק כשימחה הוא או מותו הקדושי' מיד אבל אם התחיל לכהון גזירות או שקבל עליו הכוזרות
תו לא עני' למחיו לא הוא ולא קרובי': ז האיש מגלח על גזירות אביו ואין האשה מגלחת על גזירות
אביה ואפי' היא בת ידמת ודבר זה הלכ' מפי הקבלה: אמר' יוסי הרי אלו יפלו לכדכה וכאין הלכ' כרבי
יוסי שאן בין שמת אביו ואם הריכו בו' עמ' שאגלח על מעו' אבא בין שהיו הוא ואביו כויר' ומת אביו מגלח על
גזירות אביו ואם היו בני' רבי' וקדם אחד מהן ונגלח על גזירות אביו וכה':

בית שמאי

אומרי' הקדש טעו' הקדש דלפי' מתמורה דהוי' אפי' בטעות דכתב וכויה הוא ותמורת
יהיה קדש ודרשינן יהיה לרכות טעמ' כמויד וכה' אומ' איכנה הקדש דלא גמרינן תחלת
הקדש דכר שאיכו' כל' מכה הקדש מתמורה שהיא סוף הקדש שבא מכח דכר אחר שהיה הקדש: ב
דיכר זהכ' דיע' אשמעין בעדי' לקדוש קדושת דמי': ג מי

אלו יפלו לנרבה אין זה' סגולה על' בזירות אביו אחיו שסגלה על'
בזירות אביו מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות סתומ'
לנזירותו ומת זה הוא שסגלה על' בזירות אביו

פירק ה

בית שמאי אומרים הקדש טעות הקדש וברית
הלל אומרים אין הקדש כיצד אכר שור שחור
שיצא סביתו ראשון חרי הוא הקדש ויצא לבן בית שמאי אומרים
הקדש ובית הלל אומרים אין הקדש ב' דיבר זהכ' שתעלה
בדיו ראשון חרי הוא הקדש ועלה של כסף בית שמאי אומרים
הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש חבית של יק שתעלה בדיו
ראשונה חרי הוא הקדש ועלתה של ששן בית שמאי אומרים
הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש ג מי שנדר בנזיר
ובשאל לחכם ואמרו מונה משעה שנדר בשאל לחכם והתירו
היתה לו בחכה מפרשת תצא ותרעה בעור אפרו בית הלל
לכו שמאי אי אתם סודים בזה שתא הקדש טעות שתצא ותרעה
בעור אפרו לחן בירת שמאי אי אתם סודים במי שטעה וקרא
להשעו עשירי ולעשירי של האבן עשר עשירי שהוא מקד' אפרו
להם בית הלל לא העבד קדושתו אלו טעו והגבית את שבט
על שכיני ועל שנים עשר שמא עשה כלום אלא כתוב שקדש
העשירי הוא קדש התשעו ואת אחר עשר ד מי שנדר
בנזיר והלך להביא את בהמתו ומצאה שנגנבה אם עד שלא
נגנבה בחמתו נזיר הרי זה נזיר ואם שנגנבה בחמתו נזיר אינו
נזיר וזו טענת טעה נחום המדי בשעלו כזרין כן הגולה ומצאו
בירת המקדש חרב אמר להם נחום המדי אילו הייתם יודעים
שבית המקדש חרב הייתם נזירי' אמרו לו לא והתירין נחום
המדי וכשבא הרבא אצל חכמים אמרו לו כל שנזיר ער שלא חרב
בית

שכדר כמזיר כלשון שהיה דומה
לו שלא היה כזיר וכשאל לחכם
אפרו ואמר לו שיש כלשון זה
לשון כזירות והוא לא כזה מ
מלשונות יין מוכס טענה שכל
ולא קמטי' ליה על שצנר ופנה
יין אף ע"ג דמסקק חסור היה לו
לכדוש עד שיפאל לחכם: כשאל
לחכם והתירו שאמר לו שאין ב'
כלשון זה לשון נזירות: ד קמ
ותרעה בעדי' דהפריש בטעות
הוא יתבא לסולין ונהא' מודו ב'
דכין דאיכנו כזיר כי קאמר ל'
לקדשת כזירותו ולא מדי קאמ'
כפדס שקבנו טעב טענת ואמר
היו זו לחטאתו איתתו מדיה
כוס עזא' הקדש טעות יואי
שכא' מריש פדק' דאמרינה' קד'
כטעמ' כפי הקדש: אמרו להם כפי
לא חא' להסתם עקר טעמ' לא
לכזריהם קאמרו ליה מתקשטו
ואח' עשר דקדשו בטעו' דמריכו'
לה מן וכל טעמ' כקר ונאן: אמרו
להם כה' לא השכט קדשו כתיב
כלומר גזרת הכתו' היה דתשע
ואח' עשאר קמטי' לעשירי השכט
מקדשן אס קרא להם עשירי ולא
ילפי' מיכה ככלמ' שקד' בטעמ'
היו הקדש דאלוהו טעמ' משום
הקדש בטעות אס כן אפילו טעמי' ושדים עשר אלא הכתיב שקדש עשירי כו' וזאת דתיבת היא
ולא ילפינן מיכה: ד מי שנדר כמזיר וכטעה שכדר היו לו בהמות וארשת דהכניל שוקדיב
קדשנותו מאותם כהמו' והלך ומנאן שנגנבו ומתו זה מתקדש על שכדר כזיר' אס עד שלא תגב בהמות
כדר היו זה כזיר ולא יתיר לו החכם דפתח זה כזיר היו ולאן פותחו' כזיר' ואם לחא' כנגב כזיר' וזמ' אלא
היינו יודע שנגבנו לא היינו כזיר' היתה פתח ויתירנו החכם: ה טענות טעה כהיום העמי' שטעמ' כזיר'
מן הגולה ומצאו בית המקדש חרב והם כדדו קודם שחרכ הכיתה התיר להן ואמרו לו חכמים דמזל הוא
ויאין פותחין כזיר' והלכה כחכמים: ה הדיכו כזיר' כז' מזה איש פלו' אס זה ההולך לנגדי הוא איש פלו'
יהדיכו כזיר' והשאי' אמר אס אין זה איש פלו' הריני כזיר: כלם כזירים ואפילו יאיתם שלא בתקיימו דכזריהם
כי היכי דהקדש בטעות היו הקדש הכי נמי כזירות בטעות יואי' מיריות: רבי טרבו' אומר אין אחד

נויר פרק ו

הם כויר דסכר ד' טרפון אין כוירות אלס להפלאה כלומר שיהא כרוך וידוע לוכשעת כדרו שיהיה כויר וכל הכי לא היה ידוע לו כשעת כדרו שיהיה כדכרוי ואין הלכ' כל' טרפון: ו הדמיעלא חוריו זה שאל כבגדן חזר לאחוריו ולא כדזע מי הוא: איזו כויר אין אחד מהם כויר דלא מתיא חכיש כפסיה אכסיקא ודענתו היה כשעת הכדר שאס לא בא הדכר לידי כירור שלא יהיה כדכרוי כלום: ד' שמעון אומר כו' רבי שמעון לטעמיה דאמ' ספק כויר'

בית המקדש נויר ומשחרב בית המקדש אינו נויר » ה חזן מהלכין בדרך ואחד בא כנגדן אמר אחד מהן הריני נויר שזרת פלוני ואחד אמר הריני נויר שאין זרה פלוני הריני נויר שאחד מכם נויר שאין אחד מכם נויר ששניכם נוירים שבולכם נזירים בית שכאי אומרים כולן נזירים ובית הלל אומרים אינו נויר אלא מי שלא נתקיימו דבריו ורבי שרפון אומר אין אחד מהם נויר » ו הרתיע לאחוריו אינו נויר רבי שמעון אומר יאמר אם היה כדכרוי הריני נויר חובה ואם לאו הריני נויר גרבה » ז ראה את הכויר ואמ' הריני נויר שזה חזיה הריני נויר שזה אינו החז הריני נויר שזרה בהמה הריני נויר שאין זה בהמ' הריני נויר שזה חיה ובהמה הריני נויר שאין זה לא חיה ולא בהמה הריני נויר שאחד מכם נויר הריני נויר שאין אחד מכם נויר הריני נויר שכולכם נזירים חרי כולם נזירים »

פרק ו

שלשה מינין אסורין בכזיר הטומאה והתנולחת והיוצא מן הגפן וכל היוצא מן הגפן כשטרפ' זה עם זה ואינו חייב עד שיאכל מן הענבי' בזית משנה ראשון אוכרת עד שישתה רביעי' ויק' ר' עקיבא אומר אפי' שרה פתו בין ויש בה' כדי לצרף בזית חייב » ב וחייב על היין בפני עצמו ועל הענבי' בפני עצמן ועל החרצני' בפני עצמן ועל הזנים בפני עצמן ר' לעזר בן עזריה אום' אין חייב עד שיאכ' ב' חרצני' וזוג או הן חרצני' ואלו הן זנים חרצנים או החיצונים הזנים אלו הפנימים רבוי ר' יהודה רבי יוסי אומר שלא הטעה כזוג של בהמה החיצון זוג והפנימי עינבל » ג סתם גזירות שלשים יום גלת או שגלתהו ליסטים סותר

להסמיך ומה תקנתן שהרי אי אפשר להביא קרב' מקפ' אל נדוכי' להמתנו כל א' ולזאת אס' איבו כדכרוי שיהא כויר כדבה ואין הלל' כל' ש: ו ראה את הכויר שזה בני אדם שראו כויר כדבה ואמ' א' מהן הדוכי כויר אס' זה היה ואמ' השני הדוכי כויר אס' איבו היה ואמ' השליש הדוכי כויר אס' הוא כדבה ואמ' הקביעי הדוכי כויר אס' איבו כדבה ואמ' המתיישו הדוכי כויר אס' הוא היה ובהמה ואמ' השני הדוכי כויר אס' איבו לא היה ולא בהמה ואמ' שלשה אחריני מעלמא ואמ' חד מעיהו לחלו השטה הדוכי כויר אס' אחד מכם כויר ואמ' השני הדוכי כויר אס' אין אחד מכם כויר ואמ' השלושי הדוכי כויר אס' כלכם כויר' כלן כזרו' השטה הרשעונים והשלטה האחרוני' ל' ש' הווי כוירי' ודלי דכוילות בטעית היו כזירות וכן אהני שבתקיימו דבריו וזכר' אהנו שלא בתקיימו דבריהם הווי כויר ולכ' הווי כזירות ספק מפסי שהכויר ספק בהמה ספק חיות ספק נריה כפני ענבה:

שלשה מינין

אסורים בכזיר הטומאה דכתיב על כל כפשות מת' לא יבא: התנולחת דכתיב תעור לא יעבור על ראשו: והיוצא מן הגפן דכתיב וענבי' לחי' ויבשיל לא יאכל: כל היוצא מן הגפן כגון ענבי' לחי' ויבשיל חרצני' וזוג' מנטרפי' לכזית ללקות עליהן: אינו חייב עד שיאכל מן הענבים כזית וזה לאשעור שתייה בכזית דכיון דכתיב וענבים לחים ויבשילם לא יאכל גמרי' מוכה מה אכילה בכזית אף שתייה בכזית: ומשנה ראשון' עד שיטעה רביעית יין אכל משנה ראשונה אכסא שמעינן לה דגמר וכן אכילה מש' ע' ושעור שתייה בכזיר רביעית דגמרינן שבר שכר ממקדש ומה שעור אסור שתייה רביעית אף שעור אסור אכילה רביעית: אפי' טעה פתו בין ויש בה' כדי לצרף בכזית חייב דלא לרבי עקיבא שעור אסורי כויר בין באכילה בין בשתייה בכזית והתיר מנטרף לאסור להשלים לכשעור ואין הלכה כל' עקיבא: ב עד שיאכל שכי חרצני' וזוג' דכתיב מחרצני' ועד ז' ומעוט חרצני' שנים ויש להם ז' אחד ואין הלכ' כל' לעזר בן עזריה לא האוכל מן המדכרן וסוג' אינו לוקח עד שיאכל מהן כזית: ד יוסי אומר שלא תטעה ד' יוסי היה כותן סימן שלא תטעה זוג של בהמה שהקיימו קדו' זוג: ג סתם כזירות ל' יום אע"פ דמגיב' לא

לע' משום דרעני למתני טיפ' גלה או שגלחיהו לטע' מותר שלשים יום הדר תנ' ליה הכא: מותר שלשים יום כלומר מותר עד שיהיה לו גדול שער של שלשים יום כשהוא מגלח תגלחת של מכה: או שפספס כל שהוא שערק והשיר אפי' שער חז' חייב דכתיב תעז לא יעבור לרבות כל המעבירין: חופף מתוך כידו: ומפספס כגפרתיו או ככלי וככלד שלא יתכוין להשיר דדבר שאינו מתכוין מותר: אבל לא מורק בטורק דהוי פסיק רישיה ויאסור חף על גב דהמשיד

סותר שלשים יום נזיר שגלח בין בזוג בין בתער או שפספס כל שחו חייב * נזיר חופף ומפספס אבל לא סורק רבי ושמעאל אומר לא יחוף באדמה ספכי שמשרת את השער * ר נזיר שהיה שותה יין כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשתח אר' תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת היה מגלח כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אר' תגלח אל תגלח והוא מגלח חייב על כל אחת ואחת היה מטמא למתים כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תטמא אל תטמא והוא מטמא חייב על כל אחת ואחת * ח שלשה מינין אסורין בנזיר השומאה וחתגלחת והיוצא * ס' הגפן חומר בטומאה וכתגלחת מביוצא * מן הגפן שהשומאה והתגלחת סותרין והיוצא מן הגפן אינו סותר חומר ביוצא מן הגפן כשטומאה ובהגלחת שהיוצא מן הגפן לא הותר סבלו ושומאה והגלחת היתרו סבלין בתגלחת מצוה ובכרת מצוה וחומר בטומאה כבתגלחת שהשומאה סותרת אר' הכל ודייבם עליה קרבן ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים יום ואין חייבין עליה קרבן * ו הגלחת השומאה כיצד היה מורק בשלושי ובשביעי ובגלח בשביעי ומביא קרבנותיו בשמיני ואם גלח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום ורכרי רבי עקיבא אבר לו רבי טרפון שהיה בן זוגה למצורע אמר לו זו שהרתו תלויה בימיו וכצורע שרתו תלויה בתגלחתו ואינו מביא קרבן אלא אם כן היה מעורב שמש * ז הגלחת השחרה כיצד היה מביא שלש בחכות הטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ובגלח עליהם רכרי רבי יהודה רבי אלעזר אום' לא היה מגלח אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום ואם גילה על אחר משלשתן יצא * ח רבן שמעון בן גמלי אום' הביא שלש בהמות ולא פירש

ה שהטומאה והתגלחת סותרים דכתיב בטומאה והימים הראשונים יפלו ותגלחת סותר' שלשים דכתיב גדל פרע שער ראשו ואין גדול פרע פחות מל' יום: שהיוצא מן הגפן לא הותר סבלו כגון לשנת יין מנז' דאמר' מייצא חז' חיד לאסור יין מנז' כיון הרשות וטומאה ותגלחת ה' הותרו סבלין טומאה למת מכה דכתיב לאכיל ולאמו לא יטמא לאכיל הוא דאכיל מוטא' אבל מטמא' למת מכה ותגלחת לכו' מנזרע דאמי עשה דוגלח את כל שערו ודמי את לא תעשה דתער לא יעבור על ראשו: * מגלח

הראויה

כדכתיב ונלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי ונלחכו וכיום השמיני יביא שתי תול' וכבש לאשם: מה בין זה למנזרע דכתי' כפרש' מנזרע כתגלחת שהיה נסיה וסיה ביום השביעי ונלח את כל שערו וכי' וכו' השמיני יקח וכו' וקמ' לן כמנזרע דאם נלח כשמיני מביא קרבן כשמיני: אמר לו שזה טהרתו תלויה בימיו כיון שהיה תלויה בהזאת שלמי' ושביעי וטבילה הילכ' כיון שטהר בשביעי חף על פי שלא גלח עד יום השמיני מביא קרבנותיו בו ביום: אבל מנזרע טהרתו תלויה בתגלחתו דכתי' ביום השביעי ונלח את כל שערו והדר כתי' ורחץ את בשרו במי' ואם טבל עד שלא גלח לא עלתה לו טבילה הילכך אם גלח בשמיני אכתי נריך טבילה והערב שמש הילכ' אינו יכול להביא קרבנותיו עד תשיעי והלכ' כל עקיבא: * שחט את השלמי' ומגלח עליהם דכתי' ככוי' ונלח את ראשו פתח אהל מועד ומפרש' לקרא הכי ונלח את ראשו על זבח שבתו' בו פתח אהל מועד דהינו שלמים דכתי' בהו ושרטו פתח אהל מועד: שהטאת קודמת בכל מקום לעולה ושלמי' ודין הוא שגלח על הראשון והלכ' כל יהודים שמתגלח על השלמי': ח ולא פירש אטע' דכל הקרבנה

נור פרק ו

דריך שיקראו להם הכעלי עם הכלל דריך דמכוי אחר אלו לכוזרותו היו כאלו קרא עם לכל איש דכנס איבה דאיהו אלא לחטאת וכנס לעולה ואיל לשלמים: ועטלה תחת הדוד שמכשלים בו זכח השלמים: היום עטלה כמדינה כירושלם ואף עב דכתיב פתח אהל מועד לאו דוק אלא ללמד שאיבו עטלה עד שהיה פתח העדה פתח: לא היה עטלה תחת הדוד דכתי' ולקח את שער דאש נורו וכתן על האש פי שאיבו מחוסר

אלא לקיחה ונתיכה ינא זה ה שמחוסר לקיחה והקאה וכתיבס תחת הדוד כעק דנדים אמריס שבמקד' כוטל שער ועטלה תחת הדוד כתגלה טהר' אכל כתגלמת טומאה אילני גלח במקדס איכו כוטל שער ועטלה תחת הדוד על אשם וחטאת העוף דלא כתי' צתיבת שער תחת הדוד אלא כ כניור עהו: הכל משלחין עוסר במקדס וכמדינה ועמא במקדס חוץ ממוטא שגלה כשריכת עכוי ששערו וכקבר ופסקי ההלכ' שאין מעטלה תחת הדוד לא כניור טהור עטלה פתח אהל מועד שבעשה כמנינו ואם עטלה תחת הדוד על חטא' ינא לא כאש אשר תחת זכח השלמים אלא למנוה: ואחר כך הותר הכיור לשתות ויין דכתיב ויאס' ושתה הכיור ויין אחר המעשי' כלס: ט דני שמעון אומ' כול כתי' הכ' ואחר ושתה הכיור ויין זכתי' ה' אחר התגלמו את. מהן מה לשלח אחר עעשה יחידיו אף

הראויה לחטאת הקרב חטאת לעולה הקרב עולה לשלמים הקרב שלמים. היה נוטל שער ראש נורו ומשלח תחת הדוד ואם גילת במדינה היה משלח תחת הדוד כדא בתגלחת הטהרה אבל בתגלחת השומאח לא היה משלח תחת הדוד רבי מאיר אומר הכל משלחין תחת הדוד חוץ מן הטמא שבמדינה בלבד. ט היה מבשל את השלמים או שלקן חכהן נוטל את הזרוע בשלה מן האיל וחלת מציה אחת מן הסל ורקיק מציה אחרת ונותן על כפי נזיר ומניפן ואחר כך הותר הנזיר לשתות יין ולהטמא לכתוב רבי שמעון אומר כיון שנזרק עליו אחד מן הדמים הותר הנזיר לשתות ביון ולהיטמא לשתים. י גלח על הזבח ובמצא פסול תגלחתו פסולה וזכחיו לא עליו לו גלח על החטאת שלח לשמה ואחר כך הביא קרבנותיו לשמן תגלחתו פסולת תכחיו לא עליו לו גלח על העולה או על השלמים שלח לשמן ואחר כך הביא קרבנותיו לשמן תגלחתו פסולה וזכחיו לא עליו לו רבי שמעון אומר אותו הזבח לא עלה לו אבל שאר זבחים עליו לו ואם גלח על שלשתן ובמצא אחד מהן כשר תגלחתו כשרה ויביא שאר הזבחים. יא מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ובטמא רבי אליעזר אומר מותר ארץ הכל וחכמים אומרים יביא שאר קרבנותיו וישחר אמרו לו מעשה במרים התרפורית שנזרק עליה אחד מן הדמים ובאו ואמרו לה על בתה שהייתה מסוכנת וחלכת

ובמצא

באין אחר עעשה יחידיו הא למדס שכיין שנזרק עליו אחד מן הדמו מותר לשתות יין ולהטמא למתים וכן שלכה: י וכמנא פסול כגון שששן דמו או ינא או כטעא: תגלחתו פסולה הואיל וכפסול הזבח שגלח עליו היה ליה כגלחיהו לטמים דאמרינן לשי לרבי אליעזר מותר ז' ויסי' ולרבנן מותר ליום: וזכחיו לא עליו לו שאר הזבחי' שהקריב אחר תגלחתו העסולה לא עליו לו דכיון דנריך לכתור עד שגדל שערו היו כאלו הקריבן קודם זמנם: על החטאת שלא לשמה היכו על הזבח וכמו פסול דחטאת שלא לשמה פסולה יחיד' דכתי' למיתא על העולה ועל השלמים פלוגתא דרבי שמעון ורבנן תנא כתי' על החטאת: ועל העולה ועל השלמים שלא לשמן וכו' תגלחתו פסולה דהואיל ולא יגלח לשם האבת שלמי' כניור ועטלת כוי' היה ליה כעטלה על עולות דבדה ושלמי' דבדה: ור' שמעון סבר דאם גלח על עולות דבדה ושלמי' דבדה ינא ויין הלכה כר' שמעון: אם גלח על שלשתן אחד שהקריבו שלשתן ובמז' אחד מהן כשר והשאר פסול' יתגלחתו כשר לדברי הכל דהא תנן ויאם גלח על אחד משלשתן ינא: יא ר' אליעזר אומ' מותר את הכל לא כל היסי' קאמ' אלא מותר כל הקדבנות ור' אליעזר לטעמיה דאמר שלא הותר הכיור לשתות ויין אלא אחד כל המעשי' כלם אחר הבהלת כל הקדבנות וכשנטמא קודם שהקריבו בגלם היו כאלו כטמא שמרית קודם שהקריבו שום אחד מהם והיו הקדבן שהקריבו כאלו הביאו תוך מלאות: ומכתי' אומ' יביא שאר קרבנותיו וישחר פי' לכשיטבר ויאותו הזבח שהביא כטהרה לא יחזור ויביאנו רבנן לטעמיהו דאמרי' אחר עעשה יחידיו מותר לשתות ויין

ומתיר לנגלה הילכך קודם שנטעם היה ראוי לתגלחת וללא ימתור אותו וצח אבל שאר הזכחים שהקריבו
שנטעם ודאי מותר דקרא קפיד שיהיו קדוכות כזויר כלן בטעמה: מרים התרמודית מתרמודית היתם
והלכה כחכמים:

ב' גונויר איכן מטמאין לקרבניהן כדכתיב בערשת אמור וכפרם כשוא: היו מהלכי בדרך לאו דוק ככל

פליגי דהו' סדין ככהן הדיוט נמי
פליגי דהו' טעמ' הוא: כ' על
המת' אעפ' שאינו שלם לא שיש בו
רוח נכין שהם שני שוקים ויירך
אחד או רוב עינין האכרים שהם
ק"כ אכרי' אפילו אין בהם רובע
קב מטמא באהל וכיו' מגלה עליו
ואם אין צמת לא רוב עינין ולא
רוח נכין אין הכויר מגלה על
אחלו עד שיהיה בטעמו חמי קב: ועל
כזית ככל מנהל היוצא מן
המת כמין לחה היוצאת מענש
ה כשר: מלא תרוד דקב מלא כף
מעבר רקבו' של מת ואין הרקבון
מטע' לא כשקב' המת עבר' בארון
של שיש וכיו' בו שאין שם רקבון
אחר אלא טעמו של מת וכקרב
המת כלו שלם שלא כחצר טעמו
אכז: תרוד כף גדולה שמחוקת
מלא חכמים: על השדרה אפילו
אין בה כשר כלל: וכן על
ענש הגולגולת של הראש א

ומצאה שמתה ואמרו חכמים תביא שאר
קרבנותיה ותשחר *

פרק ז כהן גדול ונזיר אין מטמאין בקרוביהן אבל מטמאין למת מצוח היו מהלכי בדרך ומצאו

מת מצורה רבי אליעזר אומר ישמא כהן גדול ואר' ישמא נזיר
וחכמים אומרים ישמא נזיר ואל' ישמא כהן גדול אמר להם רבי
אליעזר ישמא כהן שאינו מביא קרבן על שומאתו ואל' ישמא נזיר
שחזא מביא קרבן על שומאתו אמר לו ישמא נזיר שאין
קדושתו קדושת עולם ואל' ישמא כהן שקדושתו קדושת
עולם * ב' על אלו שומאות הנזיר כגלה על המת ועל
כזית מן המת ועל כזית נצל ועל מלא תרוד רקב על השורה
ועל הגולגולת ועל אבר כן המת ועל אבר מן החי שיש עליו בשר
כראוי ועל חצי קב עצמות ועל חצי לוג רוב ועל מגען ועל משאן
ועל אחזק ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו על אלו הנזיר
מגלה ופלא בשלישי ובשכתי' וסודר את הקודמין ואינו מתחיל
למנות אלא עד שיסחר ומביא את קרבנותיו * ג' אבל
הסככות והפרעות ובירת הפרס וארץ העמים והגולל והדוקק
ורביעית רוב ואחר' ורובע עצמות ובלים הנוגעים בכרת
בימי ספרו ובימי גמרו ער' אלו אין הנזיר מגלה ומזהר
בשלישי

אפי' אין בה כשר: ועל אכז מן החי ועל אכז מן המת שיש עליהם כשר כראוי כל שאינו היה באכז מחובר
באדם מה היה יכול להעלות ארובה על אותו כשר הוא קרא כראוי והוא פחות מכזית: ועל חמי קב
עצמות ואף של נב דרובע קב עצמות מטמא באהל הלכה למשה מסיני שאין הכויר מגלה אלא על חמי
קב וכן על חמי לוג דם ואף על נב דרובע דם מטמא באהל אין הכויר מגלה אלא על חמי לוג: ועל
ענש כשעורה על מגעו ועל משאיו אבל על אחריו לא שאין ענש כשעור' מטמא באהל: וסודר את הקודמין
כדכתיב והימים הראשונים ועל: עד שיתור שיטבול ויעריב טעמו אחר שיהי שלישי ושביעי: ג' אבל
הסככות אין שיש לו ענפי' מעדלי' מהו ויש כזית מן המת נמצא אחד מהן ועבר הכויר זיין ידוע אם עבר
נתחת הענף המאחיל על המת: והפרעות אכז' אפי' עגים בולטין מן הכותל וטומאה נתחת אחד מהם: ונית
הפרס שדם שפחדם כהן קבר עשה בית הפרס מזה אמה סך שערו שהמדיש' מולכת את הענש: וארץ
העיני' שגורו חכמים טומאה על ארץ העמים: גולל כמין הארזין: דופק הארזן עצמו שהכסוי דופק עליו:
מדיעיות דם אפילו על משאו ומגעו אין הכויר מגלה: ואהל דרובע עצמו' אם האהיל על דרובע קב של עצמות
המת אינו מגלה עד שיהיה על חמי קב אבל על מגע ומשא של דרובע עצמות מגלה אפילו קב כמזוקים
לא כשאר כהם ענש כשעורה שלם: זבלים הכתובים במת שהם טומאים כמת עצמו והנוגעים בהם
השא טומאת שבעה: וחי' גמרו ומי' חלוטו של מנורע: ומי' ספרו לאחר שפחד מדרעו דכתיב
וישכ' אמוץ לאהל' שבעת ימים: על אלו אין הכויר מגלה על כל הכן דמתכתי': ומוזהר בשלישי ושביעי
הא לא

נויר פרק ח

נז

ו קדינ טומאה ספק חטאת העוף הנא על הטומאה ספק ואינה כאכלת: אלא מביא חטאת העוף לספק טומאת כוודות אשם אינו מביא כרכנן דאמר לבעל הכית חטאתו ולא הביא אשמו מוכה: כמנא זה מכית קרככותו לחכמים אם כויר טמור הוא דעולה ראשונה היתה חונה ועתה הוא מקריב חטאת ושולמים: אבל הדור חכמים לכן זומא ולא חששו על שמקריב קרככותו לחכמים והלכה ככן זומא: ב כויר טהור

טמא בספק ומחלט בספק ספק אם כטמא כמת וספק אם הוא מנודע מוחלט: סוכל בקדשים אחר ששים יום אבל קודם לכן לא דספק מכו' הוא ועד שיביא כפרתו חסור לאכול בקדשים אבל משום ספק כויר טמא לא מתער לאכול בקדשי' דלא מקרי מחוסר כפרה שאסור לאכול כ כדשים אלא מי שטומאה ימאה עליו מנפנו כיכד כור שלשים יום וכיום הראשון אורע לו ספק טומאת מת וספק נרעת מזה נשזה וטוכל וכעזר טומאת מת כאילו בא לגלח כדיון כויר ט

בן זומא ומי שומע לו שידור כנגדו בנייר אלא מביא חטאת העוף ועולה בהמה ואדם אם טמא הייתי החטאת מחובתי העולה נרבה ואם טהור הייתי העולה מחובתי והחטאת בספק וסופר שלש' יום ומביא קרבן שטרחה ואומר אם טמא הייתי העולה הראשונה נרבה זה חיבה ואם טהור הייתי העולה הראשונה חובה וזו נרבה וזה שאר קרבני אסר ר' יהושע נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאי' אבל הודו לו חכמים לבן זומא ב נויר שחיה טמא בספק ומחלט בספק אוכל בקדשים אחר ששים יום ושוחה יין ומטמא למתים אחר סאה ועשרים יום שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הגוי' בזמן שחוא וראי אבל בזמן שחוא ספק אינו דוחה

פרק ט הגויים אין להן גזירות נשים ועבדים יש להן גזירות חומר בנשים מבעבדי' שהוא כופח את עברו ואינו כופח

טמא או כדיו מנודע שכתפא ואינו יכול לגלח עד שלשים יום מיום שכויר טמא כויר טהור הוא ואסור לגלח עד מלאת ימי כוירו ועד שיביא קרככותו ולאחר שלשים יום מגלח ספק תגלחת מנודע ספק תגלחת טומא של כויר וספק תגלחת טהרה ומביא שתי גזירות כדיו תגלחת מלבושו של מנודע וחטאת העוף הכאה על הבשק מזהם ספק כויר טמא ועלית בהמה משום ספק כויר טהור ואצ' שאינו מביא שאר קרבנות של תגלחת טהרה לא מקריבין אלא על אחת משלשתן יבא ומתנה עליה שאם אינו כויר טהור שנתא עולת כרבה ודיון מנודע מחלט שברך שני תגלחות אחת לאחר גמר חלוטו כשכרפא מנודעו ואחת לאחר ימי כפרתו לאחר שפד עצה מן התגלחת הראשונה כדכתב והיה ביום השמיני יגלחת כל שציווה שהוא בספק כויר אינו יכול לגלח הילכך כריך להמתין שלשים יום של ספק כוירות טהרה ומגלח תגלחת של ספק ומי ספדו של מנודע וספק כוירות טהרה ומביא עולת בהמה של ספק כוירות כדי לגלח על הקרככות ומתנה עליה ולמחרת יום תגלחתו מביא קרבן מנודע כדי להתירו בקדשים ומביא חטאת שני חטאת בהמה איכה באה על הספק ואינו מביא אשם שאשם אינו מביא מלאכול בקדשים ומביא אשם אוב' בקדשים שאו מביא כפרתו על ספק חלוטו ועדין הוא אסור לשנות יין ולטמא למתים דשמא מוחלט היה ותגלחת מנודע אינו עולה לא לתגלחת כויר טהור ולא לתגלחת כויר טמא וענין עוד שתי תגלחות אחד למיור טמא ואחד לכויר טהור ואם מנודע מוחלט היה כל מה שמנה למיור כוירתי אין עולין לו שני חלוטו וימי ספדו אין עולין לו וכריך למכות עד שלשים יום ולאחר שלשים יום מגלח ספק כויר טמא ספק כויר טהור ומביא חטאת העוף בספק כויר טמא ועולת בהמה בספק כויר טהור כדי לגלח על הקרבן ומתנה עליה ועדין אסור לשנות יין ולטמא למתים דשמא מנודע מוחלט היה ולפיכך חשתי תגלחות הראשונות לא עלו לו להס כויר ותל' של טומאה ולא של טהרה ושמא כויר טמא היה ומגלחת השלישית תגלחת של טומאה היא לפיכך כרי' למנות יגוד שלשים יום של כוירות טהרה ומביא קרבן כויר טהור ומתנה ואיכך מותר לשנות יין ולהטמא למתים וכן אם נדר כוירות שנה ואורע לו כדאש שכתו ספק טומאת מת וספק נרעת מוכה שנה ומגלח תגלחת של ספק טומאה וספק טהרה וספק נרעת מוכה שנה שניה ומגלח ומביא כפרתו יאכל בקדשים ומוכה עוד שתי שנים קודם שיטמא יין ויטמא למתים:

אין להם כוירות אצ' דגויים מקריבין כדדים וכדכות כשרהל אם נדר כויר אין עליו חגרים סדר נשים ס א ג ה תרת

נוזר פרק ט

תורת נזירות ומותר לשתות יין ולטמא למת' דכתי' כריש פרשת כויר דבר אל בני ישראל כני ישראל כודריש ככויר ואין גוים כודריש ככויר: שהוא כופה את עבדו כופהו לשתות יין ולהטמא למתים בעל כרחו: ואיך כופה את אשתו בעל כרחו ובשאר כדריש שיש בהם עכו"ם כפשו או בטול מלאכה אין הכן נדך לכוף את העבד לא הם בטלים מליהם דכתיב לאסור אסר על כפשו מי שנטפו קבויה לו יכא עבד שאין כפשו קנייט לו: וכן שנסועות כלם כפשו כפ

כופה את אשתו חומר בעבדים מבנשים שחוא כפר נדרי אשתו ואינו מפר נדרי עבדו חפר לאשתו חפר עולמית חפר לעבדו יצא לחירות משלים נזירותו: עבר ככנגד פניו ר' מאיר אוסר לא ישתה ורבי יוסי אוכר ישתה ב נזיר שגילה ונודע לו שהוא טמא אם טומאה ידועה כותר ואם טומאת ההחוס אינו כותר אם עד שלא גלה בין כך ובין כך כותר כיצד יוד לשבול בסערה ונכצא מת צף על פי המערה טמא נכצא משוקע בקרקע המערה יוד להקר טהור ליטהר כטומאת מת טמא שחוקת טמא חזקת טהור שחור שרגלים לדרב' ג הכוצא מת בתחילה מושבב כדרבו

העבד בין שיש בהם עכו"ם כפשו בין שאין בהם עכו"ם כפשו אין דכו נדך לכופו שמתליהם בטלים שהדי אין לו דשות לעגמו אבל כדריש שאין בהם עכו"ם כפשו ואין בהם בטול מלאכה לרבו חייב העבד לקיימ' ואין דכו יכו לכופו עליהם לבטלים: מפר כדרי אשתו מאינו מפר כדרי עבדו שאם כ כעלצה בכדר שכדרה אשתו אסר שהלך לה ורובה שתקיימו איכה

חייבת לקיימו אסר שהכר לה פעם אחת: ואם כפה את עבדו לעבדו על כדו ורבה אהב בקיימו חייב העבד לקיימו: הפר לעבדו יצא לחירות משלים כזירותו לאו דיוקא הפר אלף אם כפה את עבדו לשתות יין ולהטמא למתים ואח"כ יצא העבד לחירות חייב העבד להשלים כזירותו אסר שיצא לחירות וימנע פי הוסר לעבדו יצא לחירות שהאומר לעבדו מוכר לך פקע זכות האדון ממנו ויצא העבד לחירות בשביל כן ונדיך שישלים כזירותו: ולכו מהבס כפירוש זה: עבד מנצא כפיו שברח מרבו אסר שכדר ככויר רבי מאיר אומר לא ישתה יין כדי שיכעער וישוב לרבו שיכופהו לעבדו על כדו ויהיה מותר לשתות יין: ורבי יוסי אומר ישתה שלא יחלה וימות שהרי עתיד הוא לשוב לרבו שיבש רבו אחריו ויחזירו וכמנצא כאלו הוא כרשות רבו:

ב כויר שגלח שהביא קרבנותיו ונלח עליהן ואח"כ כודע לו שנטמא בימי כזירותו אם טומאה ידועה טומאה שאפשר שהיתה ידועה כגון שאיכה קצר התהום כויתר וחזור ומונה כזירות אהרת: טומאת התהום אינו כותר אם כודע לו שבמקום העבד היתה טומאת התהום והיא טומאה שאין אהר מכירה ואפי' כספק השלם אעפ' שודאי טמא היה איכו כותר דהלכה היא כך ככויר: אם עד שלא גלח תנלחת טהרה אעפ' שכבר הביא קרבנותיו הואיל וכודע לו קודם הגלוח בין כך וזניך בין טומאה ידועה בין טומאת התהום כותר דהא דגמירי דטומאת התהום איכה כותרת הינו דיוקא אסר גלוה על טהרה: כיצד דין טומאת התהום יוד לשבול כמערה שהיה טמא טומאת שרץ או טומאה אהרת כוונצא בה שאיכה של מת וירד לטבו מטומאתו וכמנצא כוית מן המת נק על פני המי כפק כטמא או אולא כטמא טמא והא דקל כפק טומאה כפה על פני המים טהור המ כטומאת שרץ אבל כטומאת מת טמא: אם נודע לו כפק זה קל אסר שגלח טמא דהינו טומאה ידועה הואיל והיתה במקום שאפשר שיראה בני אדם נהדי דנקטיד לשבול כוונצא קמל דאעפ' דהטובל מטומאה לטהרה כוהר מכל דבר המטמא אפי' הכי טמא: כמנצא משוקע בקרקע כמנצא משוקע בקרקע המערה במקום שטבל ובדלוי כטמא אם כודע לו אסר שגלח טהור ואינו כותר דהינו טומאת התהום שהיתה במקום שלא היתה ידועה לשום אדם: יוד להקר טהור אף על פי שירד להקר ולהנטמן ולא יוד לשבול כדי שיהיה כוהר מן הטומאה אפי' הכי טהור אם לא היה טמא מת: אבל אם ירד ליטהר מטומאת מת וטבל כמערה שהיה המת משוקע בה והשלים כזירותו או טמא מת שטבל ואסר כך קבל עליו כזירות טמא וכותר שחוקת טמא טמא וחוקת טהור טהור: שרגלים לדרב' כלומר טעם ועקר יוד לדרב' לומר דלא גמירי הילכתא לטומאת התהום שהיא טהורה ככויר אלף כשהיה הכויר כחוקת טהור ולא כשהיה כחוקת טמא: ג המוצא מת מתחלה שלא היה ידוע שהיה שם קבר והיכו דאמריכו כמנצא המונצא ולא שהיה מנוי ועוד דיקיכו מלישכא דמתניתין מת ולא שהיה כדו: מושכב

נזיר פרק ט

נח

משכב ולא שהיה יושב כדרכו ולא שהיה ראשו מוכח בין יד ימניתו דכל הכי חיישינן להו שמיה גוים הם שאין דרכן של ישראל לקבור מתיהן כך: נוטלו זאת תפושתו מותר לפכותו משם ולקברו במקו אחר ונריך שיעול מן העפר של הקבר עמו כדי תפוסה שהוא כל העפר תפוסה שתחתיו וחופר בקרקע בתולה של אבנעית דכתיב ושאיתי ממגרים וקברתי בקבורתם שאין נריך לומר ממגרים אלא הכי קאמר מעבר של מגרים טול עמי: מנא שלשה אסו כי

זה ליה מארבע אמות עד שמכה כלומר מקבר ראשון עד שלישי אין פחות מארבע אמות ולא יותר משמכה הרי זה שכבות קברות וככל שלשם קבורה כתבום שם ואסו לפכותם ואפי' מת אחד אסו ככל שלשם קבורה נתן שם אסוד לפכותו אלא שבאחד או בשנים אסו תולין שלא לקברו שם לא לפי שעת והיה דעתם לפכותם אכל בשלשה מוכח שזה מקום מיוחד

בדרכו נוטלו ואת תבוסתו מצא שנים נוטלן ואת תבוסתן מצא שלשה אפי' יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמוגת חרי זו שכונת קברות בורק ויסבו ולחלן עשרים אמה מצא אחד בסוף עשרים אמה בורק היסבו ולחלן עשרים אמה שרגלים לרבר שאילו מ תחלתה מצאו נוטלו ואת תבוסתו ד כל ספק בגעים בתחילה טה' עד שלא נזקק לטומא' משנזקק לטומאה ספקו טמא: בשבעה דרכים בורקין ארת חוב עד שלא נזקק לויברה בסמכל ובמשתרה במשא ובקניצה ובחוליו ובסמארה ובחירהור משנזקק לויבה אין בורקין אותו אונסו וספיקו ושכבת זרעו טמאין שרגלים לרבר

לקברות ואורך המערה דרכה להיות ששה ורחבה ארבעה ואלכסוטה עורך כ'אמות דהיינו שמה להכי תכין מל עד כ'אמולא מטה וקבריה לא נדמוכי לה הכא: ובורק הימנו ולהלן עצמים אינה שהמערה ארבע אמות על שש והחצר שהמערות פתוחין לו מוכחן ומכאן שם על שש דהכא בכירא להו לרבנן שרק הימנו פירות כמנא אורך כ' מערות ומכר שביהן יח אמות ולפי שפעמים בורק מערה אחת באלכסוטה והלכסון של מערות אחת עורך כ' אמות בקירוב כמנא: עצמים אמות שמכה דמערה הראשונה באלכסוטה ושש דחצר פתוח שתי המערות ושש דמערה שניה דחד אלכסון אמרינן תרי אלכסוני' לא אמרינן והיכו דקתבי עצמים ועוד נריך לכדוק מלמעלה ומלמטה כ'אמה דהיינו ארבעים אמה דמנא זו היא מערה שבמזרח החצר ושש עדין אחרת כנגדה במערב החצר אי כתי' זו היא שבמערב החצר ושש עדין אחרת במערב החצר: מנא אחד בסוף עצמים בורק הימנו ולהלן כ'אמה דמיו ימר דמכית הקברות היא היא מערה שמא קבר אחר הוא ואחר אחרת של אדם אחר ונריך לעשות גם לשם כל כדיוקות דלעיל דכמו שיש שם קבר כמו כיון אחרים: שרגלים לדבר זון השדה עשויה לקברים והיובה גם מערות אחרות ומשום רגלים לדבר תנא כל הכי משכיות הכא: ד כל ספק בגעים בתחלה טהור כגון שמים שבאו אכל כהן בזה בהרת כגרים

ובזה בהרת כס' ע' בסוף שבו בזה כסלע וכו' ואין ידוע באי זה מהן פשה שניהן טהורין ואף על גב דודאי א' מהן טמא: משנזקק לטומאה ספיקו טמא כגון שמים שבאו אכל כהן בזה בהרת כגרים וכו' כסלע בסוף שבו בזה כסלע ועוד וכו' כסלע ועוד חזרו להיות כסלע אף על פי שהאחד מהם ודאי טהור שכבר הלך הפשוט שניהם טמאים כיון שמקו לטומאה עד שיחזרו לכגרים: בשבעה דרכים בורקין ארת הוב שאם ראה עממת איוב טהור דרשינן וז מוכשרו ולא עממת אכסו: עד שלא נזקק לטומאה דהיינו כשרואה ראה שניה שבה כעשה וז' גמור לטמא משכב ומיזב אכל ראה ראשונה מטמאה כזוכם טומאת עירב כדיו בעל קרי ומכטרפת עם השכיה אשילו היתה באזכס: במאכל אסו אכל דרכים המכאים לדי ויכה כגון כשר שמן חלב ונביכה בגים ויו יסן: וכמשתה ברכנו שמה: במשא ככר טמא: בעראה ראה אשה אשילו לא הרדה: ובהרהור אף על פי שלא ראה אסו אירע לו אחר מאלו השבעה קודם שראה ראה שניה אינו כעשה וז' והטפה אינה מטמאה במשא: משנזקק לטומאה שראה ראה שניה שלא באזכס אין בורקין אותו ואף אם ראה שלישי באזכס כעשה וז' לקרבן: ומספיקו שכבת זרעו טמאים כספיקו עממת שכבת זרעו כגון אס ראה שכבת זרעו תחלה וטפת זיבה הלאה אחר כך אינה מטמאה שהרואה קרי אינו מטמא בזיבה מעת לעת ועד שלא נזקק לטומאה הקרי מטהר את הויכה משום דהיינו אזכס ולאחר שמקק

טוטה פרק א

מזקק לטומאה אין הקרוי מטהר את הייבה שאין תולין שמחמת הקרי באה הייבה: שרגלים לדבר שאין אותה דאיה מחמת אונם כיון שכבר כעשה זכ: ר' כחמיה פוט' שרגלי לדבר שלא מחמת מכה מת כיון שהקל ממה שהיה ואין הלכה כרבי יהודה: ה' כויד היה שמואל והאומר הריני כשמואל או ככחן חלקנה או כמי ששקף אג' כמנפה הו' כויד לדבריו ר' יהודה וכן הלכה: אין מורא אלא של בשר ודם שלא תהא מדות ואיעת אדם עליו:

לדבר חסכה את חברו ואמרוהו למיתח ותקל מסה שחיה לאמר מכאן הכבדו ומת חייב ר' נחמיה אומר פטור שרגלים לדבר ה' נזיר היה שמואל כדברי ר' נחוראי שנאם וסורה לא יעלה על ראשו נאמר בשמשון וסורה ונאמר בשמואל וסורה כה כרת האמורה בשמשון נזיר אף מורה האמורה בשמואל נזיר אמר ר' יוסי והלא אין מורא אלא של בשר ודם אמר לו רבי נחוראי והלא כבר נאמר ויאמר שמואל איך אלקך ושמע שאלו והרגנו שכבר חייה עליו מורא של בשר ודם

המקנא לאשתו אף על גב דהמקנא ממשעבד דיעבד אין לכתולה לא ההלכה היא שחיוב אדם לקנאת לאשתו אם היא נרוי לכך ולקמן מצד כיבוד מקנא: מקנא לה על פי שמיס אס נא להשקותה מי ה' המרים נרוי להביא שני עדים ולומר לה בפניהם א תסתרי עם איש פלוני ואם לא קנא לה בפני שנים איכה נאסרת עליו וכתובה זו ואינו מסקה אמתה: על פי מקד אחד לו על פי שבמו איש אין ע' עדים נסתרת אלא עד אחד אז הוא שבמו אימוראיתיה נסתרה אחר שקיימתי לה כאגדה כדברי עד שתסתה שסתירתה אוקרתה עליו מספק: ר' יהושע אומר כו' נרוי שני עדי אף לסתירה והלכה כר' יהושע: ואע"כ אמריבן נבמ'

כשלמה מסכת כויד: ונב'ה כתחיל מסכת סוטה:

פרק א

המקנא לאשתו איעור אום' מקנא לה על פי שנים ומשקת על פי עד אחד או על פי עצם ר' יהושע אום' מקנא לה על פי שנים ומשקת על פי שנים: ב' כיצד מקנא לה אום' לה בפני שנים אל הדבר עם איש פלו' ודברת עכו עריון היא סותר לביהה וכו' ר' אבא בתרומם נכנס עכו לבית חסיה ושהת עכו כרי שומא אסור לביהה ואסור לאבא בתרומם ואם מת חולצ' ולא כתייבם: ג' ולא אסורו מלאכו בתרומם האוסרת מטא אבי לך ושבאו עדי' שהיא מטא' והאומר איני שותה ושבעלה אינו

דבזמן הזה לא לימא אריש לביהיה אפי' כינו לבינה אל תסתרי עם איש פלוני שיש להוסיף לדבריו רבי יוסי נב' יהודה דאמר מקנא אדם לאשתו על פי עד אחד או על פי שבמו ואם נסתרה לאתה שיקנא לה כינו לבינך כאסרה עליו אסור בעלם בזמן הזה שאין עם מי המרים: ב' כיבוד הוא מקנא לה אמר לה בפני שנים אל תדברו עם איש פלוני כו' בגמרא מפרש למתביתין הכי אמר לה בפני שנים אל תדברו ודברה אל תדברו ונסתרה ולא כלום הוא ואיכה אסור לא לבינה ולא לתרומה אמר לה אל תסתרי ודברה עמו שלא נסתרה עדין מותרת לבעלה ומותר לאכול בתרומה אם אשת כהן היא: ככמה עמו לבית הסתר ושהת כדו טומאה אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה ושעור כדו טומאה כדו ללבוית בינת תרנגולת ולבמעה: ואם מת חולבת ולא מתיבמת ואם מת בעלה קודם שישקה חולבת ולא מתיבמת דכתיב באשה שמא בה עבדת דבר ויבאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר ודרשין לאיש אחר ולא ליבם ואע"כ אינה מותרת לזר בלא חליבה שכשם שאם היה בעל החי לא היתה מותרת בלא גט כך אינה מותרת מן היבם בלא חליבה: ג' ואלו אסורו' אלכול בתרומ' לעולם ואיילו היא בת כהן ואלו שאר סומות אינן אסורות אלא עד שיסתו ויבאו טהורו: ושבאו עדי' שהיא טמא' ואפי' לאחר ששתנה ולא בדקה המי' אסור אסור בעלם לפי שאין המי' כדוקי' ב' וה' ש' בה עדי' ש' טמא' ש' וכתרה והיא כשמה ועד אין בה ל' כ' ידע בה הוא שהמי' כדוקי' אכל איש ידע בה אפי' העדי' הם כמדוי' הם אין המים כדוקי': וכתרה בא עליה כדוקי' דשע אין המי' כדוקי' אותה דכתי' וקנה האיש מעין בזמן שהאיש מכוס מעין שלא בא עליה לאחר שתיה או והאשה היתה טמא' את עבה אין האיש מכוס מעין אין המי' כדוקי' את אשתו: תלמודי פרמי' שידעו להתרות כדוקי' אומ' בעלה כאשן עלי' אש הבע' כאש על אשתו כאש אמו' של כדה לא יהא נאמ' באשן של לאו גריל וטעמי דכתי' מיתו שאמר

כונה פרק א

נט

קלהא תקוף עליה וזון הלכה כדכי יהודה : ד היא מעלי אונתו לנד הנדול דכתיב בסופה וקטל
לה הכהן את כל התורה הזאת וכתיב התם על פי התורה אשר יודוך מה להלן כבד הנדול אף כאן כבד
הנדול : ומאיימי עליה כדי שתעשה : הדכה ולדות עשה וגורם לילדה שתבא לידי קלקול : דברים שאינן
כדי לשעצן שאינה ראויה לשמוע אותן הדברי שאומרי כפניה מעשיהן של כדיוק כגון יהודה הודה ולא
כוש כמעשה תמר האונן הודה ולא

אזנו רוצה להשקותה ושבעלה בא עליה בדרך * כיצד עושה לה
מאליכה לבית דין שכאנתו מקו ומותרין לו שני תלמידי חכמים
שסא יבא עליה בדרך רבי יהודה אומר בעלה גאמן עליה *
ד היו מעליק אות לבית דין הגדול שבירושלם ומאיימין עליה
בדרך שכאיימין על עירי נפשית ואומרים לה בתי חרבה יין עושה
הרבה שחוק עושה הרבה ילדות עושה הרבה שכנים הרעים עושי
עשי לשמו הגדול שגנבת בכדושח שלא ימחה על המים ואומרי
למנהו רברים שאינה כדוי לשומען היא וכל משפחת בית אברה *
ה אכ אמהה שסאן אגן שוכרת כהנא תה ונאנת ואכ
אמרה שתוררז אני מעלין אותה לשער המזרח שעל פתח שער
בקבור ששם משקך את החסות ומשתרות את תיולדות ומטחרין
את המצורעים וכהן אחוז בבגדיה אם נקרעו נקרעו אם נפרמו
בשרמו עד שהוא מגלה את לבת וכוותר את שער רזי אוכד אם
הקח לבת גאה לא היה מגלהו ואם היה שער גאה לא היה מותר *
והב וקטליאנות גומים ושבועות מעבדיים מסגה כדילוללה ואורי
כך מביא חבל מצרי וקושרו למעלה מדרה וכל הידועה לראות
בא לראות חוץ מעבדיה ושפתיה מפני שלבה גם בהן וכל הנשים
מותרו לראותה שנאם ונוסרו כל הנשי ולא תעשינה בזמתכ *
ז כשית שארם מורד כח סודרין לו היא קשתה את עצמה
לעבירה המקום גוולה היא גלתה את עצמה לעבירה המקום גלה
עליה בירך שחתתלה בעבירה תחילה ואחר כך הבטן לפיכך
תלקה תיך תמללה ואחר כך הבטן ושאר כל הגוף ללא פלש *
ח שמשוך

כוש כמעשה כלהה : ד חזרת
כתובת כותבת שובר על כתובת
זכית ואכדתי כתובתי כדי שלא
תוכל ללמוד ולתבוע כתובתי
שמכונן ומקיים שאין כותבי כתובס
אלא סומכי על תבאי כד הוא ש
שכית שובר חבל במקו שכותבי
כתובה מקרעת כתובתי ואינה
כותבת שובר : מעלין אותה לשער
המזרח מעלין ומורידין אותה כדי
לינעה אולי תערף דעתה ועוד :
שעל פתח שער קקבו אדם ששמו
נקוד שהבי דלתות לאותו פתח
מאלכסנדריאה של מזרי וכעשו
לו כפי וכקרא שער קקבו על שמו
כדאמרי כיומא ששם משקין את
הסמוי דכשיכן לפני ה : ומתרחין
את היולדו כדי שיעמדו על גבי
קרבן והם זבי חנו העממי קרבן
: ומערה את האנרע כדכתיב
והעמיד הכהן המטהר וכול לפני
ה : אוחז בגדיה בבית הנאר
שלהן אם נקרעו אינו חושש ואם
נפרעו אינו חושש פריעה גדולה
מקריעה שנקרע לקרעי הככה

לשון אחר פרימה מן הדדי קריעה באורך : עד שמגלה את ליבה דכתיב ופרע את ראש האשה אין לי אלא
ראשה גופה מכין תל האשה אם כן מה תל את ראש מלמד שסותר את שערה ליהודה אומר כשמתא תנא
וכאה ויתגרו בה פרחי כהונה שראו לכה באה ושערה באה וזין הלכ כד יהוד : ו היתה מכונה בלבב
מכסה כשחור וזם היו שמור ישי לה מכסה כנגדים מכוערי : קטליות עבקי שמאיימי הכיב הנזאר ומכני
שהאשה יוכנת עבמה נהם כדי שתראה בעלתה כקראים קטליות : כומי וטבועות מעבדים ממנו מפרס
בגמר לראש תימא שיכחו לה הכומי והטכנו אחר שקרעו בגדיה וגלו את לבת שזה יותר גבאי לה כמו שבאי
אחר שאדם ערום שילך במעבלי כרגליו מליכך יחף קמל דלא : החל מזרי מפרס בירושלמו לפי שעשתה
מעשה מכנים ערום אין חבל ממני מביא שאר חבלי וקושרו למעלה מדריה שלא יפלו בגדיה ושתאר ערומה :
וכל הדונה לראות יבא ויראה וזון באכשי דשות ואיכה חובה אבל כשכיב חובה על כל הכשי המצויים שם
לבא ולראות כדכתיב וכאמו הנשים וכשים מותרו לראותה חיבין לראותה הכי מפרס לה בגמרא :
המקום כיוולה שמגלה כהן את ראשה וסותר את שערה וקורע את בגדיה : היא גלתה את עממה ישבה
בפרשת דרכים וגלתה עצמה לנחוף : המקום גלה עליה שכהן מעמידה על שער בקבור ומראה קולסו
קדר נשים

סוטה פרק ב

לכל: כדרך התמילה בעביר תחלה נדדק יצטווה הירך הכנה תחלה נקרוה נטר: ושאר כל הנוק לא פלס
שאר חבירי גופה אינם פלטים מן החולי וצנפ שלח היוכרו במקרה לא בטון וירך: ^ח נוכחיות
חכיות: לכ אביו אמר לו אבשלום לאביו כהנח לי שילכו עמי שנים איש שאבחר מכל ישראל כהנח לו והים
מראה חותמו של אביו פלטים והולכים אחרייו לשנים אחריהם והולכים אחרייו עד שסגם מאתו איש כלל ראשי

ה' שמשחן הלך אחר עינו לפיכך נקרו פלשתי את עינו שבי
והאחותו פלשתים ויבקרו את עינו אבשלום נתנא בשער לפיכך
נתלה בשערו ולפי שבא על עשר פלגיו אביר לפיכך נתנו כר
עשר לונכויה שנאמר ויכבו עשרה אנשים נושאי כלי יואב ולפי
שגנב שלש לכבודת לב אביו ולב ביה דין ולב ישראל שנאמר
ויגבוב אבשלום את לב אביו ישראל לפיכך נתקעו בו שלשה
שבטים שנאמר ויקח שלשה שבטים בכפו ויתקעם ברא
אבשלום: ט וכן לענין הטובה מרים המהינה לכשה טעה
אחת שנאמר ותהצב אחותו סחוק לפיכך נתקעו לה ישראל
שבעה ימים בסדבר שנאמר והעם לא נסע עד האמץ מרים ויסק
זכה לקבור את אביו ואין באחיו גדול סכנו שנאמר ויעל יוסף
לקבור את אביו ויעל עכרנס רכב וגם פרשים מי לנו גדול מיום
שלא נתעקב בו אלא משה משה וזה בעצמות יוסף ואין בישראל
גדול בכנו שכן ויקח משה את נערו יוס' נכו בו גדול כמש' שלם
נתעקב בו לא הכקו' שכן ויקבור אותו בגי' לא על בשה בלד
אברו לא על כל הצורקי' שבו והולך לפיכך נדקדק וכבוד ה' יאספד

פרק ב

היה מביא את סנחת' בהדן כפיפה כעירא ונתנ
על ידה כדו ליגעה כל הנכחות ההלחן וכיפן
בכלי שררת וזו החילהרה בכפ' פה כעירא וכופה בכלי שררת כל
הנכחות טענות שמן ולבונה וזו אינה טעונה לא שמן ולא לנכח
כל הנכחות באות כן החשן וזו באה מן השעורן כנחת העומר
אף על פי שבאה מן השעורן היא הילוח באה גרשוו באה קסמ
רבן גמליאל אומר כשם שכעשה מעשה בהכחה כך קרבב סאל
בהכחה ב היה סכיאפ' ילי של הרם חרטה ונתון להנכה
חצילת מים מן הביור רבי יהודה אומר רבועית כשם שבכעש
בכתב כך כמעש בכים נכנס להיכל וזנה לויכנו ונקום היה כם
אמה על אמה וטבלא של שיש וטבעה היה קבועה בה וכשהח
כנביה

בכדראו הרי שגנב לכ אביו ולב
כד ולב כל ישראל דכתי' יצנח
אבשלום את לב אביו ישראל: ט
וכן לענין הטוב' לכתוב
לו לאדם סכר מעין הטוב טענה
ומיהו יותר ממה טענה מטתלם
דמדה טובה מרובה כתשלומין
עמדת פורענות:

היה מביא את הנעל את

מחיתה כדכתיב
והביא את מחיתה: וכפיפה מ
טערת כל פשו מוכרי הדקל
מן הדך הגדלים סכני' הדקל:
כדי ליגעה טעודה ולא ימחה
הסם על המים ולמאן דאמר
שבתלה היה מוסק וית' ואח
מביא מחסת' ארפ' שנחמק השם
מענה כדו שמונה ולא תמות
עיתה עובלת שארפ' שמוקה
המגלה אם אמר טמא' אינו אינה
טענה: נתלתן וסופן בכלי שרת
לאו בכלי שרת מאש קאמ' שאין
אדם מטיא נוכחתי מתוך ביתו
בכלי שרת' לא בקלות' של כסף
ושל זהב שה' רחמי' לכלי שרת:
וזה ככפיפה מנרית שאין ראוי
לפנות מחנה כלי שרת דרמי
להקריבהו כול לפחתך: כול ה
המכחו טענה שמן ולבונ' כנמר'
פרדן והא איב' מחסת' חוט דכתי'
כה לאיתן עליה שמן ולא ימים

עליה לבונה וכן ה' דתי' יכן כל המנחות באות חטים קצה דהא מחסת' האומר באה מן השעורים וממאן
בגמל' לא תתי' מלתא מלתא כפי' נפשא לא כדון ותני' והכי קאמר כל המכחו טענות שמן ולבונה וממאן
שאיס טענות שמן ולבונה באות מן השעורן וכאיות סולת' חכמת' חוט' אף על פי שאינה טעונה שמן ולבונה
באה חטין וכאל' סולת' מחסת' השומר אף על פי שבאה מן השעורין טעונה שמן ולבונה ובאה גרס' וזו טענה
טענה שמן ולבונה ובאה מן השעורים וכאל' קמח גרס' מנורר ומנופה בשלפה עשר פנה כעך כולת'
כחטים קמח הכל מערב כמו שכתוב: כ היה מביא הכהן: פי' ילו כום כל שאין ימי: מן הכיור
דכתיב מים קדושים ואין קדושים אלא שנתקדשו בכלי: כשם שמעמט רבי יהודה ככתב העגלה לקמן
במתניתין

היה נוטל

סוטה פרק ג

בעלה את המנחה שאין זכות בהוכה במנחות אלא מקמינה ואלך והגשה כמו תעלה
קמינה היא שאין זך קרב למזבח אבל קדושי כלי וביקה וכלילה בסכחות הטעמו שכן
כשר בור: וזנתה על ידה להניף וכהן מניח ידו תחתיה שכל בשלמים ידיו תבואנה וקאמר במנחת סוטה
ולקח הכהן מיד האשה מה בשלמים כהן מניח ידו תחתיד הכעלי ומניף כך במנחת סוטה כהן מניח ידו
תחתיד האש ומניף: ב והגיש
לקרן מערבית דרומית: והשאר
כסבל לכהנים שכל הכקמנות
שיריהן כחכלים: היה
משקה ואמר כך מקריב את מ
מנחתה תלת קראי כתיבו והשקה
קמא ואמר ישקה והשקה בתרא
והשקה קמא לגופיה שמשקה
אמר שכתמקה המגלה קודם
הקטרות המנחה ואמר ישקה אף
על גב דמשמע דוק על כרימך
מקרא האמור ראשו כדש לגופו
ומקראו יצרות האמורים אחריו
כתבו לידש הילכך ואמר ישקה
אף על פי שכתב אחר הקטרות
המנחה אקודם הקטרה קחי
ואמתיקה הכתובה לזוגלה קחי
וקאמר ראש לא נמסקה יפה
ועדין רשומן של אומיות ככר לא
ישק והשקה בתרא לשמועין
שאל כמסקה המגלה ואמר איכו

פרק ג

היה נוטל את מנחתה בחוד כפיפה בערית
וזנתה לחוד כלי שרת וכוה' על ידה וכוה'
סביח ירו מהחתיח וסניפה ב הניף וחגיש קסץ והקטיף
והשאר נאכל לבחנים היה משקה ואחר כך בקריב את מנחתה
רבי שמעון אומר בקריב את מנחתה ואחר כך היה כשקה שנאמר
ואחר ישקה את האשה את הכים אם השקה ואחר כך הקריב את
מנחתה כשרה ג עד שלא נבדקה המגלה אמרה איני
שוחה מגילתה נגנות וכנתתה כחפורת על הרשן ואין כגילתה
כשרה להשקות בה כוטה אחרה נבדקה חגיגלה ואמרה טכאה
אני הכים נפשכן ומנחת חתורת על בית הרשן נבדקה הבגילת
ואמרה איני שוחה מערערים אותה וכשקן אותה בעל כרחא
ד אינה כספקת לשחת עד שפניה מוריקות ועיניה בולטין
והיא סחבלארז גידין וחם אוסרים הוציאורז שלא רסכא העיניה
אם יש לה זכות היהה הולח לה יש זכות הולח שנה אחת יש זכות
חולח שתי שנים יש זכות חולח שלש שנים סמא: אומר בן עזאי
חייב אדם ללכר את בתו תורה שאם תשהח תדע שהזכות תודח
לה רבי אליעזר אומר כל החלכר בהו הורה כאלו לוסדה הפלות
רבי יהושע אומר רוצה אשה בקב והפלות מהשעה קבין ופרישות
הוא

סוטה מערעין אותה ומסקין אותה בעל: רבי שמעון אומר מקריב את מנחתה ואחר כך משקה עכ ואמר
ישקה דוק היא ודוקא כתיביה לאמר הקטרות והשקה קמא שאל כדעבד השקה ואמר כך הקריב מנחתה
כשרה והשקה בתרא שאל כמסקה מגלה ואמר איכו שויתה שפרעין אותה ומסקין אותה בעל כדחה ואין
הלכה כר שמעון: ג מנלתה נגנות ככר ההיכל: ומנחתה מתפורת על הדשן נשדפת על בית הדשן
שהיה כטורה שפורפיטם פבולו קדשו קדשי' דהואיל וקדשה ככלי שרת טעונה שריפה בעור: ואין מגלת
כשרה להשקות סוטה אחרת דכעין כתיבה לשמה דכתיב ונעשה לה הכהן כל נפשותיה לשמה: סמים
כשפכי' דכיון דאמרה טמאה איבי בדוקה ועומרת היא ומים המרים לא כתבו אלא לכרר בהם את הספק:
מערערי אותה דלמא טהורה היא ומחמת בעיותא קאמרה: ד אינה מספקת לשתות וכו' כמריא
מוכח דמתבי' ר עקיבא היא דכבר כר שמעון דאמי מקריב מנחתה ואמר כך משקה אותה וכמה דלא קדחה
מנחתה לא בדקי לה מיה דכתיב מנחת זכרון מוכרת עין: מממלאת גידו מתוך שנשרה כפוח כראית בעלמא
גדו: שלא תטמא את העורה לא מטומאת מת קאמר אלא שלא תפדום כרה ותטמא שערי נקביו וצדו
כשי' שטמא דרך פה שדכה וזכה אבודין ליכנס בהר הבית אבל המת ענמו מות להכניכו להר הבית ולשפרי
כקבור שלא כתקדשו כקדושת העורה: יש לה זכות וכו' בגמ' מפרש דזכות דתנור הוא דתולה לה שוליה
כניה לבית הספר והמתונה לבעלה שינא חזן לעבד לעסוק בתורה: כאלו מלמד תפלות חזור ששכב חסלי
שמתוך התורה היא מבינה ערומות ועושה דנריה בהנכפ כדכתי' איכו סכמת שכתבי ערמה: רזניה אשת
קב לזון מוכו: מיבעי' ויהא תשמיש מכו' לה שט' קבין ופרישות לפרוש מן התשמיש הילכך אין טוב שמתלמד
טורה: חסיד שטה מפרש בגמרא כגון דקטובעא אשה ככהדא ואמר לאו אורה ארעה לאסמיה כלי באתתא
ולאקבול:

סוטה פרק ד

דהא כתיב והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא לא אותנו ולא כמותו אבל אותה ככמות: האי' כתיב
דכתיב ותלית אותי על עץ אותי ולא אותה: האיש כמכר בנכמתו דכתי' וכמכר בנכמתו ולא בנכמתה:
ארוסה ושומרת יבם ארוסה שקבל לה ארוסה ושומר יבם שקבל לה יבם לא שומרת דמעטיכה נקרא
ולא נוטל כתוב שהיא גרמה לאסור עמה עליו שנקטר' אחר קצו דמקצו ואסול' לא אמצע

דכתי' דכר לא בני ישראל וכו' לדרבות
ארוס' ושומרת יבם לקצו: תמת
אישה כיושב' תמיתו הכח' מדבר:
כתיבה מן הנבעזי ואסור יבם לבן
בקהל: לא שומרת דלא כאמרה
פרשה אל' בראוי לקיימה דכתי'
כי תשטה אשתו כראויה לאישות
הכתוב מדבר פרט לאמנה לכו'
זכו: ולא כוטלות כתובה ואלעג
דשאר לעמנות לכו' נעבות כתובתן
כדאמרינן בכתובות זו אין לה
כתוב' שפטרית גרמה לה: ג'
אמ' כבעלה איבי משק ושבעלה כח
עליה כדרך שהיא גורם לה שלא
תשטה כוטלת ככתובה: עמו
בעליהן של כל כוטות הראויות
לשתו ולא הספיקו להסקותן עד
סמתו בש אומרים כוטלות כתובה
דשטר העומד לגבות כנבוי דמי
ולא שותו' דכתי' והביא האיש את
אשתו: וזה אומר לא שומרת ולא
נוטל' ככתבת' כולומר מתקן שלא
שומרת אין כוטלות ככתבת' ד
דשטר העומד לגבות לאו כנבוי

פרק ד

האש' גתלית האיש נמכר בגניבתו ואין האשה נמכר' בגניבתה *
ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות
כתובה שנאמר אשר תשטה תחת אישה פרש
לארוסה ושומרת יבם אלמנה לכתן גדול גרושה וחלוצת לכתן
הריוש ממזרת ונתינה לישראל ובת ישראל למכור ולנתן ללא
שותות ולא נוטלות כתובה * ב ואלו לא שותות ולא
נוטלות כתובה האומרת טכאה אני ושכאו לה עדים שהיא טמא'
והאומרת איני שותה אמר בעלה איני משקה ושבעלה בא עליה
בדרך נוטלת כתובהה ולא שותה מתי בעליהן עד שלא שתו בית
שמאי אומרים נוטלות כתובה ולא שותות ובית הלל אומרים לא
שותות ולא נוטלות כתובתן * ג מעוברת חבירו ומינקת
חבירו לא שומרת ולא נוטלות כתובה דברי ר' מאיר החכמי' אומר'
יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן אילוגיה וקנה ושאנה
ראויה לילד לא נוטלות כתובה ולא שותות רבי אליעזר אומר' יכול
הוא לישא אשה אחרת ולפרות ולרבות היסנה ושאר כל הנשים
או שותות או ללא נוטלות כתובה * ד אשת כהן שותרה
וכותרת לבעלה אשת פרים שותה על ידו כל עריות מקנין חוץ מן
הקטן ובסי שאינו איש * ה ואלו שבית דין מקנין לחן מי
שנחרש בעלה או נשטטה או שהיה חבוש בבית האסורין לא
לחשקותה אמרו לא לפוסלה מכתובתה ר' יוסי אומר' אף לחשקותה
לכשיצא בעלה מבית האסורין ישקנה *

פרק ה

דמי: ג מעוברת חבירו שמת או גרסה והכיחה מעובר' או מביקה ואסרוה חכמי' לישא' עד
שיהא הולד בן כ' שנים והלך זה וכשאה קודם הזמן וקבלה לה ונספרת לא שותה' שהיא איבה לאוי' לקיימ' דלא
לדמי הכושף מעוברת חבירו או מקנת חבירו ויוציא ולא יחזיר בעלמית ואין הלכ' ב' דמי: יוכל הוא להפריש' עד
כ' חדשי' ולהחזירה הילכך דאויה לאישות קריכ' בה: אילוגית דזכריתא דלא ילד: ושאיוב' דאויה לילד
שמת כוס עקרים או אסור לקיימן דמי שאין לו בנים: ד' אליעזר אומר' יכול הוא לישא אשה אחרת ויהא מות'
לקיים את זאת הילכך דאויה לאישות הוא ואין הלכ' כר' אליעזר: ד אשת כהן שיתה ושומרת לבעלה
אם נמצאה נקיה דמיה דתימא הואיל ואשפת כהן שפאכסה אסור לבעלה כחוש לבע' אשה כאשתו ולכך לא
יבדקיה המי קטל: אשת פרים שותה דלא תימא מבלעדי איש' אמ' דמחל והא לאו כד הכי כהן קטל: ע'
כל העריות מהקנאים אם קבלה מאיבה או מחזיה ומאחד מכל עריות ונסתרה היו קניו וכאשרת עליו
ושותה דלא תימא כטמאה כטמאה ב' פעמי' אל' בעל וא' לבעל היכא דמתסר' עליה בהאי זמנת' לאסוקי הא
דאסירא עליה וקומא קטל: חוץ מן הקטן שמת מכן ט' שנים ויום אח' שאין ביאתו ביאה כך פי' רמב"ם ולי
כדא' קטן שמת מכן ג' שנה ויום אח' ולא הביא סמכים דכתי' ושכב איש אותה איש ולא קטן וממי שאינו איש
למעטי' בהמה: ה' או שז' מקנאין להם אכ' רואים אותה שמתה הגות כפריות: ולא להשקות' ארמו
דהא כתיבין והביא האיש את אשתו וליכא ובעלה כמי לכשיבא אינו יכול להשקותה כקניו זה דכתיבין וקבל
והביא

סוטה פרק ה

בב

הכי'ו'י לא כפי וקבל והכי'ו'י'ן הלכ' כל יומי : וימלא איכו משקה את אשתי שכ מעיני איש' ומע' שכ אשה תחת אשה לתדנו שכל המוכ' העב' מלהשק' מוכע' האשה מלשת' אם היה אותה הדב' באשה לפי' אם הייתה היא כומה אינה שותה ואם הי'ת' חגרת איכה שותה שכ' והפעמי' אותה הכהן וכן אם הייתה גדמת' שכ' וכתנ' על כפיה אל'מ' דכע'כ' ואמר' הקש' וכן אם הי'ת' הע'מ'ר או גדם או ג'ם איכו משקה מדכתי' אשה תחת איש' כדאמר'ן :

כשם

כך בודקי' אותו את הסובעל : ובאו ובאו שנים' בנ' יתירה לד'ס' : כטמא' וכטמאה ו' יתירה דכטמא'ם שניה לד'ס' : ד' אות' שתי פעמי' זכור' לא דריש ווי יתגדי' כל עקיב' לא דבימי' דקראי קא דריש בין בנכחו ובנאו בין כטמאה וכטמא' : כ כו כיום דרש' כל היבא דתיגדי' בנ' בי' ביום שתישני' בנ' ר' אליעז' כן בעדי' לבש'או שכתר'נת התלמיד' שכתנו' דש' לכל' ל'כס' : ומש' דהך דרש' דכטמא' וכטמא' כמו' בנ' ביום כדרש' כקטינה' לכל' ההך הכא : כלי מרש' הוא ראש' טכטמ' מן הסד'ן שהוא שכ' והאזכ' שכתעכו שכי' טמא'ו הכלי :

איכו אומר' טמא' כל אשר בתוכו טמא' אלא יעמא' למדרש' כיה כמו' יעמא' שטמא' את אהדי' למד על ככר שני להכי' קקט' ככד לפי' שה'מני' בתכור' שטמא' את השלישי' ומפי' בחולין' דקראי' סתמ' כתי' : דור אחר מן העתיד' לכא' שיטהר' את השלישי' ואף בתדומ' שאין' לו מקרא' מן התור' : והרי עקיבא' תלמידך' מביא' לו דאיה' מן העקרא' שהוא טמא' אף בחולין' ואין' הלכ' כר' עקיבא' דאין' שני' עשתי' שלישי' בחולין' אלא בתרומה' : ג מנרש' רבס' פכניה' מזריעה' ומאלכות' לבני העיר' ואלפים' לא הווכר' לתת'ם ללויים' ולא' כאמרו' אלא' לביאי'ות ותחום' שכת' : שדות' וכרמי' ואלפי' סביב' כתנו' ללויים' מהם' הכיחו' אף סביב' העיר' למנרש' זה שאר' שד' וכרמי' והלכ' כר' איעור' ככו' של ר' יומי' הנל'י' שתחום' אלפי'ס' אמה' דרכ'ן : ד שאין' תל' לאמר' שאין' רומה' לשאר' לאמר' שכתרה' שהשכי' מדכרת' למשה' לאמר' הדכור' לישראל' אכל' כאן' און' למ' כן : כקורין' את ההלל' דאש' פרקי' ככד' היו' ענוים' אחריו' : ה מזהב' שזוהב' את המקום' : שקול' משקל' שזה' איכו' מכריע' לכאן' ולכאן' יש' לו הכתי' בנ' ומשמע'תו' כאלי' היה' לא' כאלף' ויש' לא' כאלף' ומשמע'תו' כלי' הכתו' כו' : היקטלני' הלא' הוא' הורגני' לא' איחל' לו עז' או לו איכ' מית'ל' : מירא'ם' עדא'ת' פורענ'ו' שלא' תבא' עלי' : וירא' אים' ולא' אוהב' אים' :

פרק ה כשם שחמי' כורדין אותה כך המי' כורדין אותו שנאמ' ובאו ובאו כשם שאסורה לבעל כן אסורה לבעל

שנאמ' כטמאה גטמא' דכרי' ר' עקיבא' אמר' ר' יוחשע' כך היה' דורש' זכריה' בן הקצב' ר' אוסר' שני פעמי' האסורים' כפרשה' אם נטמאה נטמאת אחר' לבעל' ואחר' לבעל' » ב בו ביר' ררש' ר' עקיב' ובל' חרש' אשר' יפול' מהם' א' תוכו' כל אשר' בתוכ' ישמא' אינו' אומ' שמא' אלא' ישמא' לשמא' אחרי' לימד' על ככר' שיני' שמשמא' את השלישי' אמר' ר' יוחשע' מי יגלה' עפר' מעיניך' רב'ן יוחנן' בן זכאי' שהיחה' אומ' עתיד' דור' אחר' לשחר' ככר' שלישי' שאין' לו מקרא' מן התור' שהוא טמא' והלא' רבי' עקיבא' תלמידך' מביא' לו מקרא' מן התורה' שהוא טמא' שנאמר' כל אשר' בתוכו' וטמא' » ג בו ביום' דרש' ר' עקיבא' ומדת'ם מחוץ' לעיר' את פאת' קדמה' אלפי'ס' באמה' וגו' וכקרא' אחר' אמר' מקיר' העיר' וחצצה' אלף' אמה' סביב' אי אפשר' לומר' אלף' אמה' שככר' נאמ' אלפי' אמה' ואי אפשר' לומר' אלפי'ס' אמה' שככר' נאמ' אלף' אמה' חמ' בימד' אלף' אמה' פג'רש' ואלפי' אמה' תחום' חשבת' ר' מליעזר' בנו' של רבי' יומי' הנל'י' אמר' אלף' אמה' פג'רש' ואלפי'ס' אמה' שדות' וכרמי' » ד בו ביום' דרש' ר' עקיבא' אז' ומיר' ששה' ובני ישראל' את חשירה' חוזרת' לה' ויאמרו' ר' לאכר' שאין' תלמוד' לומר' לאמר' ומה' תלמוד' לומר' לאמר' מלמד' שהיו' ישראל' עונין' שירה' אחריו' של משה' על כל דבר' ורבר' כקוראין' את הלל' אשר' לה' כי גאה' גאה' לכך' נאמר' לאמר' רבי' נחמיה' אומר' כקורין' ארת' ש'ע' ולא' כקורין' את הלל' » ה בו ביום' דרש' רבי' יוחשע' בן חורקבוס' לא עבר' איוב' את הקרוש' ברוך' הוא' לא מאהבה' שנאמ' הן' יקטלני' לו איחל' וערין' הרב' שקול' לו' אבי' מצפה' או איני' מצפה' תלכור' לומר' ער' אגוע' לא אסיר' תרומתי' מסני' בלמ'ר' שטמאה'ברה' עשה' אמר' ר' יוחשע' מי יגלה' עפר' מעיניך' רב'ן יוחנן' בן זכאי' שהי' דורש' כל יומי' שולח' עבד' איוב' את המקום' אלא' מיראה' שנאמר' איש' תמו' ושר' ירא' אלקים' וטר' מרע' והלא' יחושע' תלמוד' תלמידך' למר' שטמאה' עשה' »

פרק ו

פכניה' מזריעה' ומאלכות' לבני העיר' ואלפים' לא הווכר' לתת'ם ללויים' ולא' כאמרו' אלא' לביאי'ות ותחום' שכת' : שדות' וכרמי' ואלפי' סביב' כתנו' ללויים' מהם' הכיחו' אף סביב' העיר' למנרש' זה שאר' שד' וכרמי' והלכ' כר' איעור' ככו' של ר' יומי' הנל'י' שתחום' אלפי'ס' אמה' דרכ'ן : ד שאין' תל' לאמר' שאין' רומה' לשאר' לאמר' שכתרה' שהשכי' מדכרת' למשה' לאמר' הדכור' לישראל' אכל' כאן' און' למ' כן : כקורין' את ההלל' דאש' פרקי' ככד' היו' ענוים' אחריו' : ה מזהב' שזוהב' את המקום' : שקול' משקל' שזה' איכו' מכריע' לכאן' ולכאן' יש' לו הכתי' בנ' ומשמע'תו' כאלי' היה' לא' כאלף' ויש' לא' כאלף' ומשמע'תו' כלי' הכתו' כו' : היקטלני' הלא' הוא' הורגני' לא' איחל' לו עז' או לו איכ' מית'ל' : מירא'ם' עדא'ת' פורענ'ו' שלא' תבא' עלי' : וירא' אים' ולא' אוהב' אים' :

משקא

משקנא לה

ובתורה: אפי' שמע מעוף הפאה שכסערה ויכיל ויתן כתובה ר' אליעזר לטעמיה דאמרי
בפך סעודה לא בעיף עדות ואפילו עבד ואפילו שפחה כאמרי דהיכו כמי כעוף הפורסי
דאיתקשף סעודה לטומאה דכלתו מהמטי בה הילכ' כאסרה עליו ואם אינו רוצה להשקותה ויכיל ויתן
כתובה: ד' יהושע אומר' עד שיטאו ויתנו בה מזורות בלבכה כשים הסוואל לאור הלככה דמי יהושע לטעמיה

דאמר מסקה על פי שכים מיהו
מיטאו ויתנו בה מזור' בלבכה
כפדיכותה מוכער הדבר והצא
דקא אפילו מית תו לא דקאי לה
כדתיבוי כפך וטהורה היא ולא
מיטאו ויתנו בה מזורות בלבכה
זהלכה כדמי יהושע: כ

פרק ו

מי שקינא לאשתו ובסתרה אפי' שמע סעוף הפורסי
יוציא ויתן כתובה דברי ר' אלעזר ר' יהושע אומר עד
שיטאו ויתנו בה מזור' בלבכ' ב - אמר עד אחד אבי ראייתיה
שבטמאה לא היתה שותה ולא עיר לא אפי' עבד אמר' שפחה הרי
לו באמנין אף לפרסלה מכתובת' חפזתה וכת חסות' וצרה ויבטל'
ובת בעלה הרי לו באמני' ולא לפרסלה מכתובת' לא שלא תשתתה
ג שהיה ברין ומה אם ערו' דאשוכ' שאין אוסרתה איסור עלה
אינה מתקיימת בפת' משני' עדות אדור' שאוסרתה איסור' עלה
אינו דין שלא תתק' בפת' משני' הל' ועד אין בה כל ערו' שישבת
קל וסוף לעדות הראשונ' סעודה ומה אם עדות אדור' שאוסרתה
איסור עולם הרי היא אפיקיפת בער' אדור' עדות הראשונה שאין
אוסרת איסור' עלה אינו דין שיהיה עבד אמר' הלא פיישתי בבערתי
דבר ולהלך הוא אומר' עפ' שני' ערו' אקאפ' בה להלך על פי שכי'
עדיף כאן עפ' שני' ד עד אום נטמאת ועד אום' לא נטמאת
אשה אוסרת נטמאת ואשה אוסרת לא נטמאת היתה שותה אהת
אוסר נטמאת ושנים אוסרים לא נטמאת היתה שותה שנייה
אוסרים נטמאת ואחר אוסר לא נטמאת לא היתה שותה: ד

פרק ז

אלו באמרין בכל לשון פרש' כושה ויודיו מעשר קרא'
שמע והפלה וברכת חמוון ושבעות הערות ושבעות

אני ראיתיה סכטמאת באשת
סעודה שהיא על פי עדים לרבי
יהושע אן על פי עוף הסורה לר'
אלישור לא היתה שותה דעד
אחד כאמן בה אף להפסדה
כתובתה מדגלים לרבי: אף
לפסלה מכתובתה שלא תשתה
ולא תטול כתובת': וימיתה אשת
אחי בעלה: וכת בעלה מאשה
אחרת: הרי אלו כאמנות לבערות
וזאף על פי שהן פסולות לכל
שאר עדות שהיא להענתה לפי
סתירה האמינה כל עדות שיש
בה ומיהו לא לפסלה מכתובתה
הואיל וסוכאות איתה אלא שלא

נשתת: ג שהים כדון שלא יפא כאמן בה עד אפד' אם לא מוגרת הכתוב: עדות הראשונה בעדים
שאין אוסרת' אשו עלה לא יעבד שתתה אינה עסקייתת בפחא משני' כדכעל למימ' מנ' ול' יהושע היא: עדות
האסר ופה טומאה: כל שיש בה כאמן בה דכעב ועד אין בה וכל עד האומר בתורה פתם אינו אלא שכי'
מדאכטרו קרא' לומר לא יקום עד אחד באיש שמ דעב שכי' בעשת' עד שפירוטו לך הכתוב אחד והכי קאמר
קרא' תני לית בה אן חד וקאף' והיא לא כתבמה לאוסרה למ' עד אחד מהיומן: ד עד אומ' בעמאת ועד
אומ' לא נטמאת אוקוי חד להדי' חד והרי היא כפסיקה ושיתה וזון' כי איתו כהדי הדדי אכל כזה אחר זק'
כשאת הראשון נטמאת הוי מהיומן כבערי והשני האומ' לא נטמאת הוה ליה חד ואין דכיון של אחד במקום
שכים: ושכים אומרי' לא נטמאת כלומר לא נטמאת בפניך שכשכאת ומגאת שנסתרו יחד וגם אכז היינו
עמך בפניכו לא נטמאת הרי כסתלק העד וקטלו דכיון עכפי השכים והרי היא כפסיק' אם נטמאת קודם
שבאו אלו השכים והתאזרו ולפי' שיתה ואשמינן תנא כהדי דכיון עכפי השכים והרי היא כפסיק' אם נטמאת קודם
רוכ דעות בין לקולא בין למומחה כלומר בין להשקותה בין שלא להשקותה:

אלו באמרין

פרש' סוטה דכתי' ואמר אל' האשה ככל לשון שהיא אומ': והוי מעשר בערתי הקדש
מן הבית כו אומר בכל לשון שירנה דכתיב ואמרת לפני ה' אל'ך בכל לשון אשת
אומר: קרית שמע דכתיב שמע ישראל בכל לשון אשתה שומע: ותפלה נכו' שמתפללין מתפללי' בכל לשון
אכל יסוד אינו מתפלל אלא בלשון הקדש: ובר' ית' חמוון דכתיב וברכת' בכל לשון אשתה מברך: ובענינת
העדות ושבעות הפסדון ככל לשון שהשניעום ולא הודן קייבין שבעות העדות: לפיכך לה דכתי' בה ושעשה
קול

קול אלה בכל לשון שאתה שומע ושנועית הפקדון גמר תחטא תחטא מעבודת העדות: ז מקרא
בכורי שהיה קורא מארמי אוכז אבי עד סוף הפרשה: ומלינת יבמה היא אומרת מאן יבמי להקים לאחי
שם כישראל לח אלה יבמי והוא אומר לא חפנתי לקחתה ואחר החלינה אומרת ככה יעשה לאום: ברכות
וקבלות שאמרו ישראל בהר גריזים ובהר עיבל: ברכת כהנים בשואות כפים: ברכות כג ביום הכפורים
אחר עבודת היום שלפני ולפנים

הוא קורא את הפרשה בתיש
ומכרך שמחה ברכות המפורשות
במתי: ופרשת המלך היא פרש
הקהל כדמפרש בסוף שריקין:
ופרשת עגלה ערופה ידנו לא
שפכו את הדם הזה כפר לא
ישראל וגו': פרשת משוחות מלחמה
זהה כקדככס וגו' שמע ישראל
אתם קדכי היום וגו': ז

כינד כמו מתי: ולהלן הוא
אומר בברכות וקללו שלמד נדו'
: מה עבית האומרה ולהלן בלשון
הקודש דכתי' ואמרו אל כל איש
וישראל קול רם וכתי' התם והאיש
יעבדו בקול מה להלן בלשון ה
קידוש אף כאן בלשון הקודש:
ד ועבדת ואמרה ככה

אינו נדון ללמדה בגדה שם
שמעמה היא למדה וענתה
ואמרה ככה כלשון הזה תאמר:
ה ששומרון אבל שומרון
: מכאן ומכאן על ההר: בשבעי
לשון בכתב של שבעי אומות וכל
הרובה ללמדה יבא וילמוד שלש
יהא פתחו פה לאומות למד לא
היה לנו מהיכן ללמד: את האבני'
ממנו את המזבח לאחר שהעלו
העולות והשלמו: ולכן במקומן
בבית מלכו: בגלגל ושם הקימו את

המקדש: ב ואלו נאמרין בלשון הקודש מקרא ביכורים
זהליצה ברכות וקללות ברכת כהנים וברכת כהן גדול ופרשת
המלך ופרשת עגלה ערופה ומשוח מלחמה בשעה שמדבר אר
העם: ג מקרא ביכורים כיצד וענית ואמרת לפני ה' לקד
ולהלן הוא אומר ועבו הלויים ואמרו מה להלן בלשון הקודש אף
באן בלשון הקודש: ד חליצה כיצד וענתה ואמרה ולהלן
מא אומר ועבו הלויים ואמרו ופרה להלן בלשון הקודש אף כאן
בלשון הקודש רביאזורה אומר וענתה ואמרה ככה עד שהאמר
בלשון הזה: ה ברכות וקללות כיצד כיון שעברו ישראל
את הירדן ובאו אל הר גריזו ואל הר עיבל שבשטרון שבצד שכם
שבאצל אלזני מורה שנאמר הלא הסה בעבר הירדן וגו' ולהלן
הוא אומר ויעברו אברהם בארץ עד בקום שכם עד אלון מורה מה
אלון מורה האומר להלן שכם אף אלון מורה האומר כאן שכם
אששה שבטים עלו לראש הר גריזים וששה שבטים עלו לראש
הר עיבל והאבני' האלהים והארץ עומדים למשח באמצע האבניים
סקימן את הארץ וחללים את אמהיבם: וכל ישראל מכאן וצפון
שבאמר וכל ישראל חקניו ושטריו ושופטיו עשירים מהו ומורה
לארון כו' הפכו פניהם כלפי הר גריזים ופתחו בברכה ברך האיש
אשר לא יעשה פסל וכסכה ואלו ואלו עובין אמן הפכו פניהם
בלי פה עיבל ופתחו בקללה ארור האיש אשר יעשה פסל וכסכה
דאלו ואלו עובין אמן עד שנוסרין ברכות וקללות ואחר כך הביאו
את האבנים ובנו את המזבח וסדרוהו בסיד וכתבו עליו את כל
דבריו תורה בשבעים לשון שנאמר באר הישב ונטלו את האבני'
ובאו ולבו בסקסין: ו ברכת כהנים כיצד במדינה אומרי'
אותם שלש ברכות ובמקדש ברכה אחת במקדש אומר את
השם ככתבו ובמדינה בכינויו במדינה כהנים נושאים את
יריחן

האבני': ו במדינה אומ' אותם ג ברכות שמשקיו' הכהני' כיון פסוק לפסוק ועוני' אמן הכבוד ובמקדש
ברכה אחת לפי שאין ענבים אמן במקדש ואין כאן שום הפסק: ככתבו ביוד הא: בכנויו בלשון דלת שאין
מוכריהם ככתבו לא במקדש בלבד של בכל המקו' אשר אוכז את שמי אבדו לך וברכתך סרה המקרא
מדקשה ככל המקום אשר אבדו לך וברכתך דהיכו במקדש שם אוכז את שמי: כגד בתפוחים מפני
פניך כשאות כפים דכתי' וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכס וכתי' הוא וכיון כל הימים מה הוא בשואות
כפים אף כיון בכשילון כפים כל הימים: ובמקדש שמכרכו את העם בשם המפורש ומכינה למעלה מקשרי
אכשפותיה ומגביה ידיהם למעלה מראשיה שאין מגבי ידיו למעלה מן הניץ מפני שהשם כתובו ואין הלכ'
בר' יאמר: ז כר כהן גדול כיו' הכפולו לאמר שכלתה עבודת היום קודם בתורה ומכרך שמחה ברכות:

שוטה פרק ז

חזן הכנסת שמש הכנסת שעורף עסקי הכנסת עליו להכניס ולהוציא להפשיט את הענינה ולהכין היכל יי
ראש הכנסת על פיו כחתיבין דברי הכנסת מי יפרוס על שמוע מי יפטר בכניסו מי ירד לפני הענינה : סוף
המוקד תחת כב שאם יירע בו פסול וישמע תנחמו והסמן לכב וכלן מסו' כבודו של כב דכתי' כבוד עם הדלת
מלך : וכן עומד ומקבל מכלל דיושב היה שם בעזרת כשם היה קורא דאי בעזרת ישראל קיימא לן חזן ישיבה
בצורה אלא למלכי בית דוד בלבד :

וקורא אחרי מות שהיו מסדר יום
הכפורים : וק' כעשור שפירשת
עוד או כשב דמוכה היא לפירשת
אחרי מות ויכול לגלול פת לשם
בעוד שהמיתרונן מתנגס פסוק
אחרון שפירש אחרי מות וזין כאן
שהות כבי שיפסיק הטרדנות :
וגלל את הקטרה ואפ"ש צעדין לא
קרא כעשור של חומש הפקודים
וקרא אותם על פה ולא יגלו את
לשם מפי שהיו לחזן יום שהיה
שיפסיק הטרדנות ואיפ"ל נבאי
לכבוד ולקרנות כשי ספרי יצאה
או אפשר לפי שאין אדם אחד
קורא כשי ספרי יצאה כבוד
משום פעמו של פת הראשון : וינת
ממה שקראתו לפיכס מה שאבי
עיתיד לקרות בעוד על פה אל ת
תאמרו שחסר מן הספר הזה לכך
איני גוללו שם וכל כך למה שלא
להוציא לנו על פת : על הטרדה
בדכה שלאחריה : ועל העבודה
דנה האלהות : ועל ההודאה
מולו אכחנו לך : ועל מחילת עון
איתה בחריגנו שחותם בה מלך

מוחל ומחל לעמועמו : ועל המוקדש שקראה שכינה בבית המקדש ומותם בה בלי שוכן בנין : ועל הכהנים
שיקבל קרבנותיהם ברזון ומותם בה מקדש הכהנים : ועל שאר התפלה שהיו ישראל כושטין מאוניה ומותם
בה עמך ישראל כריכים ישועה בחי' שומע תפלה : ח בשמיטה כשכה שמיטת של שמיטה שבערה
שהיא מואלי שביעית זכובא' יום טוב ראשון דכתיב בהם הסכות שומע אבי אפילו ביום טוב אחרון של חג
תלמוד למוד בבוא כל ישראל לראות מתחלת חול המועד : אגריפס המלך מורעו של הורדוס היה ובימי
כחד בית שכי : זלנו עיכיו דמעות שהמקרא היה פוסלו מן המלכות : אחינו איתה שאמו מישראל : וקורא
מתחלת לה הדברי' עד שמוע שביתתן ויחבר עם פרש' שמוע פרש' והיה אם שמוע שיש פירש' שמי קבלת מלכו'
שמים ובפירשת והיה אם שמוע קבלת עול מנות ומדלג וקורא בעשר תעשר ומשם מדלג וקורא כי תכלה לפשר
מופני שהוא זמן אסוף ומתבות עבדים והכרשת תרומות ומעשרות וזה על פי פירש' המלך בין עשר לבי תכלה
לעשר היה קורא אותם וחד שלא להפסיק מיעשדות ואחר כך בדכות וקבלות שהן קבלת גזרות ופושטים של
יערה וחזר וקרא פרשת המלך שום תשים עבדיך מלך :

מלחמה ודבר אל העם כלשון הקדש: כאשר כסף ודבר אל העם ואמר להלן משה ידבר מה להלן כלשון הקדש אף כן כלשון הקדש: לכל כושר כל המושלי שחיון יוכלו ללכת ברגליהן: הנפת תרומת הכסף המעשים וכוונת להשיג קול ולחיים: עקלכסון מקלות שלא שהיון עקומים ומכין בהם על גבי אכנים והם מכתשים על האחיבים שאכך שר-גנא הדך עזר בשמואל: ב. אחד הנוכה ואחד

הלוך בית כמני שהרי. אכלו הוא חדש: ואחד הכנוע חמשה אלבי מאל כל דכתיב הו פרס שתי כנגד שתי וחסות יוצא ופסאפי חמשה עינים מנעפרים: ג. מלכי כרך כנון אחים ושקוי ושיכס עמוס פרי: והיה חזק את גרשע וארסה אינו חוזר שחיה חדשה לו וקרא בעת אשה חדשה: אלקמה וארסה כו. אינו חוזר בשבילה דכתוב ולא לקמה והיה אפשר לומר ולא לקמ מאו לקמה שיהא ראיה לו ללקמה על מכוונ סתרו וכמו כמד ראשון אינו חוזר דלא חדש הוא ונרע מהלוקח והיוש הכונה בתלככי בשרון מקום הוא ששמו שרון ואין הקרקע שלו יפה ללככי ולא הו דכך של קוית שהיו נריכו למדשם שכו פעמי כל שבע שנים: ד. ואלו שאין זון ממקומן דהך דלעיל הולכים עד הגבו ושם שומע דברי כה ומחזיר ען העערכ לתוך ארץ ישראל ואין חוזרי לבתיהן לא עושקי כספו מי ומקן להולכי למלטה ולא אין זון ממקומן ואפי ללב כפד לבסוב עכ כהן: הנוכ ביתו חכמו ולא דר טו עדין ט: וכן הכנוע כרס וחלטה ועדין לה עברה ש: דביעי שלימה עליו: כפי יהיה לכיט כשכל כיט יהיה ריבוי הוא הוסיף לך העעכ בהיה חסרת להיות כוונ: ה. ומספר השומרים על דברי כהן: נקשרו

פרק ח משוח מלחמה בשעה שמרכב אל העם בלשון הקדש היה מרבר שנאמר והוא כפרתכם או למלחמה ונגש חזקו זה חזן משוח מלחמה וזכיר אל העם בלשון הקדש ואמר אליהם שמע ישראל וגומר על אויביכם ולא ער אחיכם לא יחורח על שמעון ולא שמעון על בנימן שאם תפלו ביום זרחרו עליכם כמרו שנאמר וקמו האנשים אשר נקבו בשאר ויחוקו בשבירה זכור מערומיה ואלבשום מן השלל וליבשו וינעלום ויאמרו וישקפו זיממם ויחלום יבחרוים ויומר לכל לישל זיבאום ויחור ער חמרי אצל אחיהם וישבו שומרון וגומר על אויביכם אהם חלבי שאם הפלו בידם אן מרחמין עליכם אל ידך לבככם אל תיראו ואל תחפזו וגום אל ידך לבככם ספני צהלת סוסי וצחצוח חרבות אל תיראו מפני הגפת תריסין ושפעת הקלגסין אל תחפזו מקול קרנות אל תערצו כפני קול צוחרת כי ה' אלקיך החלך עמכם חן באין בנצחונו של בשר ודם ויאיש באיבצחונו של בקרם פלשתי באו בנצחונך של גלית לחו ויחורץ לך עמל כהרוב צעלז עמר בני עמון באו בנצחונך של שובך מה חיה ספרו לטוף נפל בחורג ונפלו עמו צהלים אי אחים כן כי ה' אלקיכם החלך עמכם לחלחם לכם וגום זה כהנ הארוך ב דברו השוטרי לא הע ואמר מי האיש אשר בנה בית חר ולא הנכו יתך וישוב לביתו וגום אחר הבונ בית החתן בית הבקר בית העעי בית האוערו אה הבונ ואח הלוקח ואח היורש ואח ינתן לו מתה ומי האיש אשר נשע כה ולא חללו וגום אח הנושע חר ואח הנושע חמשה אלבי מאכר ואפילו מחמשת המינין אחר הנישע ואחר הסברין ואחר המרכיב ואחד הלוקח ואחר היורש ואחד שנתן לו מת כמי האיש אשר ארס אשה וגום אחר הסארים את חברוה ואחר המארס את האלמנה אפילו שוכרת יבם ואפילו שפע שכת אחיו במלחמה חוזר ובא לו כל אלו ואלו שומעין דברי כהן מערכו מלחמה וחחרין ומספקין כים ומקן וכתקן את החרבים: ג. ואלו שאינן חורין הכונה בית שער אכסדרה ומרפסת הנושע איבע אלבי מאכר וחמשה אלבי סרק הפחוד ארז גרושהו לכך לכחן גדול גרוש וחלוצ לכתן הדיוש סמגרת וכתובת לישראל בתישראל למסו ולנתן לא היה חוזר יהוד אום אף הבונ בית על סטנו לא היה חוזר אלעזר אום אף הבונה בית לבנים בשרון לא היה חוזר ד. ואלו שאין זון ממקום בנה בירט ותנכו נשע כים וחללו הנושג את ארוסה הכונ את יבסתו שנאמר נקי ויהיה לביתו שנה אחרת לביתו זה בירטו יהיה זר כרסו ושמת את

סוטה- פרק ט

בקשרי המלחמה כשתתקשרין לעמוד בפניו של יצחק ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו
שכידו תלמה תורה בכה וכו' ואם לחזור בגלגלן כדי שיתלכך החזרה ולא יתבונן לומר עליו מעבודת
שכידו הוא ירא וחוזר : רבי יוסי אומר אלמנה לכ' וכו' לרבי יוסי הגלילי אפילו עבד על דברי הכהן חוזר
ולר' יוסי עד שיצבור על דברי תורה דומיא דלמכה לכ' : ובעקבות של עם כסופו של עם שמשמים
אל יחזרו האחרוני לאחוריהם

לכום : זקנים גבורי ממנו לכך
שם יכול אחד מן הכללמים י
יעמידוהו ויזקפוהו : ואחרים
מאחוריה וכו' שילין של גדול בידה
לשמו של יצחקו כשילי קרדו
של גדול : לקפה את שוקיו ל
לחתך את שוקיו : שחלת ניסה
כפילה לשון מסורס היא שבתל'
כפילה ניסה : ז כמה

דברים אמורים שחזוים מן ה
המעבדה יש שאין זין שמתקיים
במלחמת הרשות אבל עלמסת
מנה הכל יונאים מלחמת אי'
ומלחמת עמלק הכל מודי שהיא
חובה והכל יונאים בה ומלחמת
בית דוד שהיא לרווחה להרחיב
גבול ישראל ולקחתם מהעמי'
כגון מלחמת ארם כהרים וארם
כונה הכל מודי שהיא רשות לא
כחלקו תן ור' יהוד' לא במלחמה
שכללמים ושרל עם אויבהם כדי
שלא יעבדו עליהם ויכרו להם
תן קרי לה מלחמ' דשיתמוכר
שאין אדם רשאי להתבטל מן
המנה כדי להלחם במלחמ' כו'
ורבי יהודה סבר שם זו מלחמת
מנה מאחר שהיא להושיע את

ישראל מיד שונאיהם והעוסק בהמנה פטור מן המנה וזין הלכה כרבי יהודה :
עגלה בעצה בלשון הקדש מה שהזקנים אומרים ויכו לא שפכו את הדם הזה והככה אומרי'
כשר לעצד ישראל ונז' בלשון הקדש הווקחו לאמרן שכאמר כי ימנא כזבואניה פרשה
באמר ועבו ואמרו וכאמר להלן ועבו הליים ואמרושה להלן בלשון הקדוש אף כאן בלשון הקדוש : היו
יוצאים ובאים שם ומודדים מן החלל לכד העיירות שבכיבושי לודיע איזו קרובה : אין בית דין שקול אין
בית דין עשנין שהיא אפשר לחלק שזה בשוה אלא שהיא הרוב לנד אחד לקיים אחרי רבים להטות :
ב כשנא סמוך לפסד אצל גדול היום לא היו מודדים דכתיב כי ימנא חלל פרט לממציא את
עצמו שסמוך לגדול היום כאלו הסמיא עצמו למיתה הוא : לעצד שאין קנה בית דין לא היו מודדין : אין
מודדין אלא מעבר שיש בה בית דין הכי קאמר כשנא סמוך לעצד שאין בה בית דין אין מודדין לה אלא
לעצד שיש בה מודדין אי זו עיר שיש בה כד קרובה לו ואי לא הדר תניי' הוה אמיב' אין מעד' כלל תל'
שרובה

פרק ט

והיה ככלות השוטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש
העם ובעקבו של עם מעמידין זקיפין לפנים ואחרים מאחוריהם
וכשילין של גדול בדיהן וכל המבקש לחזור הרשות בידו לקפח
את שוקיו שתחלת ניסה כפילה הוא אומר כי ישראל לפני פלשתים
וגם מפנה גדולה היתה בעם ולהלן הוא אומר ויבוסו ישראל בפני
פלשתים ופלו חללים וגו' : ז כמה דבריו אמורים בכלחמ'
הרשות אבל במלחכות כעזה הכל יוצאין אפי' חתן כחדרו ובלה
סחופתה אבר רבי יהודה כסה דברים אמורים במלחכות כעזה
אבל במלחמ' חובה חלל יוצאין אפי' חתן סחדרו כלה כחזנה *
עגלה ערופה בלשון הקדש שנאמר כי ימנא
חלל בארם ויצאו זקניו ושפטין שלש' מבית
דין הגדול שבירושלם היו יוצאין רבי יהודה אומר חבשה שנאם'
זקניו שנים ושפטין שנים ואין בית דין שקול כוכפי' עליהן עוד
אחד' ב כשנא טמון בגל אוהלי בואל או צף על פני
המים לא היו עורפין שנאמר בארם וולא טמון בגל כופל וולא
תלוי בואל בשרה ולא צף על פני המים כמצ' סכור לכפר או לעיר
שרובה

סוטה פרק ט

סח

ולקחוקני העיר למי דהאי העיר קרא יתרוה הוא דמי למכתב והיה העיר הקדושה של החלל ויכאו וקניס
מכוון מנומנס שאין ו קדושה לו מו אפי מלא חוט: שתיקן מביאות שתי עגלות דכרי ל'אעור ואין כן הלכ' **א**
אלא שתיקן מביאות עגלה אחת בשותפות והכי אמרינן בגמרא בכבודות: אין ירושלם מביאה עגלה ערומס
דכתיב באדמה אשר ה' אלהיך כותן לך כחלה לרשתה פרט לירושלם שלא בתחלקה לשבטים: **ג**

כמנא ראשו במקום אחד השתא
לא מיירי תנא לענין מידה ד
מדקתני סיפא מאין הוה מודין
מכלל דריש' לאו במד' עסיקינ'
לא בשתי מנא קנה מקומו עסיקינ'
דסיכא דמנא ראשו במקום אחד
וגופו במקום אחר מוליכין ראשו
אכל גופו וקובצין אותו במקום
שכמנא הנוף דגושיה דבוסתיה
כפל דוישא הוא למיד דכרי רבני
אליעזר ד עקיבא אומר מוליכין
הנוף אכל הראש דרישא היכא
דכפיל בפיל וגושיה דהיט וזויל
והלכה כדכרי עקיבא: **ד**

ר' אליעזר אומר מטיבוכו קסבר
עקר חגיגתא כטיבוכיה הוא: רבני
עקיבא אומ' מחוטא עקד חילת
מטוטמו סוף דכתיב כל אשר כסע'
דוח מייס כספיו: ממקום שכנסת
חלל מנארו דאין קדו חלל אלא
מן הנאיר דכתיב על נארו חללי
רשעים הילכך ממנו הו מודדיס
דכתיב אל החלל והלכה כר'
עקיבא: ה ככטרוקני
ירושלם שאינן באין אלא למדוד
דכתיב וינאו וקנין ושופטין
ומדרדו: אעפ שאינו איתן כשר
שלא כשר איתן לכבוזא אלא
למנה: בן קשין סבין גדול:
מאמריה ממול ערפת: מקומה

שרובה גנים או לעיר שאין בה בית דין לא היו עורפין אין מודדין
אלא לעיר שיש בה בית דין » במצא מכוון בין שני עירות שתיקן
מביאות שתי עגלות דברירבי אליעזר ואין ירושלם מביאה עגלה
ערומס » **ג** במצא ראשו במקום אחד וגופו במקום אחר
מוליכין הראש אצל הנוף דברירבי אליעזר רבי עקיבא אומר הנוף
אצל הראש » **ד** מאין היו מודדין ר' אליעזר אומר מטיבוכו
ר' עקיבא אומר מחוטא ר' אליעזר בן עקב אומר במקום שנעשה
חלל כמאור » **ה** בפטרו וקני ירושלם והלכו לחן וקני
אותה העיר כביאין עגלת בקר אשר לא משכה בעול ואין חסומס
פוסל בה ומודדין אותה לבחל איתן ואיתן במשמעו קשה אף על
מי שאינו איתן כשר ועורפין אותה בקופין מאחוריה ומקומה אחר'
בלורע ומלעבוד וסותר לסרוק שם פשתן ולנקור שם אבנים »

ו וקני אותה העיר רוחצין את ידיתן במים במקום עריפה של
עגלה ואומר: ירינו לא שפכו את חדם הזה ועינינו לא ראו וכו' על
דעתהג עגלת שקבי בית דין שופכי דמים חן אלא שלא בא לירבנ
והשרובות בלא מעורבא ראינות והגתובונג' לא ריית והכתיב
אומרים כפר לעמי ישרא' אשר מרית נאל חן דם כפי קתה עסר
ישראל לא היו צריבין לומר ונכפר לחכם חדם אלא רוח הקדש
מבשרתן א' מתי שהעשו ככת ה' סתכפר להם » **ז** במצא
ההורג עד שלא נערפת העגלה הצא ותרעיש בערר משנערפה
העגלה תקבר במקומה שעל כפך באתה מתחילתה כפרה ספיקה
והלכה לת נערפת העגלה ואחר כך נמצא ההורג הרי זה יחרג »

ח עד אחד אומר ראיתי את ההורג ועד אחד אומר לא
ראיתי אשה אומרת ראיתי ואשה אומרת לא ראיתי היו עורפין
עד אחד אומר ראיתי ושנים אומרים לא ראינו היו עורפין שנים
אומרים ראינו ואחד לחן לא ראיתם לא היו עורפין »
בשרבו

אומר לעולם: ומותר לסרוק שם פשתן עבודה שאינה נגופה של קרקע דכתיב אשר לא יעבד ולא ירעמס
זריעה מיוחדת שהיא נגופה של קרקע אף כל עבודה שהיא נגופה של קרקע: ולנקר שם אבנים לסתת שם
אבנים: **ו** לא בא לירבנו ופטרובוסו בלא מווכות: ולא דאימחו והכחכותו בלא לזיה: **ז** תנא
יתרעה בערר כשאר חולין: כפרה ספיקס היא עשתה את פלה: ולא חכ כמנא סהורו רבי ויהרן דכתיב כסו'
פרש' עגלה ערומס וארה עכבר דהס הנקיו מקרבך: **ח** עד א' אומר ראיתי ועד א' אומר לא ראיתי וכנון
שכאו סמיה ככת אחת או היו ערפי' חלל אם בא אחד תחלה ואחר ראיתי את ההורג והמכוזו כבתי עשה ער
האומכותו דכתיב לא נודע מי הכהו סא נודע אפי' עפ' עד א' אין ערפי' אעפ' שכל עד אחד אחר והכתיבו
איכובאמן העני שאין דבריו של אחד במקו' שנים: עד אחד אומר ראיתי ושנים אומר לא ראיתי היו מורעש

וכנון

סוטה פרק ט

דבוקה ששנים והאחד פסולי עדות הן דכפסולי עדות הלך אחר רוב דעות: ט בטלה עגלה ערופה לפי שמכירין היו בהם מי רגיל להרוג: בטלה האשכולות איש שהכל בו כלומר תורתם אמת מנלו דופי: האדוות מעבד ודון מעבד בערתי הקדש מן הכית וגם כתתיו ללוי לפי ששורף קדש את הלויים שלא יתנו להם מעבד כשעלה מן הגולה וכי לוי לא עלו עמו וכו' שיתכו המעבד לכהנים ויזחזך כג' בטל יודעי שלא היה יכול לומר וגם: כתתיו ללוי: בטל את המעבד ר' שהיו הלויים בכל יום אמרו על הרוכן עורה למה תעין ה' אחר וכי יש סיכה לפני המקום ועמד וכתלן: את הכוכבין שהיו מ מעטר לבעל של קדוה בין קרית כדו שפולדו כעניו כדו שלא ודלה ויהא מוח לכפתו ולסוחטו ועמד הוא ונטלו שדראה כבעל פום והתקין להם טבעת בקרקע להכניס גזר הכהמה לתוכה בנזקפין מבין ודוגמתו אין אדם בוקף אכנעו עלמטה: היה פטוש מכה כירושלם בחול המועד ארשי כחשת וכדול היו מכין כפטוש לבעות מלאכת האבד שהיו מ מוצרת כמוב' ועמד הוא וכתלן משום דלוחש מלת' טובא ואיכ' גלול מועד: וכימיו אין אדם כרו' לשאול על הדמאי שהוא אחר ל לכני דדו כשם שתרומה גדולה עין מיתה כך תרומ' מעבד וטבל

ט משרבו הירוצהין בטלה עגלה ערופה משבא לעזר בן דינאי ותחיבה בן פרישה היה נקר חזרו לקרותו בן הרצחן משרב' המכאפים פסקו חמים המרים ורבין ויוחנן בן זכאי הפסיקן שנאמר לא אפקוד על בנותיכם כי תזננה ועל כלותיכם כי תנאפנית כיהם וגו' משבת יוסי בן יועזר איש צרידה ויוסי בן יהודה איש ירושלים בטלו האשכולות שנאמר אין אשכול לאכול בכורה איותה נפשי י יוחנן כהן גדול העביר הודיות המעשר אף הוא בטל ארז' המעוררין ואת הנזקף ער יוסי היה פטוש מכה בירושלים וביסוד אין אדם צריך לשאול על הדמאי יא משבטלה סנהדרין בטלה השיר סביה המשתאות שנאמר בשיר לא ישתו יין וגומר יב משמתו נביאים הראשונים בטלו אורים ותומים משורב' בית המקדש בטל השמיד גופת צופים ופסקו אנשי אמנה שב' הושע הכי גמר חסיד וגומר רבן שמעון בן גמליאל אימר משום רבי יהושע מייבם שחרב בית המקדש אין יום שאין בו קללה ולא ירד הטל לברכ' ונטל טעם הפירות ר' יוסי אום אף בטל שומך הפירות יג רבי שמעון בן אליעזר אומר הטהרה בטלה את הטעם ואת הריח המעשרו נטלו את שומן הרגן וחכמי' אומר' הזונות והבשמים כלו את הכל יד בפולחום של אכפסיונים גזרו על עשרות חתני' ועל האירוס בפולחום של טישום גזרו על עשרות כלל ושלל ילמד אדם את בנו יונית בפולחום האחרון גזרו

עין מיתה ותקן שיביאו מן הדמאי תרומת מעבד ומעבד שכי כ'כד ולא יביאו ממנו מעבד ראשון ולא מעבד עבוי שיכולין לומר ללוי או לעבוי הבא דלה שהוא טבל וטול ומתקפת זו ואלך הלוקח פירות מן הזקף לא היה שואל אם הם מתקפין אם לאו אלא מיד מפריש מהם תרומת מעבד ומעבד שכי ואוכל את השאר שכל הלוקח מעם הארץ פירות הם בחוקת שהם דמאי: יא סנהדרין הם הדיונים וכקדאים סנהדרין ששנאים הדרת פכים כדון: בטל השיר דבתינן זקנים מעבד שכתו כחורים מכניבתם בזמן שנטלו חוקים היושבים בשער שהם הסנהדרין בטלו הכחורים מכניבתם ג' יב משמתו נביאים הראשונים כל הכניאים כקדאים נביאים ראשונים חזן מחנני וכריה ומלאכי וחכריהן דאחרוני' ככה שהיו בכנין בית שכי: בטל השמיר כמין תלעת בריתו כשעורה שהיו מראים אותו על האככים הרשומים בדיו והן כנקעיות מאליהן וכהן פתחו אככי האפוד והשן דכתי' כהן במלואותם שהיו שלמות שלא יחברו בהם ומראה להם שמיר על פני הדיו בחזן: וכופת נופים דבש הבא ממקום ששמו ציפיה ומשוכח מאד: יב פסקו אככי אמנה אששים שאמניכים בהקפה: יג הטהרה בטלה את הטעם טהרה שפסקה מירש' בטלה טעם הפירות ודיחם שבזמן שהיו ישראל טהורים ועסקים בטהרה אף הקב' היה מטהר את הפירות מעטעם רע ודומי רע: מעבד בטל שומן דגן דמעבד אקרי חלב כדכתיב כל הלבינה: יד בפולחום של אכפסיונים חיל שהכין אכפסיונים על ירושלם: גזרו על עשרות חתנים היו עשירים לחתנים עשרות מאכן עלם שהוא גלול כעין הכדולס וכוכשם אותה בגמרת כעין גזרין שקריין כ"ל ואית דמפשי עשרות על

סיטת פרק ט

סו

של הדם ושל ורד ושניהם אחרים ואין מותר לא עגרות של קנים : ועל האידים עשו כעין כפה שדפנותיהם עגולות ושטוחין על פי עור דק ומכין עליו כמקל דק ומוכיף קול כולו וכלבו קירין לו עגבדו : עטרות כלית כעין עיר עשויה מזהב : נשלף ולמד אדם את כבו יוכית פי' חכמה יוגית והם דמיון ומידות שהיו ליוכי נלף היו מכירים בהם אלא הרגילים בהם ונמדדא מסר טעמ' ממש מעשה היה כשינאו מלכי חשמונאי זה

על זה היו אונתן שבפני משל שלם לאותן שחנן בכל יום דיכרין בקופה ומעלין להן תמידיו הים שם וקן אחד ולעו להם בחכמת יוכית כל זמן שהם עמוקים כ בעבודה אין כמסר' בידיכם אותה היום שלשלו להם דיכריו בקופה והעלו להם חזיר באותה שעה אחרו ארור אדם שיגדל חזיר ו ארור אדם שילמד לבכו חכמה יוכית : בפלמוס האחרון הוא מרכן הכי' ושל טיטוס כמי היה : באפריון כמין אהל של מעלין וטלית' מזהב ורבותינו הקדוין שתגא כלה באפריון מש' כביעות' וכן הלכה : טו בטלו מוסלי משלי' כנו' ממעלי' שועלי' דאמרי' בסכסדין כי היה דרוש ל' מאיר כפרק' היה דרוש תלתא שמענת' ותלתא אנדנתא ותלתא מתלי :

השקדני' שוקדים על דלתות בית המדרש לילה יום בדאמריין ב ביבמו' דאמד בן עזאי' מה אנשה וכפטי חסקה בתורה : הדרשנים שהיה בקי במדרש טעמי מקרא' כדאמ' ולא זכיתי שתאמר יביאת מנדים בלילית עד שדרשה בן זומא : בטל כגו תורה שהיה כותב לכ לדרוש על כל קון קון וסו כבוד תורה גדול שאין קון דבר לנטלה : בטלו אכשי מעשה ש טעמי מעשי' מוסלאי' כדאמריין כתעבינות יאמר לחומץ וידליק ולמיס להכית זאבים נקדניהם קטובתן של חסידיו שהיו חסידיו :

גזרו שלא תצא הכלה באפריון בתוך חציר ורבותינו חתירו שתצ' הכלה באפריון בתוך חציר * שו משמת רבי מאיר בשלח מושל' משלם משמת בן עזאי בשלח השקרנים משמת בן זומא בשלח הדרשנים משמת רבי יהושע פסקא שוכה סן העולם משמת רבן שמעון בן גמליאל בא גביי ורבו צרות משמת רבי אליעזר בן עזריה פסק חצושר מן החכמים משמת רבי עקיבא בשל כבוד התורה משמת רבי הנינא בן דוסא בשלח אנשי בעשה משמת רבי יוסי קטנותא פסקו חסידים ולמה נקרא שמו קטנותא שהיה קטנותן של חסידים משמת רבי יוחנן בן זכאי בשל זיו החכמה משמת רבן גמליא' הזקן בשל כבוד התורה וכתה שהרה ופרישות משמת רבי ישמעאל בן פאבי בשלה זיו הכהונה משמת רבי בשל ענות ויראה חשא ר' פנחס בן יאיר אומר משחרב בית הלל בושן חברים וכני חורין וחפו ראשם ונרדלו אנשי' מעשה וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין דורש ואין מבקש ואין שואל ער' מי לנו לחשען על אבינו שבשמים רבי אליעזר הגדול אומר מיום שחרב בית המקדש שרדו הכימאי לסחוי כספריא וספריא כחזנא וזנא כעסא דארעא ועמא דארעא אולא ורדלה ואין מבקש על סו' יש להשען על אבינו שבשמים בעקבות משיחא חוצפא יסגא ויוקר אמיר הגנן תנן פריה והיין ביוקר והמלכות תתפך למינות ואין תוכחת בית וועד יהיה לזנות והגליל' יתרב והגבל' ישום ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו וחזמרת סופריים חסרת יוראיתא ימאכו והאסת תהא נעדרת נערים פני זקנים וליבנו זקנים יעמדו מפני קטנים בן מנוול אב בת קמה באמרה כלרה בחמותה אויבי איש אנשי ביתו פני הדור בפני הכלב חבן אינו מתבייש מבאיו ועל מה לנו להשען על אבינו שבשמים רבי פינחס בן יאיר אומר וריות מביאה לירי נקיות ונקיות מביא לירי שהרה וטחרה מביאה לירי פרישות ופרישות מביאה לירי קדושה וקדושה מביאה לענה וענות מביא לירי יראת חשא ויראת חשא מביאה לירי חסירות וחסירות מביאה לירי רוח הקדש ורוח הקדש מביא לירי תחית המת' ותחית המת' בא ע' איתו זכור לטוב אמר * בעה' גשלה סדר נשים

סולכים ומתקטנין והוא היה מקטנין וסופין : משמת רבן גמליא' הזקן בטל כבוד תורה שער שמת' הוא היה בריאות בעולם והיו לומדים תורה מעומד ומשוות באת תשות כח לעלי' והתקילו ללמוד מיושב : וזהו בטל כבוד תורה : משמת רבי בטלה ענה תלמידיו של רבי הוקיפו וכתבו זה במסכת :